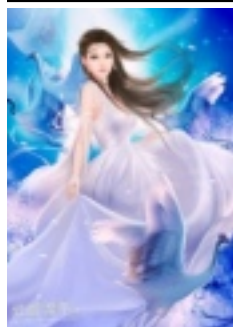

Vương Phi Của Ta Nàng Có Phải Nữ Nhân Không

Contents

Vương Phi Của Ta Nàng Có Phải Nữ Nhân Không	1
1. Chương 1: Xuyên Không	2
2. Chương 2: Thế Giới Mới, Thân Phận Mới	6
3. Chương 3: Hai Năm Chơi Với Trầm Lão Bá	12
4. Chương 4: Soài Thành	13
5. Chương 5: Gặp Mặt Lần Đầu	17
6. Chương 6: Người Ta Nói Cái Miệng Hại Cái Thân	24
7. Chương 7: Người Thông Minh Là Người Cơ Hội !	26
8. Chương 8: Thiên Phong Ca Ca.....!	27
9. Chương 9: Nụ Hôn Đầu – Nam Nhân Với “ Nam Nhân”	29
10. Chương 10: Nam Nhân Hay Nữ Nhân	32
11. Chương 11: Không Phải Đệ Mà Là Muội	34
12. Chương 12: Trầm Lão Bá Về Rồi	36
13. Chương 13: Thì Ra Là Đồng Môn – Đau Lòng	38
14. Chương 14: Hôn Ước	45
15. Chương 15: Viên Chi Liên, Muốn Tranh Giành Thiên Phong Với Ta	57
16. Chương 16: Cuộc Chiến Giành Tình Cảm	62
17. Chương 17: Bị Ám Sát	69
18. Chương 18: Ranh Giới Sống Và Chết	78
19. Chương 19: Thực Ra, Sắp Đặt Của Thần Tiên Cũng Không Bằng Sự Xoay Chuyển Của Số Phận	84
20. Chương 20: Ngoại Truyện 1: Cô Dâu Chăn Lợn	88
21. Chương 21: Ngoại Truyện 2 : Đêm Tân Hôn Mà Chẳng Ai Muốn Nhìn Trộm	90
22. Chương 22: Ngoại Truyện 3 : Chồng Vẫn Là Nhất!	95
23. Chương 23: Ngoại Truyện 4 : Thiếu Nam , Thiếu Hoàng	99

Vương Phi Của Ta Nàng Có Phải Nữ Nhân Không

Giới thiệu

Truyện Vương Phi Của Ta Nàng Có Phải Nữ Nhân Không là một truyện khá hấp dẫn, và thu hút bạn

1. Chương 1: Xuyên Không

Tại biệt thự Liễu gia:

__ Chào ông bà, chào bố mẹ cháu đi học! Liễu Nguyệt chào mọi người rồi nhanh chóng chạy ra xe ô tô đi đến trường

__ Xin lỗi anh, đã để anh đợi lâu

__ Không sao thưa tiểu thư – Anh tài xế cười hiền hòa, nói. Anh năm nay 25 tuổi, anh đã làm tài xế cho Liễu gia được 5 năm. Ở đây mọi người đối xử với anh rất tốt. Ban đầu khi đến tuyển việc, anh từng nghĩ một dòng tộc danh giá như Liễu gia hẳn sẽ chia bè kết cánh, con cháu tị nạnh, bày mưu hãm hại nhau, tranh cướp tài sản. Nhưng sau ngày đầu tiên xin việc, anh đã rút ra được một điều : “ Không nên đọc quá nhiều tiểu thuyết và xem phim “

Nói sao nhỉ, Liễu gia không có nhiều người, cả gia đình chỉ có ông bà, cha mẹ , hai con một trai một gái, và một số người làm. Hết

So với một gia đình bình thường thì đúng là hơi nhiều nhưng nếu so với cái danh “ gia tộc” thì thật sự là quá ít. Tất cả mọi người đều sống rất chan hòa, hạnh phúc, giống như một gia đình bình thường.

__ Tiểu thư, đến trường rồi

__ Vâng, cảm ơn anh

.

Tại trường Phú Đình

__ Chào hội trường – Nữ sinh 1

__ Oa, chào bạn Liễu Nguyệt – Nam sinh 1

__ Ôi, hội trường tuyệt thật đấy __ Nam sinh 2

.....

Liễu Nguyệt là con gái thứ hai của Liễu gia, trên cô còn có một anh trai – Liễu Hoàn hơn 2 tuổi, là học sinh lớp 12 trường Phú Đình. Cha cô – Liễu Hiểu là chủ tịch hội đồng quản trị của Liễu thị – công ty bất động sản hàng đầu, mẹ cô – Tô Cẩm là ủy viên bộ chính trị. Ông của Liễu Nguyệt – Liễu Dịch là bộ trưởng bộ ngoại giao (sắp về hưu), bà cô – Đặng Mĩ là – tác giả viết tiểu thuyết nổi tiếng với bút danh Phù Huê. Một gia đình toàn những người có ảnh hưởng lớn như vậy, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng cuộc sống trong gia đình cực kì lạnh nhạt, nhưng không..... gia đình cô cả ba thế hệ đều hòa thuận với nhau, bữa cơm gia đình bao giờ cũng đầm ấm, hơn nữa, mọi người đều bình đẳng, không ai đối xử tệ với người làm.

Anh trai cô là bí thư đoàn trường, còn Liễu Nguyệt là hội trưởng hội học sinh trường Phú Đình. Phú Đình là một trường cực nổi tiếng với chất lượng giảng dạy đạt tiêu chuẩn cao, để vào trường này, ít nhất phải có danh tiếng, học phải giỏi, chưa đáp ứng đủ hai điều kiện tưởng nhỏ mà không nhỏ này, thì đừng mong bước chân được vào trường. Mà Liễu Nguyệt lại là hội trưởng hội học sinh đầu tiên là con gái và mới 16 tuổi trong lịch sử của trường.

Người ta luôn nghĩ rằng học sinh lớp 10 mới vào trường, không hiểu gì, không có kinh nghiệm để mà làm chức vụ này, nhưng Liễu Nguyệt đã chứng minh ọi người thấy tài năng và trí thông minh của mình.

__ Hey, Liễu Nguyệt, hội thi sắp tới vẫn sẽ có 3 danh mục như cũ hả? – Hàn Doanh, bạn thân của Liễu Nguyệt lại gần nói, Hàn Doanh là thư kí hội học sinh, luôn giúp đỡ cho cô

__ Để lát nữa nha Hàn Doanh, tan học hẹn mọi người ở phòng họp giờ mình phải lên lớp đã- Liễu Nguyệt nói nhanh rồi chạy lên lớp, hôm nay cô chưa có ăn sáng, phải nhanh còn xuống canteen

Suốt 4 tiết học qua đi nhanh chóng, Liễu Nguyệt thu xếp cặp sách rồi đi tới phòng họp. Phòng họp hội học sinh rộng hơn 50 mét vuông. Bao gồm 5 bộ bàn ghế dành cho hội trưởng, hội phó, ủy viên, và hai thư kí. Mọi người thường làm việc ở đó và họp ngay trong phòng. Cả phòng sơn màu trắng sữa, bàn ghế đều màu nâu. Giữa phòng là bộ salông màu cam. Ngoài ra còn có một tủ lạnh, một kệ đựng giấy tờ và một số đồ dùng khác....

Hội học sinh có năm người bao gồm 2 nữ 3 nam. Hội trưởng là Liễu Nguyệt, hội phó là Hứa Mặc Duy, ủy viên là Chu Huy Cường, thư kí có Hàn Doanh và Lã Khả.

_ Mọi người đầy đủ cả chưa? – Hứa Mặc Duy đẩy đẩy gọng kính nói

_ Cho xin đi “ông già”, cả hội có 5 đứa, nhìn mà không biết sao còn hỏi – Lã Khả nhai kẹo cao su tóp tép, ngồi gọn trên bàn làm việc của Mặc Duy, nói “khá”

_ Cậu sống 17 năm, chán sống, muốn chết rồi hả???? – Hứa Mặc Duy ném quyển sổ trên tay về phía Lã Khả

_ Choangggggggggg- Tiếng động vang lên, 4 người giật mình quay về phía Liễu Nguyệt – nơi phát ra tiếng động

_ Cậu sao vậy Liễu Nguyệt ?– Hàn Doanh

_ Em có sao không? Đang yên đang lành sao lại đánh rơi cốc, bắt cấn quá! – Chu Huy Cường lại gần, nhặt mấy mảnh vỏ chai giúp Liễu Nguyệt

_ Để đó anh làm cho

_ Cảm ơn anh

Liễu Nguyệt mặt tái mét ngồi về bàn của mình, không nói gì nữa, chỉ trầm mặc. 4 người kia nhìn biểu hiện lạ của cô, hỏi

_ Vỡ chiếc cốc thôi mà, làm gì mà cậu căng thẳng thế!! – Hàn Doanh cười nói

_ Tổ không biết, tự nhiên thấy lạ lạ, tim đập mạnh nữa

_ Nay, có khi nào tại cậu nói cái câu “ muốn chết rồi hả?” khiến con bé giật mình không? – Lã Khả quay sang nói

Vừa dứt lời, lại một tiếng động vang lên” Ràmmmmmmmm!”

Liễu Nguyệt bỗng nhiên ngã từ trên bàn xuống, 4 người còn lại trợn tròn mắt nhìn hội trưởng hàng ngày dù nghịch ngợm nhưng không hề hậu đậu chút nào, nhưng hôm nay , trong vòng 2 phút mà bắt cấn tới hai lần

_ Cậu làm tớ sợ đấy Liễu Nguyệt, cậu bị làm sao mà tự nhiên ngã vậy hả? – Hàn Doanh đỡ Liễu Nguyệt dậy, mặt tràn đầy lo lắng

_ Tổ không rõ, như có phản xạ vậy, chắc là tại tớ căng thẳng quá thôi, không sao đâu. – Liễu Nguyệt cười trừ, phẩy phẩy tay nói – Thôi, bàn tiếp công việc nào!

Cả 5 người cùng ngồi bàn tiếp cho kế hoạch sắp tới, nhưng ai cũng cảm thấy dự cảm không lành về phản ứng vừa rồi của Liễu Nguyệt, nhưng không ai dám nói. Cuộc họp cứ như vậy trôi qua thật nhanh, không ai ngờ rằng, ngay sau đó, sẽ có một bước ngoặt lớn dành cho Liễu Nguyệt

_ Muộn rồi, về thôi, kế hoạch như vậy làm tạm ổn rồi! – Lã Khả vươn vai, ngáp một cái, nói với giọng mệt mỏi

_ Ừ, về đi! – Liễu Nguyệt tán thành, thu dọn đồng tài liệu trên bàn

_ Hờ, Liễu Nguyệt hôm nay nói năng nhỏ nhẹ dữ vậy, mọi hôm đâu có thế!!! – Hàn Doanh trợn mắt nhìn Liễu Nguyệt như nhìn sinh vật lạ

Đúng là vậy a, hội học sinh có 5 người với năm cá tính hoàn toàn khác nhau:

Liễu Nguyệt : ăn nói gãy gọn, tự tin và cực kì nghịch ngợm

Hứa Mặc Duy : Tinh cảm, luôn thích sự hoàn hảo nhưng đôi khi cũng rất sôi nổi

Chu Huy Cường : Ít nói, lạnh lùng nhưng bản chất bên trong thì rất tốt, ấm áp

Hàn Doanh : Dễ thương, hòa đồng, sống đơn giản, ít chịu suy nghĩ

Lã Khả : Tính cách lười biếng, nhưng một khi đã làm thì rất cẩn chu, thích trêu chọc người khác

Thế nên, Liễu Nguyệt với bản tính không có một chút tiểu thư , ngày hôm nay lại ăn nói nhẹ nhàng khiến mọi người không khỏi tròn mắt ngạc nhiên

— Hơi mệt nên vậy thôi!!! Liễu Nguyệt cười trấn an mọi người, rồi cả 5 người cùng đi ra ngoài cổng, đi đến dãy phòng các lớp, Liễu Nguyệt đi đầu tiên, 4 người còn lại đi thành hàng cách một đoạn hơi xa. Căn bản là vì 4 người kia đang mãi nói chuyện, Liễu Nguyệt lại cảm thấy bất an, mãi suy nghĩ nên không chú ý xung quanh.

Và chuyện không may đã xảy ra, Liễu Nguyệt vì mãi suy nghĩ, không nhìn đường nên trượt vồ chuối, lộn một vòng 180* , mắt đã đập đầu mạnh vào tảng đá to đặt trong khuôn viên hồ nước thu nhỏ của trường. 4 người kia vì đứng quá xa, không chạy đỡ kịp, sự việc diễn ra quá nhanh khiến ai cũng ngỡ ngàng. Không hổ danh là thành viên trong hội học sinh, ngay lập tức Hàn Doanh gọi điện về nhà Liễu Nguyệt, Lã Khả nhanh chân đi báo cho thầy cô trong trường, Mặc Duy gọi điện báo bệnh viện tới cấp cứu, Huy Cường nhanh chân chạy lại xem tình hình của Liễu Nguyệt.

Lúc này trời đã xẩm tối, học sinh đi về hết, chỉ còn lại vài thầy cô, mọi người nhanh chóng đưa Liễu Nguyệt tới phòng cấp cứu. Cha ,ông, anh trai của Liễu Nguyệt sốt ruột ngồi một chỗ lo lắng. Bà và mẹ cô thì khóc lên khóc xuống, họ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trước hết, họ chỉ cần Liễu Nguyệt sống, không bị sao hết, Liễu Nguyệt là con gái duy nhất trong nhà, lại là con út, nếu nó có mệnh hệ gì, họ sẽ đau lòng nhiều lắm.

Lúc này, chắc chỉ có đàn ông là có thể bình tĩnh hơn cả, ông Liễu Hiểu – cha Liễu Nguyệt giấu đi nỗi lo lắng trong lòng, hỏi 4 đứa trẻ cũng đang bồn chồn không kém gì gia đình ông

— Các cháu nói cho ta biết, sao lại xảy ra chuyện này? – Ông nhẹ nhàng hỏi, 4 đứa trẻ này là bạn thân của con gái ông, ông tin chúng sẽ cho ông câu trả lời khiến mọi người hài lòng

— Thưa bác, hôm nay, bọn cháu cùng đi về, đến dãy phòng học, vì bọn cháu mãi chuyện nên đi tụt lùi về phía sau một đoạn, còn Liễu Nguyệt vì mãi suy nghĩ . . . nên . . . trượt vồ chuối ở trên đường, mắt đã, mới ngã đập đầu vào tảng đá to nằm trong khuôn viên hồ thu nhỏ của trường. – Hứa Mặc Duy là hội phó, thay mọi người , tóm tắt lại cho gia đình Liễu Nguyệt

Nghe xong ai cũng chưng hửng, Liễu Hoàn đầu óc nhanh nhẹn, trong phút chốc đã rút ra sơ đồ của vụ việc :

Liễu Nguyệt mãi suy nghĩ ề trượt vồ chuối ề ngã đập đầu vào hòn đá ề nằm cấp cứu

Quả thật trong tình cảnh này, cười là không đúng nhưng đúng là không thể không cười, hội trưởng hội học sinh trường Phú Đình đi đường không cẩn thận trượt vồ chuối, đập đầu vào hòn đá giờ phải nằm cấp cứu

Nghe thật tức cười quá mà, ít nhất, dù cười là không đúng nhưng lúc này, nó lại khiến ọi người bớt căng thẳng hơn. Ngay sau đó, mọi người lại chìm trong yên lặng, theo dõi từng phút từng giây trôi qua, chờ đợi kết quả từ bác sĩ

Cuối cùng giây phút mọi người chờ đợi đã đến, vĩ bác sĩ mặc áo phẫu thuật màu xanh, đầu đội mũ chụp, tháo khẩu trang. Đôi mắt già nua âu sầu, dù chỉ khoảng hơn 50 tuổi nhưng trông ông thật già hơn nhiều. Ông nhìn mọi người một lượt, thở dài nói :

— Chúng tôi đã cố hết sức, dù vết thương không quá nặng nhưng lại không thể khôi phục được nhịp tim, xin chia buồn cùng gia quyến

— Ông..... ông – Liễu Hoàn lắp bắp nói, lại gần hơn nói – Ông có đùa không vậy hả? Con bé chỉ trượt vồ chuối ngã đập đầu vào tảng đá, làm sao mà chết được, ông hài hước quá đáng rồi đấy

Hàn Doanh, bà và mẹ Liễu Nguyệt khóc òa lên, họ không muốn tin lời ông bác sĩ vừa nói, họ mong rằng ông chỉ nói đùa, mong ông nói “tôi đùa thôi”. Họ khóc thảm thiết khiến những người đàn ông cũng cảm thấy não lòng theo

__ Tôi xin lỗi, nhưng đó là sự thật – Ông bác sĩ thở dài, nói. Là một người bác sĩ, nhiệm vụ của ông là chữa bệnh tận tình cho bệnh nhân, làm sao ông dám lấy tính mạng bệnh nhân ra đùa. Nhìn thấy những khuôn mặt đau buồn, nghe thấy tiếng khóc não lòng kia, ông cũng cảm thấy đau khổ lắm, nhưng đây là trường hợp kì lạ nhất mà ông gặp, đúng là vết thương không quá nặng, hoàn toàn không ảnh hưởng tới não, vậy mà từ khi đưa lên bàn mổ, tim bệnh nhân đã ngừng đập, ông và các bác sĩ, y tá khác làm mọi cách cũng không thể nào khôi phục được nhịp tim. Ông có cảm giác ông đang chữa ột cái xác chứ không phải một con người đang hấp hối nữa.

Và rồi, ngày hôm đó, kết thúc trong tiếng khóc tang thương, Liễu gia giờ đây chìm trong một mảnh u tối. Tất cả chìm trong sự phẫn uất đau khổ.

Quá đột ngột

Sáng nay Liễu Nguyệt còn chào hỏi, tươi vui với mọi người

Vậy mà chỉ trong chốc lát, cô đã rời xa họ, đi đến một thế giới khác.....

Nhưng người chết thì vẫn sẽ chết, người sống thì vẫn phải sống.

Và nửa năm sau khi Liễu Nguyệt ra đi, nhịp sống lại trở về bình ổn như ngày nào nhưng trong thâm tâm của mỗi người nhà Liễu gia, của hội học sinh, sự ra đi vĩnh viễn của Liễu Nguyệt vẫn in đậm trong con tim mỗi người, vẫn đau đớn, cắn rứt, nhưng họ tin Liễu Nguyệt sẽ sống hạnh phúc hơn ở một thế giới khác, vì Cô là Liễu Nguyệt mà!!!!

Quay trở lại thời điểm cách đây nửa năm , trong phòng mổ

Liễu Nguyệt như chìm trong giấc ngủ, cô nghe loáng thoáng tiếng bác sĩ, cô nghe thấy tiếng khóc của mẹ của bà, nghe thấy tiếng thở dài, sự đau khổ của ông, của cha, của anh và của bạn bè cô.

“Họ sao vậy nhỉ?”

Và rồi, Liễu Nguyệt thấy mình nhẹ tênh, như một cơn gió dễ dàng bay xa, nghĩ đến những người đang than khóc ngoài kia, cô bước ra, điều kì lạ là, cô có thể xuyên qua bức tường

“Hở, mình thành super hero từ khi nào vậy trời, đi xuyên qua tường, giỏi quá nha!!”

Liễu Nguyệt lại gần mọi người “Khóc cái gì chứ, tự nhiên đứng trước cửa phòng cấp cứu rồi khóc”

Nhưng rồi, cô nghe thấy tiếng Hứa Mặc Duy trần thuật lại câu chuyện cho cha cô nghe, cái gì cơ, cô đang nằm cấp cứu trong kia? Vậy bây giờ cô đang là gì? Đi xuyên qua tường, mọi người không nhìn thấy cô, đừng nói, đừng nói... là.... Cô đã.....

Mọi người ngồi chờ đợi từng phút giây mà không hay, linh hồn của Liễu Nguyệt đang ngồi ngay cạnh họ, cho đến khi ông bác sĩ kia nói cô đã chết. Liễu Nguyệt như rớt xuống đáy vực.

Đây chính là giấc mơ, không phải sự thật, làm sao có thể như thế được, không thể nào, cô cố hết sức thử chui vào thân thể lạnh cóng của mình, nhưng vô ích. Chính cái lúc cô tuyệt vọng nhất, đau khổ nhìn mọi người tổ chức đám tang cho cô, liệu có gì đau khổ hơn khi mình phải chứng kiến đám tang của chính mình, nhìn thấy mộ của chính mình. Đúng lúc cô đang khóc trước nấm mộ của bản thân, thì một luồng sáng hiện ra, thân ảnh phát sáng dần hiện rõ ra, xem nào, cách ăn vẫn giống người trung quốc ngày xưa, mặt trang điểm, tóc búi cao, đừng nói là

__ Ma!!!!!! __ Cô hét lên giật mình

__ Ma cái gì mà ma, ta đập cho người một trận bây giờ, đau khổ vậy mà còn.... Ta là tiên nha, tiên nữ nha....

– Thân ảnh từ trong ánh sáng phát ra, mặt tức giận nhìn Liễu Nguyệt

__ Tiên nữ ?

__ Ừ

__ Tiên nữ thì lo ở trên trời đi, ở đây làm cái gì, lạc đường hả ? Hay muốn đưa tôi xuyên không về quá khứ như mấy quyển tiểu thuyết – cô nhầm chán đoán bừa, vớ vẩn, tiên nữ sao ở đây, đừng có mà quấy rối tâm trạng cô nha

__ Đúng rồi, người thông minh thật, ta đến đây để đưa người về quá khứ này.

__ Cái gì cơ ??? – Đoán bừa mà trúng thật, hay quá nha

__ Nghe ta nói, ta sẽ đưa người về quá khứ để người hoàn thành nốt mối duyên tình dang dở...

__ Là sao ??

__ Đã bảo để yên cho ta nói, người cứ chặn họng ta là sao hả ??? Kiếp trước của người đã tự tử, nên chưa hoàn thành được mối lương duyên còn dang dở, ,mà mệnh người ở kiếp này đã hết nên ta đưa người về quá khứ, để người sống nốt khoảng thời gian còn lại

__ Không ta không muốn đi đâu, cho ta về với cha mẹ ta, ta muốn sống với họ, ta không cần lương duyên này nọ

__ Đừng có mạnh mẽ thế, không ai nói trước được điều gì !!! Hơn nữa giờ gia đình người đã chôn cất người rồi, người định mò dậy từ dưới đất lên hả ?? Yên tâm , họ sẽ ổn thôi, dần dần họ sẽ nguôi ngoai nỗi đau dành cho người, còn người tốt nhất mau theo ta về quá khứ

__ Vậy có ổn không ?

__ Này, người có muốn làm linh hồn vất vưởng không hả ?

__ Dạ không ! Nhưng mà nàng ta cũng giống hết tôi chứ ?

__ Đã bảo là kiếp trước của người làm sao không giống, kiếp trước của bà có phải là trâu đâu !!Hừ

__ Này tiên nữ, tiên nữ mà ăn nói ngôn từ đao to búa lớn quá

__ Ta là tiên nữ tomboy

__ =_=’

Liễu Nguyệt quyết định theo cô tiên nữ lạ kì này trở về kiếp trước của mình, dù không tin tưởng lắm, nhưng dù sao giờ cô cũng chẳng còn gì, đành phải đi theo chứ biết làm sao đây. Một luồng sáng hiện ra, cô bước một chân vào đó, lưu luyến quay mặt lại nhìn mọi người thân yêu : ông, bà, cha , mẹ, anh, Hàn Doanh, Duy Mặc, Lã Khả, Huy Cường,....

VĨNH BIỆT MỌI NGƯỜI !!!!!

Kể từ đây, cuộc sống trở về quá khứ của cô cũng bắt đầu, ở một thế giới khác,.... Hoàn toàn khác....

2. Chương 2: Thế Giới Mới, Thân Phận Mới

__Người sẵn sàng chưa, Liễu Nguyệt ? – Tiên nữ « danh đá » hỏi nàng

__ Được rồi ! – Liễu Nguyệt miễn cưỡng đáp lại, mắt càng ngày càng nặng trĩu, rồi thiếp dần đi

__Tốt, hãy chuẩn bị nhập thể nhé, chúc người may mắn ! – Tiên nữ mỉm cười, phát tay áo trắng, bạch y bay bay, sương mù phủ trắng, thân ảnh Tiên nữ dần tan biến vào không trung

__ Á khoan đã, tôi có biết gì về « Liễu Nguyệt cổ đại » đâu, người bảo tôi biết làm sao ? – Nàng chợt giật mình, hét lên trong khoảng không

__ Người thông minh như vậy, tự lo đi !!!! – Tiếng tiên nữ văng vẳng lại, mơ hồ tựa sương khói

__ Cô.... Cô- Liễu Nguyệt tức giận muốn hét lên, nhưng thâm tâm bỗng nhiên trống rỗng, mí mắt sụp xuống, thiếp dần đi.

Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy mình đang bay, xung cảnh chung quanh hoàn toàn xa lạ. Không phải xã hội hiện đại, mà là cổ đại. Không thể xác định đây là triều đại nào, chỉ biết mình đang bay vô định, dần dần trước nàng, hiện lên một căn nhà to lớn... à không... phải gọi là vương phủ mới đúng. Chính xác đây là Tế tướng phủ. Liễu tế tướng. Nàng lại bay vào trong phủ, nhưng chẳng ai nhìn thấy nàng, tất nhiên, vì nàng là hồn ma a !

Nhưng mới bước qua cửa, bỗng nhiên một ông lão râu tóc bạc trắng, lưng còng, mặc ngọc y, tay cầm gậy, bước đến gần nàng, nghiêm mặt

__ Hồn ma kia, ngươi là ai ?

__ Ông là ai, sao lại nhìn thấy ta ?- Liễu Nguyệt kinh ngạc, hỏi

__ Tất nhiên là ta nhìn thấy ngươi, ta là thần thổ địa nơi này ! – Ông lão thần nhiên nói, dù trong mắt đầy vẻ tự kiêu

__ Hà ??? Ta là Liễu Nguyệt - Nàng hơi ngạc nhiên, song, bản lĩnh của hội trưởng hội học sinh – luôn điềm tĩnh khi cần thiết.

__ Nói láo, ngươi tưởng trông giống thiên kim tiểu thư Liễu Nguyệt thì có thể giả mạo hả ? Linh hồn a đầu Liễu Nguyệt kia đã rời đi từ ban nãy rồi !- Ông lão phát tay áo, nhìn nàng một lượt, bỗng nhíu mày, nói

__ Có điều, sao ta cảm thấy linh lực cảm ứng của hai nguwoi lại hoàn toàn giống nhau, thế là sao nhỉ ?

__ Tất nhiên là giống nhau, hai nàng vốn dĩ là một, chỉ là linh hồn bị chia cắt bởi thời gian mà thôi. Nàng vốn là Liễu Nguyệt thời hiện đại, ta chỉ rời linh hồn của nàng về cổ đại thay thế cho Liễu Nguyệt cổ đại đã chết, để nàng hoàn thành nốt mối tình chưa dứt duyên mà thôi ! Tiên nữ ban nãy bỗng hiện lên bên cạnh nàng, giảng giải cho thần thổ địa hiểu

__ Bái kiến Bạch Sỏa nương nương ! – Thần thổ địa cúi người, hành lễ với tiên nữ đứng cạnh. Nàng đứng cạnh tiên nữ đương nhiên cũng được hưởng chút lễ của hân

__ Miễn lễ – Tiên nữ được gọi là Bạch Sỏa khẽ nói, tay nâng lên

__ Thần thổ địa, hãy chiếu cô nàng một chút.

__ Thần tuân lệnh !

__ Thần thổ địa, xin cho Liễu Nguyệt biết được vì sao mà Liễu Nguyệt kia chết không ? Ngài nói là linh hồn đã rời đi rồi mà !

__ Linh hồn thì đúng là đã rời đi, nhưng ý thức thì chưa chết hoàn toàn. Nàng ta vì không biết võ công, hôm kia bị thích khách ám hại, nên bị một tên bịt mặt đập đầu vào tường, dẫn đến hôn mê, cho tới hôm nay thì linh hồn tách khỏi thể xác, nhưng người nhà vẫn chưa hay nàng đã chết !

__À ra vậy, còn một điều nữa tôi muốn hỏi, Bạch Sỏa thiên nữ...à không nương nương, ngài rốt cuộc là bao nhiêu tuổi ? Nàng rất tò mò với tuổi của bà ta, biết là bà ta chức cao hơn thần thổ địa nhưng thần thổ địa kia già như vậy, dù thế nào cũng không thể cung kính đến mức đó đối với một người kém tuổi. Nhưng mặt bà ta lại trẻ không khác gì con gái tuổi 20, nên nàng rất rất là tò mò a

__ 399 tuổi, 14 ngày nữa là sinh nhật tròn 400 của ta ! – Bạch Sỏa thiên nữ cũng thừa hiểu ngụ ý của nàng, bà bình thần trả lời, mặt vẫn giữ nét cao ngạo ban đầu, dù ban nãy bà ta nổi khùng rất đáng đá với Liễu Nguyệt

__ Bạch Sỏa nương nương ? – Nàng nuốt nước bọt, nhìn mắt Bạch Sỏa thiên nữ chằm chằm

__ Sao ? – Nhột nhột trước cặp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của nàng, bà ta miễn cưỡng đáp lại

__ Da mặt người làm bằng cái gì vậy ?

__ – Bà ta nhún vai, không nói gì

— Thôi, vậy nương nương hãy làm phép cho linh hồn này nhập thể ! – Quá chán với cái chủ đề « da mặt », thần thổ địa cố gắng đi vào công việc chính

— Phải rồi ! Bạch Sỏa nương nương phát tay, nàng lại chìm dần vào giấc mơ mộng mị.

Khi tỉnh dậy, Liễu Nguyệt thấy đầu đau nhói, không còn thấy Bạch Sỏa thiên nữ, không thấy thần thổ địa, trước mặt nàng giờ chỉ có khuôn mặt của cô bé khoảng 15,16 tuổi. Có lẽ là người hầu vì trang phục nàng ta mặc khá giống với mấy bộ đồ nô tỳ mặc trong mấy phim cổ trang mà thỉnh thoảng nàng có xem qua

Thấy nàng mi mắt khẽ đung, mày hơi nhăn, cô bé nha hoàn kia vội mừng rỡ, hét lên thật to

— Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh rồi. Lão gia, phu nhân, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tiểu thư tỉnh lại rồi

— Liễu Nguyệt tỉnh rồi sao ?

— Ân, mời lão gia và phu nhân vào xem, tiểu thư tỉnh rồi

Sau đó, ta thấy trước mặt xuất hiện bốn người, một người đàn ông trung niên mái tóc hoa tiêu cùng bộ râu kềm đen, khuôn mặt cương nghị, mày kiếm, mắt sắc, môi mỏng khê mím, có thể đoán ông ta chắc là « cha kiếp trước » của ta. Sau đó một người phụ nữ trung niên da trắng mượt mà dù không tránh khỏi vài nếp nhăn – dấu vết của thời gian, mái tóc đen nhánh khê búi lên cao quý, cái trâm vàng gọn gàng mặc bộ lục y trong cang kiêu diễm hơn, đây chắc hẳn là mẹ của nàng a. Mặc bộ hắc y, thân hình cường tráng cao lớn, khuôn mặt giống cha như lột, đây chắc là đại ca của ta. Bên cạnh hẳn là một nam nhân vóc dáng thư sinh hơn, mặc cẩm y, khuôn mặt mang chút nét đẹp của mẹ nhưng cũng không thiếu sự kiên nghị từ cha, đây có thể là nhị ca a !

— Tỉnh rồi, người tỉnh rồi, Nguyệt nhi ! – Cha của ta hơi run giọng, ta cũng không ngờ một người nhìn bề ngoài như vậy mà có thể tình cảm đến thế này, xem ra không phải cái gì tiểu thuyết viết cũng đúng

— Người làm phụ thân, mẫu thân cùng hai ca ca lo lắng lắm có biết không ? – Nhị ca cười hiền lành, tay phê phẩy quạt , nhìn ta.

— Tốt quá rồi ! Mẫu thân ta nãy giờ im lặng, giờ chỉ nói được ba từ đó rồi bật khóc nức nở

— Mẫu thân đừng quá xúc động, muội muội tỉnh lại là tốt rồi ! – Vị đại ca lạnh lùng nói, tuy nhiên ta vẫn cảm nhận trong đó tình cảm, sự quan tâm của hẳn

Những người này lại khiến ta nhớ về gia đình thân thương ở hiện đại, tính cách đều như vậy, dù ngoại hình khác nhau nhưng họ vẫn khiến ta cảm nhận được hai chữ « gia đình ». Mà như vậy ta càng phân vân không biết có nên nói cho họ hay về vụ « Liễu Nguyệt nhập Liễu Nguyệt » này không ? Một mặt ta không muốn lừa dối họ, muốn họ hoàn toàn hiểu cho ta. Một mặt ta lại cảm thấy không cần thiết, dù sao thì cũng là Liễu Nguyệt, chỉ là xuyên từ nơi này sang nơi khác thôi, mà đã là cùng một người thì tính cách chắc chắn cũng không khác. Một cái là ý chí, một cái là trí tuệ, hai thứ đánh nhau trong đầu ta,... cuối cùng..... ý chí đã chiến thắng

— Mọi người, Liễu Nguyệt có chuyện muốn nói !

— Được người cứ nói đi ! – Phụ thân ta dịu dàng nói

— Mọi người hứa là phải thật bình tĩnh nghe ta nói, tuyệt đối đừng quá xúc động

— Ân – Nhị ca mỉm cười nói

Ta kể hết một mạch mọi chuyện cho bốn người nhà Liễu gia nghe, không ngoài dự kiến của ta, bọn họ ai cũng ngạc nhiên, sau đó :

Phụ thân : Nguyệt nhi, người đừng đùa nữa

Mẫu thân : Trí tưởng tượng của người thật tốt a

Đại ca : Muội muội, nói cho ta đặc điểm tên khốn đập đầu muội vào tường

Nhị ca : Đại ca nói đúng nha Nguyệt nhi, dám làm muội muội ta trở nên điên khùng như vậy

— Ta không nói đùa, đó là sự thật, ta chỉ muốn nói ọi người biết, bọn ta vốn dĩ là một người, không phải hai, chỉ là linh hồn ở hiện đại của Liễu Nguyệt nhập vào đây thôi, có thể coi là kiếp sau trở lại kiếp trước – Ta biết sẽ như vậy nên cũng chỉ từ tốn giải thích

— Vậy, tất cả đều là người nói thật – Mẫu thân nhìn ta, quan sát ta một lượt để kiểm tra xem đây có phải Liễu Nguyệt- đứa con gái bà đứt ruột đẻ ra không

— Ân !

— Nguyệt nhi, hiện tại bọn ta tạm thời chưa chấp nhận được chuyện này, để cho chúng ta suy nghĩ thêm cái đã – Phụ thân thở dài một hơi, lặng lẽ nhìn ta, rồi cùng ba người kia rảo bước rời khỏi phòng

Ta cũng không nói gì,, chỉ nhìn bốn thân ảnh cho đến khi khuất dần, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nhưng có một điều nàng không biết, trong lúc nàng ngủ, Bạch Sỏa thiên nữ lại hiện hình và nói chuyện với bốn người kia

Cũng nhờ thế mà bốn người kia đã chấp nhận nàng với danh nghĩa Liễu Nguyệt – thiên kim tiểu thư phủ Liễu tể tướng. Và đây cũng là một bước ngoặt mới trong cuộc đời của nàng – Liễu Nguyệt

— Tiểu thư, mau dậy đi, lão gia và phu nhân gọi người tới ! – Hoàn nhi - theo như nàng biết là nô tỳ thân cận của Liễu Nguyệt kia, nàng ta chỉ khoảng 15,16 tuổi, từ nhỏ đã đi theo Liễu Nguyệt.

— Được rồi, ta dậy rồi ! – Liễu Nguyệt ngái ngủ, hôm qua nàng ngủ thật là ngon, dù đang ở một thế giới xa lạ nhưng ít nhất nàng cũng hiểu đây sẽ là nhà mình từ giờ cho đến chết

— Tiểu thư, để em hầu hạ người – Hoàn nhi dợm bước, định giúp nàng thay đồ

Liễu Nguyệt giật mình, vội tránh khỏi tay Hoàn nhi, giữ chặt lấy áo, mắt kinh ngạc nhìn Hoàn nhi. Nhưng rất nhanh sau đó, nàng bình tĩnh lại, nhớ được công việc của nha hoàn bao gồm thay đồ giúp chủ nhân. Nhưng... nhưng là, nàng là người thế kỉ 21 đầy năng động nha, riêng việc để người khác phục vụ « quá mức » thế này, nàng không chấp nhận nổi, cảm giác để người khác chạm vào mình, thay đồ giúp thật.... không thoải mái a

— Tiểu thư, em có làm gì sai xin người cứ trách phạt, nhưng xin để cho em được làm tròn trách nhiệm – Hoàn nhi vốn tưởng nàng giận hay chê trách mình nên vội vàng quỳ xuống, nước mắt lăn dài,dập đầu liên tục

— Đứng dậy đi Hoàn nhi, em không làm gì sai cả,chỉ là bỗng nhiên ta không muốn người khác thay đồ hộ, em tạm thời ra ngoài đi – Liễu Nguyệt mượn tạm lí do, vẫy tay bảo Hoàn nhi

— Vâng thưa tiểu thư – Hoàn nhi mặc dù không hiểu tiểu thư sao bỗng nhiên lại như vậy, nhưng phận làm nha hoàn không được phép thắc mắc, nàng ngoan ngoan đi ra ngoài

Liễu Nguyệt thay đồ, làm vệ sinh cá nhân xong (ở cổ đại VSCN không phải đánh răng với rửa mặt đâu nhé, nghe nói người ta thường ăn trầu vào buổi sáng để làm sạch răng nhưng Nhím không rõ lắm nên cứ dùng tạm từ VSCN, ai hiểu thế nào thì hiểu). Sau đó, Hoàn nhi cùng hai nha hoàn nữa giúp nàng vấn tóc. Hoàn nhi vấn cho nàng tóc búi cao, để vài lọn tóc bên trên làm thành nơ, phần tóc còn lại không búi mà để duỗi tự nhiên, phần búi được hai nha hoàn tên Vân nhi và Tử nhi cài thêm mấy chiếc trâm hoa trắng trang nha, khuôn mặt thanh tú cùng bạch y phiêu bồng, tóc đen như suối, búi cao thanh lịch. Xem ra Liễu Nguyệt trước kia cách ăn mặc có vẻ tiêu sái giống nhị ca..

Phủ tể tướng to và rộng rãi, ở đây gồm sáu gian mà chính xác người ta gọi là điện. Bách Lăng điện là gian chính, nơi đối diện với cổng phủ, nguy nga rộng lớn nhất trong 6 điện, ở đây treo khá nhiều tranh và đồ cổ. Thủy Tĩnh điện là nơi ở của hai phu thê nhà Liễu tể tướng, tể tướng chỉ có một người vợ, ông cũng là vị quan duy nhất chỉ lập 1 thê tử. Lễ Mộ điện là nơi ở của vị đại ca tên Liễu Thụy, năm nay 25 tuổi và chưa lập gia đình. Liễu Thụy là tướng quân trong triều đình, võ nghệ tuyệt kĩ,dung mạo cương nghị giống cha. Bách Phiêu đình là nơi ở của nhị ca tên Liễu Vũ, năm nay 22 tuổi cũng chưa lập gia đình. Liễu Vũ là lễ bộ thượng thư, văn chương bay bổng, dung mạo mang nét đẹp của mẹ nhưng cũng có nét nam tính của cha. Liễu Lệ điện là nơi ở của nàng – Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt kiếp trước mất cùng tuổi với nàng – 16 tuổi, là con gái út của Liễu tể tướng. Cuối cùng là Ngự Thiên điện, nơi người hầu nấu ăn,giặt giữ đều ở điện này

Chỉ kịp ngấm xung quanh một chút, Liễu Nguyệt đã tới Bách Lăng điện, ngồi ở vị trí chủ tọa là Liễu tể tướng – Liễu Tùy Sinh. Ngồi bên cạnh là phu nhân của ông – Tô Bích Quế. Ngồi hai bên ở ghế dưới là hai vị ca ca Liễu Thụy và Liễu Vũ. Quan trọng là ngồi ở gần bên ngoài là một ông cụ, nhìn khá lanh lợi nhưng ăn mặc rách nát..... trông giống như ăn xin vậy

_ Liễu Nguyệt !

_ Vâng thưa Liễu tể tướng – Nàng không chắc họ có chấp nhận chuyện này không nên nàng cũng chưa dám gọi họ là cha mẹ

_ Hãy gọi ta là cha, gọi phu nhân của ta là mẹ, hai vị ca ca là huynh thì hơn

_ Hả ? – Liễu Nguyệt ngẩn người, nói như vậy.... tức là họ đã chấp nhận nàng sao

_ Ban đầu ta không tin lắm, nhưng sau đó Bạch Sỏa nương nương đã nói rõ, hơn nữa, còn có Trầm lão bá nói rõ cho ta, nên ta hoàn toàn chấp nhận người làm nữ nhi

Nàng giật mình, ngược mắt nhìn bốn người kia, thật không dám tin, lại là Bạch Sỏa nương nương giúp nàng

_ Nguyệt nhi ngoan, lại đây với ta nào – « Phụ mẫu của nàng » Tô Bích Quế khẽ cười, giang tay ra đón nàng

_ Dù rất buồn vì Liễu Nguyệt kia đã ra đi, nhưng dù sao hai người cũng là một, coi như em gái ta tái sinh một lần nữa – Nhị ca cười tủm tỉm, tay phẩy quạt, điềm tĩnh nhìn ta

_ E hèm, xin lỗi vì đã làm gián đoạn giây phút đoàn tụ của mọi người nhưng làm ơn vào việc chính nha ! – Trầm lão bá bị coi là vô hình này giờ mới lên tiếng

_ Thực xin lỗi, Trầm lão bá – Liễu Thụy nói hộ cha mẹ

_ Liễu Nguyệt, sau vụ việc vừa rồi, chúng ta quyết định cho con đi theo Trầm lão bá để học võ và kinh nghiệm ngoài đời sống để tránh bị tai nạn như vừa rồi – Liễu Tùy Sinh nói

_ Cái gì ?????

_ Đừng lo nha tiểu tử, đi với lão bá rất vui nha, nhìn người như vậy chắc chắn chơi rất thích, ta có thể chơi cùng, haha – Trầm lão bá thần nhiên cười nói, ông là một ông lão rất ham vui, mặc dù cực kì tài giỏi nhưng tính tình thì cũng chẳng thua mấy đứa con nít là mấy

_ Được a, Liễu Nguyệt xin vâng lời cha mẹ ! – Nàng nói ủy mị dù trong lòng nghĩ « Về cổ đại phải đi chơi cho đã nha, đa số tiểu thuyết xuyên không đều là nữ chính trốn ra ngoài rồi mới gặp nam chính, biết đâu.... Hắc hắc »

_ Này, nha đầu, sao mặt ngươi gian dữ vậy – Trầm lão bá nhìn nàng, mắt nghi ngờ tự hỏi ngày tháng sau này sẽ ra sao

_ Được, vậy Nguyệt nhi, mau về phòng thu xếp, sáng sớm mai con sẽ đi cùng Trầm lão bá

_ Vâng thưa cha !

Sáng hôm sau

_ Thưa cha mẹ, Nguyệt nhi đi đây !

_ Nguyệt nhi, nhớ bảo trọng, nghe lời Trầm lão bá, nghe chưa ?

_ Vâng thưa cha

_ Nguyệt nhi, chúc muôi may mắn

_ Cảm ơn huynh, đại ca.

_ Mọi người, con đi đây – Liễu Nguyệt vẫy tay chào rồi ngồi lên ngựa cùng Trầm lão bá

Hai con ngựa đi song song nhau, cha mẹ muốn nàng theo Trầm lão bá học võ trong hai năm. Nàng sẽ cùng Trầm lão bá đi chu du. Trầm lão bá năm nay 55 tuổi, tình tình trẻ con, thích đi chu du, mệnh danh là Trầm Sinh Tuyền nhân. Trầm Sinh Tuyền nhân là vị thần y bậc nhất, võ công tuyệt kĩ, tuy nhiên tính cách lại quái đản, ông là vi sư của đại ca và nhị ca, đặc biệt Trầm Sinh Tuyền nhân còn hiểu biết về chiêm tinh nên ông có khả năng nhìn thấy Bạch Sỏ nương nương....

__ Ê, tiểu nha đầu, ngươi đang suy nghĩ gì vậy, sao không nói chuyện với ta, làm ta độc thoại này giờ

__ A, thực xin lỗi – Nàng khẽ cười hối lỗi rồi lảng sang chủ đề khác – Trầm lão bá, người biết hết chuyện của ta rồi hả ?

__ Phải !

__ Làm sao mà.....

__ Ta có khả năng xem chiêm tinh...

__Ồ ! – Liễu Nguyệt cảm thán

__ Nha đầu, mau gọi ta là sư phụ- Trầm lão bá nhăn mặt, bĩu môi

__ Sao ta lại phải gọi lão bá là sư phụ – Liễu Nguyệt ngạc nhiên hỏi, gì chứ hả, nàng thật sự phải theo lão bá đi học võ sao ? Nàng không có muốn, nàng muốn đi chơi

Lão bá sống đã lâu, kinh nghiệm đầy mình, liếc mắt một cái cũng biết nàng nghĩ gì, nháy mắt nói

__ Nha đầu, đừng mong trốn, an tâm, đi với ta rất vui, ta sẽ cho ngươi đi chơi, ta không phải người ngồi trong núi tu luyện đầu mà lo

__ Thật ?

__ Ta chưa bao giờ nói dối ai !

Nàng nghĩ trong đầu « nói vậy ta mới càng không tin ». Trầm lão bá nhìn biểu hiện trên mặt nàng, bĩu môi, phi ngựa lên trước

Nửa ngày sau, quá chán với việc đi lang thang ở ngoại thành thế này, nàng nói

__ Sư phụ, rốt cuộc là chúng ta đi đâu, ta chán quá à

__ Hờ hờ , thật thiếu kiên nhẫn, chúng ta đang đi tới Quý thành, nơi đó rất tấp nập lại có nhiều chỗ chơi a

__ Được a, chúng ta mau đi

Lúc này ở Liễu phủ

__ Tướng quân, chàng có chắc Liễu Nguyệt đi theo Trầm lão bá sẽ học được võ không ?

__ Không chắc lắm, Trầm lão bá tuy giỏi nhưng rất ham chơi, nếu không phải Liễu Nguyệt đòi học thì chắc hẳn Trầm lão bá sẽ bắt đi chơi suốt hai năm tới a ! Chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn tinh thần – Liễu tể tướng thở dài, nói

__ Mà đi chơi với Trầm lão bá thì sẽ thành tướng giặc, tốt nhất là con bé trở về thì mau đem gả cho nhà khỏi bị phá – Đại ca nhớ lại kinh nghiệm xương máu một thời, góp ý

__ Cha, mẹ, có cần ta đi liên lạc với con trai của các quan trong triều không ? Nhị ca cười ngờ nghệch nhớ lại ngày đó bị Trầm lão bá kéo vào thanh lâu, không khỏi rùng mình.

__ Nhất trí vậy đi, ta đi tìm bà mối – Liễu phu nhân không nói nổi gì nữa, lẳng lặng bước vào nhà

Trên đường tới Quý thành

Liễu Nguyệt bỗng nhiên rùng mình một cái.....

3. Chương 3: Hai Năm Chơi Với Trầm Lão Bá

Ta là Liễu Nguyệt – con gái Liễu tể tướng, ta là thiên kim tiểu thư , con gái của Liễu Tùy Sinh và Tô Bích Quế. Dù thời gian ở bên họ không lâu, nhưng ta nhất mực kính trọng họ

Tuy vậy, trong suốt hai năm « chơi » cùng với Trầm lão bá, ta thề là không quá 50 lần oán trách cha và mẹ. Oa oa

Ta ở hiện đại đã là kẻ nghịch ngợm số 1, vậy mà về đây lại bị một ông lão tính cách trẻ con xoay cho chóng cả mặt, thật là ủy khuất nha

Nhưng thật ra, Trầm lão bá dạy ta khá nhiều, ông cho ta thấy cuộc sống vất vả của mọi người, cho ta lần đầu được cầm cái cuốc, được đi cày cùng trâu, cho ta thấy mặt tốt và mặt trái của sự việc. Và sau hai năm, Liễu Nguyệt cũng thích ứng được với xã hội này, ta dần trở lại là con người trước đây, hoạt bát vui tươi.

Nhưng dừng vì những điều trên mà hỏi ta vì sao lại oán trách cha mẹ nha ! Dù Trầm lão bá dạy ta nhiều như vậy, nhưng đường đường là thiên kim tiểu thư ừ thì là con gái thôi, nhưng liệu có ông thầy nào lại lỗi một học trò nữ vào thanh lâu xem người ta hát không ? Có ông thầy nào đi gây sự để bị người ta đuổi hai thầy trò thực mạng, có người thầy nào sáng sớm hay tối mịt rủ ta đi bắt châu chấu với xem người ta đánh nhau không ? Haizzzzz, còn ty tỷ thứ khác nữa a

_ Đây, nha đầu, nghĩ gì mà đăm chiêu vậy ?

_ Nghĩ về tổn hại thầy gây ra !!!! - Ta lườm Trầm lão bá một cái, tại sao cái người này tên thì hay như vậy mà tính cách thì

_ Hắc hắc- Trầm lão bá cười khan vài tiếng rồi lại hướng ánh mắt về phía cật kẹo bon bon trên tay một thằng nhóc

_ Thầy à, giữ hình tượng một lúc đi ! Làm ơn cho ta xin một chút tự trọng dành cho người ! – =_=’

_ Nha đầu !!!!

_ Chuyện gì vậy ?

_ Ta muốn ăn kẹo !

_Được rồi, ta đi mua ! – Chán nản, thật sự là chán nản, ông lão này nha, nếu muốn gì mà không đáp ứng, sẽ mè nheo năn nỉ, rồi dọa nạt, thôi thì đành đi mua vậy

Sau khi yên vị với vài cây bon bon trên tay, Trầm lão bá ăn ngon lành, thỉnh thoảng bột ngọt đỏ hồng trên viên kẹo tròn còn dính lên bộ râu trắng muốt..... đây là một ông lão sống nửa đời người a !!!! Ta cảm thán

Đang ăn vui vẻ, bỗng Trầm lão bá khựng lại, nghiêm túc nhìn ta, cau mày nói

_ Nha đầu, người đi theo ta bao lâu rồi

_ 1 năm rưỡi, lão bá, người già rồi, lú lẫn rồi !

Lão bá lườm ta một cái sắc như dao cạo làm ta ngứa ngáy quá chừng. Bối bối liếc ta, ông lão này ghét nhất bị chê là già, xem ra ta vô tình động đúng cục « tự ái » rồi

_ Ta còn trẻ trung nha, nha đầu, người hiện tại hãy ở lại Soài thành này vài tháng, ta có việc không thể đem người theo, ở đây vui chơi vài tháng, rồi ta sẽ đón về !

_ Lão bá đi đâu ? – Ta ngây ngô hỏi

_ Hắc hắc, chỗ bí mật ! – Lão bá khơi dậy được trí tò mò của ta thì khoái trí ra trò, vui vẻ cười

_ Không phải là.... Kì viện đó chứ, lão bá a, người lớn tuổi rồi, dù chỉ vào kì viện nghe hát nhưng cũng đủ làm người ta hiểu lầm đó – Ánh mắt ta chứa đầy sự thông cảm, chép miệng vài cái

__ Nha đầu này, nói bậy không à, trong đầu người chứa cái gì vậy hả ? Ta đi gặp mấy lão bạn, đây là chuyện quan trọng, không thể đưa người theo nha !

__ Ta hiểu rồi ! – Thờ ơ chẳng thèm quan tâm, gì chứ mấy cái chuyện quan trọng của lão bá ngoài chơi cờ với hàn huyền ra thì có cái quái gì đâu. Thà ở đây vui chơi, không có Trầm lão bá, ta tha hồ quậy phá, hắc hắc

Chắc nhìn thấy khuôn mặt đầy tính toán và gian xảo của ta, Trầm lão bá lạnh cả người, khảng khái nói

__Nha đầu, Soài thành rất gần kinh thành, muốn quậy cũng quậy vừa vừa thôi, đừng có mà làm tai tiếng gia đình người nha, ta không biết đâu đấy

__ Ta biết rồi !

__ Mà này, sắp tới Nhị vương gia sẽ tới đây, người liệu mà nghịch vừa thôi, đừng gây sự với hần nha !

__ Ta biết rồi

__ Kiểu gì cũng phạm lỗi à coi – Lão bá bĩu môi, nguýt ta một cái dài

__ Thầy nói gì đấy

__ Không, có gì đâu

Trên mặt ta hiện đúng hai chữ – Nghi ngờ

__ Vậy bao giờ thầy đi !

__ Bây giờ ta đi luôn, đây Nguyệt Nhi, đây là hai ngàn lượng cha mẹ người bảo ta vác lo cho người, giờ người giữ đi, tiêu hết trong vòng bốn tháng thì thì nhịn đói nha.

__ Hừ, làm như ta là phá gia chi tử không bằng, thầy nghĩ hai ngàn lượng là cái móng tay hả ?

__ Đừng có tìm nam sủng, ở đây không có nam kĩ viện

__ Thầy.....

Đây nha, không phải ta hư hỏng, là ảnh hưởng từ ông lão này mà ra thôi, thấy chưa, một ông lão mà nói ra được những câu như thế đấy, thấy rõ chưa (Nhím = __, rõ rồi, im mồm đi !)

Và thế là ,bốn tháng quậy phá ở Soài thành của ta bắt đầu !

4. Chương 4: Soài Thành

Hai ngàn lượng nha, là hai ngàn lượng đó ! Số tiền hoàn toàn không nhỏ, đúng vậy, không nhỏ. Chính vì thế, xác suất bị lũ trộm chú ý là rất cao, mà nếu bị mất rồi, bốn tháng tới ta biết sống thế nào.

Đừng hỏi vì sao ta lo lắng, 2 năm theo Trầm lão bá, ta có biết chút ít võ, nói chung là gặp mấy tên côn đồ ấu trĩ thì vẫn trị được, mà nếu gặp phải cao nhân thì còn có đầu óc tỉnh ranh này. Nhưng bọn trộm đường phố mới là nguy hiểm nha, chuyên làm liều, không sợ hậu quả nên ta có dọa cũng bằng thường, những kẻ này lại quá mạnh động, đầu óc có thông minh thì cũng chẳng nói lại (Nhím : Cái thứ lí luận gì vậy trời)

Thế nên, để đảm bảo an toàn, ta đi đến Lạc tiền trang (gần giống với ngân hàng của chúng ta thời nay),Lạc tiền trang nổi tiếng ở Soài thành, thủ tục nhanh gọn mà lãi suất cũng rất cao. Trước khi đi, lão bá cũng có nói với ta về mấy điểm này. Ta gửi khoảng 1 ngàn 800 lượng, giữ lại 200 lượng phòng thân, tất nhiên là cũng đổi 200 lượng kia ra bạc vụn để tiêu dễ hơn. Dù sao ta cũng là hội trưởng hội học sinh đầy tài năng của trường đạt chuẩn quốc gia, đầu óc tuyệt đối không có ngu ngốc chút nào. Đừng nên gửi hết số tiền ta có, 4 tháng hoàn toàn có đủ thời gian ột tiền trang sụp đổ nha. Mặc dù là phòng xa nhưng cứ rút tầm 200 lượng, để phòng số tiền kia có vấn đề gì thì 200 này nếu tiêu dè xẻn chắc cũng sống tạm được !

Điều cần thiết trước nhất là phải tìm một khách điểm và giải quyết cái bụng đói này

Nàng đi tới một khách điểm khá rộng, tên là Ý Kim. Ý Kim là khách điểm đệ nhất của Soài thành, nơi này khuôn viên rộng rãi, phòng trọ tiện nghi, đồ ăn lại thơm ngon khiến người ta đến một lần sẽ không thể không tới lần thứ hai. Đặc biệt ở chỗ, Soài thành là nơi tấp nập, dù không bằng kinh thành nhưng tuyệt đối là rất đông vui. Nhưng kinh thành dù tấp nập đệ nhất, nhưng giá thành mọi thứ lại đắt đỏ vô cùng. Còn Soài thành thì ngược lại, ở đây có tỉ lệ cạnh tranh rất cao, nên giá thành còn rẻ hơn nhiều so với các tiểu thành khác. Điều này càng khiến thương nhân muốn đến đây lập nghiệp hơn nhiều.

Một ví dụ đơn giản, đệ nhất khách điểm Ý Kim mà phòng trọ thượng hạng cũng chỉ có 5 lượng một ngày, thấy chưa, có 5 lượng một ngày thôi nha ! Trong khi ở kinh thành, rẻ nhất cũng là 50 lượng một đêm. Nằm ngay cạnh nhau vậy mà giá thành lại chênh lệch đến mức này. Nhưng như vậy cũng tốt, càng rẻ thì càng có lợi cho ta, dư tiền cho ta phá. Được một cái, ở Soài thành, mọi người đều rất niềm nở với khách lữ hành, không hề phân biệt kẻ giàu người nghèo. Cũng đúng thôi, chỉ cần có tiền là đủ vui rồi, mà 5 lượng thì ai mà chả có.....

Nàng dắt ngựa bước vào khách điểm. Khuôn mặt nàng thanh tú, ngũ quan tinh tế, mắt đen láy sâu thăm thẳm, mũi cao, đôi môi hoa đào đỏ mọng tự nhiên, ngay cả khi ở hiện đại – nơi mà con người ta quá quen thuộc tới cái đẹp, mà ta còn được xưng là mỹ nữ thì về hiện đại, cũng có thể gọi là khuynh gốc khuynh thành.

Mà Trầm lão bá cũng lo xa, sợ võ công « mèo cào » của ta, nhờ chẳng may gặp phải tên bất lương nào, chắc chắn Liễu Tùy Sinh sẽ vác dao lung hấn. Haizzzzz, thế nên, để tiện cho việc tránh « hái hoa tặc », mà lí do chủ yếu là để vui chơi cho thỏa mái, ta quyết định hóa thành một nam nhân

Khổ nỗi, gương mặt hoàn mỹ này, ngay khi giả nam cũng tuấn mỹ lạ thường, ta cưỡi ngựa mà cũng khiến bao cô nương đỏ mặt ngượng ngùng, haizzz, đẹp thật là khổ nha (Nhím : * đập* tự sướng quá đó, có tin bà đây cho người làm hồng nhan bạc phận không hả ? Liễu Nguyệt : Ta thêm vào sợ người, ta mà đi thì Phong ca cũng chém người thành trăm mảnh ! Nhím : Cứng họng)

Ta bước vào khách điểm, tất cả ánh mắt dường như đều chú ý tới ta, nữ tử thì nhìn ta mê đắm, còn nam tử, nói một cách tích cực thì vô cùng hâm mộ khí chất của ta, nói theo cách tiêu cực thì là ghen ghét mới chính xác

Tiểu nhị thấy con ngựa quý, ta lại cài trâm ngọc, y phục trắng như màu trắng sáng hàng đêm, nhìn là biết công tử quý tộc, tiểu nhị liền niềm nở

__ Ấy dà, công tử, mời vào mời vào ! – Tiểu nhị thân hình nhỏ bé nhưng có vẻ tháo vát, cười hớn hở sai một tiểu nhị khác dắt ngựa cho ta

__ Ta muốn thuê phòng !

__ Xin hỏi quý danh công tử ?

__ Ta là..... Lãng Phiêu Sinh – Thật ra thì, ai cũng biết, Lãng gia chính là hoàng tộc của triều đại này, tương truyền tiên đế chỉ lấy duy nhất một mình hoàng hậu và đẻ ra hai hoàng tử, cuộc sống ở triều đại này có thể nói không có chuyện tranh chấp hoàng quyền hay tranh đoạt sủng ái trong hậu cung. Triều đại này cũng không hề có trong lịch sử, nàng chỉ biết qua lời kể của Trầm lão bá

Nghe nói vị vua đương nhiệm hiện tại là Lãng Tuệ Phong, hẳn có một đệ đệ là Lãng Thiên Phong. Thôi thì cái này để nói sau, quan trọng là nàng phải biết lợi dụng thời thế, người dân ở đây tuy không biết hết tên mọi người trong hoàng tộc nhưng chỉ cần nghe tới họ Lãng là đã đủ nể sợ rồi.

Ta dùng cái tên này với mục đích chính, dùng họ Lãng có thể mang tội « giả mạo hoàng tộc » nhưng đổi lại, khi ta quậy phá, người ta sẽ nể tình ta là người hoàng tộc mà không dám nói gì, mà có khi lại « chăm sóc » ta chu đáo, còn hơn là bảo là người họ Liễu, mang lại tiếng xấu cho người nhà ta, thấy sao, ta thông minh không ? (Nhím : Vô sỉ thì có)

Đúng như dự liệu của ta, tiểu nhị kia há hốc mồm, nói

__ Lãng công tử, cảm phiền người đợi ta một chút !

Nói rồi hắn chạy vào trong tiệm, một lúc sau thấy một chủ quán của Ý Kim bước ra, một ông lão béo tròn, tuổi trung niên, đeo chiếc kính tròn xoe dày cộp, bước lại gần ta, nhìn chăm chăm. Ngửa ngáy toàn thân trước cái ánh mắt soi mói đó, ta hỏi

— Chủ quán, ngài không cảm thấy đang thất lễ sao ? – Ta đánh giọng hỏi, dù sao cũng là tiểu thư nhà họ Liễu, ta có thừa sự lãnh đạm và khả năng ra lệnh mà không phải ai cũng có. Hội trưởng hội học sinh trường Phú Đình đâu chỉ cần học giỏi và con nhà danh giá là được.

— Ấy dà, thật thất lễ, xin lỗi công tử. Xin hỏi công tử họ Lãng phải không ?

— Ta nghĩ tiểu nhị ở đây biết đấy ! – Ta khẽ nhú mày, nói

— Vâng, thật xin lỗi công tử. Nhưng Lãng công tử, cho phép ta mạo muội hỏi, ngài có phải là hoàng thân quốc thích không ?

— Chủ quán, ông nghĩ gì thì tùy, nhưng tuyệt đối đừng có bép xép với bất kì ai ! – Ta nghiêm mặt, lại gần nói nhỏ vào tai chủ quán.

Thực ra thì ta cũng chỉ cố tình nói thế, ngay từ đầu ta không hề thừa nhận mình hoàng thân quốc thích, khi ông ta hỏi, ta chỉ bảo thế. Ta không trả lời, còn ông ta nghĩ theo nghĩa ta thừa nhận là việc của ông. Ta chẳng quan tâm, hắn đối với ta như hoàng thân quốc thích cũng vì hắn ngu ngốc mắc lừa thôi, người ta nói người khôn và kẻ ngu hơn nhau là ở cái đầu !!!! (Nhím : Hừ, tự sướng phát ớn lừa thì cứ nói là lừa, còn bày đặt)

— Vậy mời công tử lên phòng thượng hạng, ngài yên tâm, ta sẽ tuyệt đối giữ bí mật.....

— Được rồi, gọi tiểu nhị đưa ta ! – Ta cắt ngang lời hắn, giờ ta cần ngủ trước, có gì buổi tối còn đi chơi ở Soài thành này nữa chứ, haha, cuộc sống tươi đẹp sẽ mở ra trước mắt. Tất nhiên hiện tại ta vẫn phải giữ bộ mặt lạnh băng

(Nhím : No ! no, cưng ơi. Chì đây đã mất công nghĩ ra cưng thì phải bạc đãi cưng đến tận cùng chứ, làm gì có thời gian cho cưng chơi, ngày tháng đau khổ của cưng đến rồi!!!!

Liều Nguyệt : Phong, cứu ta

Nhím : Đợi, sau chương này cưng mới gặp, giờ Phong ta còn đang om, cưng chịu khó chờ đi

Liều Nguyệt :* khóc tức tưởi*)

Sau khi nghỉ ngơi, ăn uống no say. Ta rời khỏi Kim Ý, dung dẫy ngoài đường. Với một hành trang “ đồ sộ” do Trầm lão bá trang bị (mà thực ra là bị ta bắt thì đúng hơn). Ta thay bộ đồ ban nãy. Mặc vào một bộ lục y. Quần áo xanh ngọc phiêu bồng, trên tay cầm quạt, tóc thắt bồng. Trong tay áo luôn thủ sẵn một đoản kiếm, cùng chục tờ ngân lượng và ít bạc vụn.

Bước ra khỏi Ý Kim . Ta dạo chơi xung quanh, nơi này tấp nập, hàng hóa thứ gì cũng có. Mỗi nơi ta dạo qua một chút. Khổ nỗi, ta đi đến đâu, người hai bên đường lại ngược nhìn đến đó. Không phải chứ, nghe nói cổ đại không khí trong sạch, thức ăn không có hóa chất, nên mỹ nam nhiều lắm mà. Ta dù đúng là mỹ nữ nhưng giả trai có nhất thiết phải sĩ mề bởi nam trang của ta tới mức đó không?

Đẹp thì đẹp nhưng thế này thì hơi quá đó! Đi tới đâu, người hai bên đường đều liếc nhìn. Mà những kẻ nhìn ta được chia ra làm ba loại. Loại thứ nhất là nam nhân thì nhìn đầy ngưỡng mộ , có vài kẻ cũng có chút ghen tị. Loại thứ hai là nữ nhân bao gồm những tiểu thư đài các, hay thôn nữ chưa chồng và các phụ nhân đã một chồng hai con, nhìn ta đầy cảm mến, thậm chí còn ngưỡng chừng lấy khăn tay che đi. Những cô tiểu thư nhút nhát thì đỏ mặt chạy mất. Ha! Làm ơn đi, dù có đẹp nhưng làm thế cũng khiến ta tưởng mấy người gặp phải quỷ đây (Nhím : ĐỪNG mà, quỷ tự sướng. Khổ cho anh Phong, có nên xem lại kịch bản không nhĩ? Ai lại nữ để anh đẹp trai gánh vác cục nợ này a!)

Ta không có mắt kiếm sắc bén hay bạc môi lạnh lẽo như trong tiểu thuyết gì cả. Chỉ là có đôi mắt đen thẳm thẳm tuyệt đẹp như trời sao, hàng mi cong gợi tình (Nhím : gợi tình hay gợi đòn?). Chiếc mũi cao nhưng rất dễ thương. Đôi môi hồng mọng tự nhiên. Tất nhiên là những chi tiết này nhìn qua cũng biết là con gái, nên ta chỉ dùng kĩ thuật trang điểm hiện đại chỉnh lại một chút về thẩm. Ví như mũi cao sắc hơn, đôi môi mỏng hơn và bớt hồng đi. Nhưng vẫn là vẻ đẹp tự nhiên cả thôi.

À quên, này giờ quên mất chưa nói tới đối tượng thứ ba, Đó là những kẻ nhìn chăm chăm vào quần áo ta. Này này, đừng nghĩ lung tung, ý ta là bộ này ta đang mặc là loại vải đắt tiền. Ta biết là mặc nó sẽ nguy hiểm nhưng thứ nhất là ta có chút võ. Thứ hai là an ninh ở Soài thành này khá tốt, thứ ba là không biết , nhưng nói chung là kệ nó, ta cứ mặc, chúng muốn dòm ngó cướp tiền là việc của chúng. Tiền của ta ngấm thì được chứ sờ mó vào là... chết!!!! (Nhím : Loại lí luận gì đây trời?)

(Nhím : Xin được chân thành xin lỗi các bạn độc giả, lúc mới lắp fic này, nhím đã nghĩ Liễu Nguyệt sẽ là hình tượng một cô bé dễ thương, thông minh nhưng khiêm nhường. Nhưng qua một thời gian nhím PR rầm rộ quá, em ý bỗng sinh kiêu, các bạn có thể thấy là mấy tập gần đây, Liễu Nguyệt có trình độ tự sướng rất cao!!!! Rất xin lỗi!!!)

Nhìn quang cảnh xung quanh, thấy nhà nhà treo đèn lồng, chắc là sắp có hội gì đó đây. Ta rẽ vào một quán bán tò he. Ông cụ già ngồi cần mẫn làm từng con tò he. Xung quanh lũ trẻ đứng ríu rít bên cạnh xem. Những cảnh như thế này ở thế giới hiện tại đâu còn nữa.

_ Xin cho hỏi!!!

_ Công tử có gì hỏi lão? Ông lão chậm rãi ngẩng mặt, hỏi ta.

_ Xin cho hỏi, quanh đây vì sao treo đầy đèn lồng vậy?

_ Công tử từ xa tới nên không biết, từ tối nay trong suốt một tuần, ở Soài thành sẽ tổ chức lễ hội đèn lồng. Tối nay công tử hãy tới đây xem một diện mạo hoàn toàn mới của Soài thành chúng tôi

_ Dường như lão bá rất yêu thích nơi này? Ta hỏi, người già là đối tượng hiểu biết và đáng để hỏi nhất, đây là kinh nghiệm xương máu a. Mỗi lần đi học về mà anh trai ta nghịch ngợm giấu mất cái bánh ngọt, cứ hỏi ông bà là ra hết, chứ hỏi bố mẹ — hừ, toàn hùa vào với anh trai ta trêu ta thôi

_ Lão sống ở Soài thành từ nhỏ. Cả tuổi thơ, gia đình , quê hương của lão đều ở đây. Hỏi sao lão không yêu nơi này cho được! Soài thành là nơi tấp nập, lại dễ sống, con người ở đây hài hòa lắm!

Tối đó, ta quyết định thực hiện “ nghĩa vụ” vui chơi của mình. Xem nào,nếu đã giả nam trang mà chỉ lang thang ngoài đường thì chán lắm. Lễ hội đồng nghĩa với việc nơi nơi sẽ tấp nập đông vui, mà nơi nào sầm uất nhất? Hà hà, thanh lâu a!!!!

_ Này, người nghe nói gì chưa? Trưa nay nhị vương gia đã bí mật tới đây đó. Hình như là theo lệnh bắt tên quan tham Lục Xú Bình vì tội ăn hối lộ và cấu kết với tên trộm mà triều đình đang truy nã đó!!!! – Ta nghe loáng thoáng mấy quan khách ngồi trong Ý Kim đang bàn tán về nhị vương gia nào đó! Nhị vương gia? Hình như đây là người mà sư phụ bảo ta phải cẩn thận thì phải. Mà thôi, mặc kệ. Dù sao cũng chưa vội, ngồi nghe họ bàn tán một lúc cũng được

_ Hai vị đại ca, xin hỏi nhị vương gia mà các vị nói là ai vậy? – Ta nhả nhận lại gần, từ tốn hỏi

_ Cái gì, tiểu tử, nhìn người thông minh sáng sủa, con nhà quyền quý mà không biết nhị vương gia sao? – Hai người kia đang tán truyện, nghe tiếng của ta, nhìn ta tròn tròn mắt

_ Cũng vì ta từ xa tới đây, không biết nhiều về chuyện này! Ta kiểm đại một lí do, cười thần nhiên đáp

_ Ấy, nhị vương gia nổi tiếng như vậy mà người.... Nhị vương gia tên là Vương Thiên Phong, là đệ đệ của Lăng Tuệ Phong – Hoàng đế của Thiên Tuệ quốc, thuộc Đông Phong Hoàng Triều (hà hà, thế này là Đông Phong nhà mình tha hồ tự sướng nhá). Tiên đế trước đây chỉ lấy một mình Phiêu hoàng hậu, sinh ra được hai hoàng tử. Nhị vương gia là cánh tay đắc lực của hoàng thượng, túc trí đa mưu, mặc dù còn trẻ nhưng khi ra trận còn sáng suốt hơn những tướng quân lão luyện, ngay cả Tịnh quốc, Vị Quốc, Salamada có ý định với Thiên Tuệ quốc đều bị đánh cho tơi bời. Chẳng những thế, ngài ấy còn có dung mạo tuyệt mỹ, là 1 trong 3 đệ nhất mỹ nam của Thiên Tuệ quốc. Nói chung là hoàn hảo a!!!! – Hai người thì nhau kể tung người hứng, có vẻ như vị vương gia này rất được lòng của nhân dân a!

_ Đa tạ hai vị đại ca, ta đã có thể mở mang tầm mắt!

Phố phường tấp nập đông vui. Nhà nhà treo đèn lồng, hai bên đường hàng quán sáng bừng lên, đầy màu sắc, bán đủ thứ, nào là đồ chơi, đồ ăn, quần áo, quạt, trầm cài, trang sức..... nói chung là không thiếu thứ gì. Trên cao, mắc nối giữa các gian nhà là một giàn treo, mắc trên đó hàng trăm chiếc đèn lồng, màu đỏ rực rỡ. Màu xanh êm ái, trầm ổn. Màu hồng ngọt ngào, thanh khiết. Màu vàng lấp lánh huyền ảo. Màu tím dịu nhẹ, nhưng sâu lắng.....

Ta đã hỏi tiểu nhị, ở Soài thành có không ít thanh lâu, nhưng to đẹp nhất, nổi tiếng nhất phải kể tới Huyền Diệp lâu. Thanh lâu này chia làm hai gian. Gian chính là nơi tiếp quan khách, và cũng là nơi cho các cô nương bán nghệ không bán thân trở tài thi ca ngâm khúc phục vụ quan khách. Gian thứ hai là nơi để phục vụ cho những kẻ có nhu cầu để các cô gái bán thân phục vụ. Các cô nương ở đây đều có dung mạo như hóa, tính cách đủ loại, ngây thơ có, ngạo mạn có, lẳng lơ có, giả tạo có, hiền lành có, hung dữ có, xác xược cũng có nốt.....

Và ai cũng có một tài nghệ nào đó. Ở hai gian đều có một bảng xếp hạng, mỗi tháng cô nương nào được nhiều người thuê hay yêu cầu, nằm trong top 5 của bảng sẽ được phát thêm phần thưởng hàng tháng, thậm chí còn có những ưu đãi đặc biệt nữa! Thế nên các nàng ra sức làm việc để có thể có thêm tiền, mong mong mau chóng có tiền để chuộc thân. Tất nhiên ở Huyền Diệp cũng có dịch vụ “đấu giá” các cô nương, những kẻ lắm tiền nhiều của có thể tới đây “mua” thê thiếp. Chiêu bài này thực chất rất lợi hại, vừa khiến các cô nương cố gắng làm để mau chóng được gả đi, đồng thời, chính thanh lâu lại được lợi bởi các vụ giao dịch này. Các cô nương được gả đi đa phần đều đã qua tuổi 22.

Tuổi này ở cổ đại là hơi muộn (đặc biệt là với nữ tử thanh lâu) nên khi “bán” các nàng, thanh lâu vừa có thêm món tiền gấp 20,30 lần số tiền mua các nàng, mà vừa đỡ phải nuôi một “con người” sắp không thể lợi dụng được nữa! Quả nhiên là cao tay!

Ta thật sự muốn đến đây mở mang tầm mắt a!

Nhìn từ xa đã thấy được Huyền Diệp lâu. Gian chính trang hoàng bởi màu hồng phấn chủ đạo, nhìn rất thanh nhã, yếu điệu mà cũng không kém phần bắt mắt. Đúng với “trách nhiệm” công việc của gian nhà này. Gian đằng sau mới thật sự là chói mắt, khắp nơi toàn màu đỏ, các gian phòng đóng kín mít, lại gần có thể nghe được tiếng thở dốc của nam nhân và tiếng rên rỉ khiêu gợi của nữ nhân thanh lâu, thật sự khiến người ta ngượng ngùng.

Ta quyết định chọn một bàn ở gian chính, ngay giữa trung tâm.

(Chỗ này dùng ngôi thứ ba cho em nhà mình bớt tự sướng)

Người ta chỉ nhìn thấy một nam nhân áo trắng phiêu phiêu, thắt lưng có một mảnh ngọc bội tinh xảo. Mái tóc đen dài thắt một túm nhỏ trên đầu, phần tóc còn lại tựa như dải ngân hà, mượt mà lại cực kì cuốn hút. Đôi mắt đen yêu mị, mũi thanh mảnh, gương mặt thư sinh, đôi môi khẽ cười khiến ngay cả nam nhân cũng ngỡ ngàng. Khí chất bất phàm, lãnh đạm mà không cao ngạo, tà mị mà không phóng đảng, quả là nam nhân đặc biệt a! Nhìn dung mạo, khí chất, dường như nam nhân này không vướng chút bụi trần, tuyệt đẹp, thuần khiết hơn tất cả những gì xung quanh. Cho dù thân hình có hơi nhỏ nhắn như nữ nhân nhưng vẫn không khiến mọi người hoài nghi

Vâng! Đó chính là nàng – Liễu Nguyệt! Ngay khi nàng ngồi vào chỗ ngồi, các cô nương đều tụ tập ra ngắm nhìn, ai ai cũng đổ mắt, có cô nương còn bảo gan nháy mắt, liếc mắt gửi tình với nàng. Nhưng nàng đâu có quan tâm, vẫn thờ ơ. Lãnh đạm, nàng là nữ nhân nha, dù họ có đẹp đến mấy nàng cũng không hứng thú

5. Chương 5: Gặp Mặt Lần Đầu

— Lăng Thiên Phong, ta yêu cầu người đi chậm lại một chút. — Một nam nhân vóc dáng thư sinh, khuôn mặt không biết nói thế nào. Bình thường có lẽ hẳn là một nam nhân ưa nhìn, đủ khiến các cô nương

ngoài nhìn, khí chất tao nhã.... Tuy nhiên lúc này, có lẽ do “ quá sức” mà nhìn hần không khác gì một tên điên mặc đồ gấm (==).

Thực ra cũng không thể trách hần. Liệu có ai còn đẹp khi mà quần áo xộc xệch, lưng thì còng xuống, thở hồng hộc, mắt trợn trừng trừng. Quả đúng là vậy nha, hần bị bóc lột rồi. Mà kể theo chủ nghĩa tư bản bóc lột nhân dân kia không ai khác, chính là Lăng Thiên Phong – vị vương gia cao cao tại thượng trong lòng muôn dân.

_ Tiểu Ngạo, ta khuyên ngươi nên bớt lời đi. Mới có một chút mà đã không chịu được. – Thiên Phong quay lại lườm hần một cái sắc lẹm, bộ dáng lạnh lùng nhưng cũng không kém vài phần thân tình

_ Thiên Phong, xin ngươi đó, tha cho ta đi, thân thể ta vốn yếu đuối, ngươi hành hạ ta thế này làm sao ta chịu nổi!!! – Tiểu Ngạo khóc không ra nước mắt, nhìn tên vương gia ác độc này

_ Ta xin hai người đó. Hai người có biết lời nói của mấy người dễ gây hiểu lầm lắm không hả ? Nhìn người ta đang nhìn chúng ta đấy. – Một nam nhân đi đằng sau họ, nhìn thấy cảnh hai người này đối thoại mà không khỏi ngượng ngùng, hai kẻ này có biết lời nói của họ rất dễ gây hiểu lầm không ?

(Nhím : hiểu lầm gì thì mọi người tự hiểu)

_ Được rồi, Ngọc Khâm !! – Thiên Phong đứng thẳng người , quay sang Tiểu Ngạo nói – Hiện tại chúng ta đang bí mật tới đây, ngươi đừng xưng đủ tên họ ta, sẽ lộ !

_ Ta biết rồi ! Tiểu Ngạo thở dài, khôi phục lại dáng vẻ tao nhã hàng ngày.

Như đã nói, vương gia Lăng Thiên Phong lần này sẽ tới Soài thành một cách bí mật. Hần không thích rườm rà hàng đoàn người làm gì. Nên lần này Thiên Phong chỉ mang theo bên người Tiểu Ngạo và Ngọc Khâm.

Vốn 3 người này học cùng nhau từ bé, thân thiết như anh em. Nhưng dù sao hai người kia đã trở thành thuộc hạ của Thiên Phong. Nên trước mặt người khác, họ vẫn phải tỏ ra có lễ nghi. Nhưng những lúc này, họ vẫn chỉ là những người bạn. Bọn họ đều là học trò của Trầm Sinh Tuyền Nhân, sư phụ có 6 người học trò, Tuệ Phong là đại ca, Thiên Phong là nhị ca, Liễu Thụy là tam ca (đại ca của Liễu Nguyệt đó mọi người), Ngọc Khâm là tứ ca, Liễu Vũ là ngũ ca, và cuối cùng là Tiểu Ngạo. 6 người, mỗi người một thể mạnh, một tính cách. Tuệ Phong thân thiện, cái gì cũng tỏ ra trên mặt, nhưng thực chất lại có khả năng diễn xuất đến đáng kinh ngạc, hần có thể giữ bình tĩnh bất cứ khi nào cần, là một vị vua rất tốt. Liễu Thụy là tướng quân trong triều, có nhiều chiến công, tính cách có chút bất cần đời, tuy nhiên lại rất yêu thương gia đình, đôi phần nóng tính. Ngọc Khâm trầm tính, ít nói, mà đã nói ra câu nào thì câu đó có lực « sát thương » rất cao, Liễu Vũ có vóc dáng thư sinh giống Tiểu Ngạo, tuy nhiên lại có một thân võ công cao cường. Là hình bộ thượng thư, tính cách hòa nhã. Tiểu Ngạo là người có tính cách trẻ con nhất, võ công không tệ, nếu không nói là rất giỏi, nhưng lười biếng. Hay cợt nhả nhưng một khi đã vào việc thì rất chú tâm.

Đặc biệt nhất là Lăng Thiên Phong. Đây chính xác là một siêu cấp soái ca. Hần có võ công cao cường, văn chương tuyệt hảo. Nói chung hần có khả năng với tất cả những gì hần được học, nét đẹp ma mị, không thuần khiết như Tiểu Ngạo, không thư sinh như Liễu Vũ, chẳng nam tính như Liễu Thụy, không phong độ như Tuệ Phong. Hần là yêu nghiệt, nét đẹp cuồng dã mà tinh tế.....Thật quá kích thích mà !!!

Bảy người bọn họ chơi với nhau thân thiết từ nhỏ, lại cùng học Trầm lão bá. Tuy nhiên sau khi xuống núi, Trầm lão bá đi chơi khắp nơi, nên ngoài Liễu Thụy và Liễu Vũ ra, 4 người còn lại không hề biết người học trò thứ bảy của Trầm lão bá là.... Liễu Nguyệt

_ Ngọc Khâm, hôm nay là ngày bao nhiêu ?

_ Hôm nay là giữa tháng, ngày hội đèn lồng của Soài thành

_ Ô, vậy sao ?

_ Phong, dù sao vụ án chi huyện kia cũng đã được xử lý xong. Chúng ta chỉ còn đi thị sát quanh đây. Hôm nay là lễ hội, thời điểm dễ nhất để moi thông tin – Tiểu NGạo quên hết mọi mệt mỏi, mắt sáng bừng, đưa ra ý kiến

_ Đi thị sát hay đi chơi ? – Ngọc Khâm nghi ngờ hỏi

_ Đương nhiên là đi thị sát !! Tiểu Ngạo gật đầu chắc nịch

_ Vậy người muốn thị sát ở đâu ? –Thiên Phong nhếch môi giễu cợt

_ Hề hề, đàn ông thì phải thị sát ở thanh lâu –Tiểu Ngạo cười vu vơ

_ BỐP !!!!! – Ngọc Khâm đánh cái vào đầu Tiểu Ngạo rồi bỏ đi

Thiên Phong đi sau chỉ khẽ nhún vai, thở dài « ta biết ngay mà !! » rồi cũng bỏ đi lên trước, để lại Tiểu Ngạo ngồi ôm đầu, lầm bầm « Hai người các người có phải đàn ông không vậy ? »

Trong lúc đó, đi phía trước có hai người đang cùng thở dài

_ Nhỏ tuổi thật dễ bị lây nhiễm !!! –Thiên Phong

_ Sư phụ thật đúng là sư phụ, nhỏ tuổi cũng không tha !! Ngọc Khâm

Và buổi tối hôm đó, nhờ sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Tiểu Ngạo, ba người họ đã tới thanh lâu Huyền Diệu. Và cũng từ đây, một sự cố không đáng có đã xảy ra..... Thay đổi bánh quay số phận của cả hai con người

Quay lại thanh lâu Huyền Diệu, lúc này, mọi người đang xôn xao với sự xuất hiện của bạch y công tử – là ta. Dù mấy ánh mắt của mọi người cũng khiến ta phiền toái nhưng không sao, ta rất thích được nổi tiếng. ^-^

_ Công tử, mời ngài dùng trà? Một cô nương ăn mặc giản đơn, chắc là nô tì. Nhưng quả nhiên là người của thanh lâu, cô gái này vẫn có gương mặt khá thanh tú và dễ nhìn, nhưng còn quá nhỏ, chắc chỉ khoảng 12,13 tuổi.

_ Cảm ơn. Cô nương tên gì ? Ta mỉm cười, khẽ cầm chén trà nhấp một ngụm, trà ngon a. Mặc dù là người hiện đại, nhưng ta thường ngồi uống trà với ông bà, nên nói chung cũng thưởng trà chút chút. Loại trà này hương vị thanh khiết, khi uống không nồng, thanh đạm, nuốt tới cổ họng mà vẫn lưu giữ vị trà đặc trưng.

_ A..... tiểu nữ – Cô bé này có lẽ ngạc nhiên khi ta hỏi tên và cảm ơn thì phải. Cũng đúng, nô tì ở cổ đại đâu có được coi trọng. Thật là một xã hội cổ hủ quá

_ Mộ Vị, sang bàn khác đi, nơi này đã có ta lo ! – Một cô nương xinh đẹp khác lại gần nói

_ Vâng.

Thì ra cô bé kia tên là Mộ Vị, trông cô bé có vẻ cam chịu. Mà tại sao cô bé lại phải sợ cô nương mới tới này vậy nhỉ, chắc cô nương này có quyền lực hơn ! Xem nào, cô nương này có gương mặt thật đẹp, một sắc đẹp thanh nhã, hiền lành nhưng có vẻ gì đó sắc sảo. Cô nương này đẹp mà lại khiến người ta không dám chạm vào, dường như sợ làm ô uế sự thuần khiết của cô ấy. Tuy nhiên, đối với một người sống ở hiện đại, cũng là bình thường thôi !

_ Công tử.....

Bỏ ngỏ nửa câu, cô nương này sao vậy ? Tự nhiên ngưng ngừng quay đi cái gì ?

_ Cô – nương – là – ai ?

Một câu của ta làm chấn động cô gái ấy. Đúng chỉ một câu thôi ! Đối với đàn ông, làm một cô nương xinh đẹp có biểu hiện thế này là có tội, nhưng ta là nữ giới a, ta chỉ nghĩ được thế này « Mình thật giỏi »

Hắn là câu nói vừa rồi có độ sát thương cao lắm, nhìn gương mặt ngỡ ngàng đầy tổn thương của cô nương này. Ấy, thật là

_ Công tử thật khéo đùa, làm Loan nhi ngưng ngừng – Cô khẽ cười, nhẹ nhàng mà uyển chuyển châm trà cho ta

_ À,ra vậy, là tại hạ kém hiểu biết, từ nơi xa tới, chưa biết quý danh cô nương. Mong cô nương thứ lỗi

— Ân, không dám, được tiếp chuyện một người tuấn tú, khôi ngô, nói chuyện lại khiêm nhường, thật sự là phúc của Loan nhi – Cô nương tên Loan nhi có phần thẹn thùng, lấy chiếc quạt tròn che nửa mặt đi, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ánh cười

— Xin hỏi cô nương, lễ hội hôm nay, ở nơi này có tổ chức gì đặc biệt không ? – Ta mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi

— Công tử ở xa lại đây chưa biết, năm nay sẽ tổ chức một cuộc thi, các vị quan khách tới đây sẽ cùng hòa tấu với một vị cô nương mà mình cảm thấy thích. Nếu cặp nào hòa tấu ăn ý nhất, thì vị cô nương đó sẽ ở cùng với người thắng cuộc một tuần, giống như bao trọn vậy !

— Hả ??? Một tuần, vậy là..... — Ta tái mặt, cổ họng đột nhiên nóng rát. Không được, ta muốn tham gia, nhưng nếu thắng, phần thưởng như vậy thì kì quá !!!

— Công tử thật là... ngây thơ quá !!! Nhưng mà làm sao phải đỏ mặt như vậy, một tuần đâu có nghĩa là làm chuyện đó – Loan nhi cười khúc khích nhìn ta

— A, không có gì !!

— Vậy xin mạn phép, Loan nhi phải vào trong chuẩn bị

— Cô nương cứ tự nhiên !

Haizz, lại ngồi một mình, ta chán nản chống tay lên cằm, suy nghĩ đăm chiêu. Bỗng từ cửa có ba thân ảnh bước vào, thực ra thì hôm nay, người vào người ra ở thanh lâu này rất đông, chuyện người ta vào cũng chẳng có gì lạ ! Chỉ là ba người này thật sự rất rất đẹp. 3 nam nhân, đi cùng nhau tựa như ba bức tranh, đẹp đến ngạt thở. Ngay cả tôi, dù sống trong môi trường miễn dịch với trai đẹp, nhưng nhìn thấy ba người này cũng không khỏi ngỡ ngàng.

3 người, ba phong cách. Người đứng bên trái nhìn nhỏ con nhất, mặc lục y, gương mặt tròn, nếu nói theo phong cách hiện đại thì là « baby và kute », ngay cả cử chỉ cũng cho thấy hẳn là một kẻ nghịch ngợm, dễ thương.

Người đứng bên phải mặc hồng y (màu hồng đậm, giống như màu máu đã khô), gương mặt có chút lạnh nhạt, đôi mắt lơ đãng, trông khá cao, dáng thanh mảnh, thấp thoáng sau vạt áo có một đoản kiếm – có lẽ là một người học võ

Nhưng người đứng giữa là nổi bật nhất, hẳn chính là yêu nghiệt của yêu nghiệt nga !!!

Mặc bộ hắc y, phiêu dật bay bay. Hắc y tựa như ánh trăng, lóe lên ánh sáng, đường may tinh xảo. Gương mặt yêu mị, đôi mắt phượng sáng tựa sao, đôi môi bạc khê nhếch lên giống như nụ cười mang theo 3 phần khinh bạc, nụ cười sắc lạnh, dường như chỉ cần muốn, đôi môi đó sẽ nhếch lên nụ cười chế giễu. Hắc y mỏng manh, tựa như khiêu khích, oa, dáng người thật đẹp. Với kinh nghiệm xem xét « hàng thật » hay đồ bơm silicon của các anh mỹ nam do cô bạn thân Hàn Doanh –fan trung thành của DBSK, Suju, Beast, Shinee truyền dạy

Hức, đây chắc chắn là hàng thật, cơ bắp săn chắc, sáu múi,. Làn da không tỳ vết, đầy khiêu gợi. Hức hức, bình tĩnh nào Liễu Nguyệt, dù sao ta cũng là đại tiểu thư nhà Liễu gia (hiện đại), là nữ nhi của Liễu tể tướng, không thể bày ra bộ dạng sắc nữ này

(Nhím : rõ ràng là muốn tạo ra hình ảnh một nữ chính mạnh mẽ, thông minh và chín chắn, vì sao càng ngày lại càng biến dạng thành thể loại tự kiêu, tự sướng, sắc nữ như vậy !! TT__TT)

Ba người họ tiến vào, nếu là bình thường, có lẽ tất cả sẽ chú ý đến họ, nhưng giờ thì không, vì trên lễ đài, các cô vũ nữ ăn mặc mỏng manh đã bắt đầu lên sân, thu hút mọi ánh nhìn của cánh đàn ông.

Nhưng đó là đàn ông, còn ta là nữ nhi, đương nhiên phải chú ý tới ba bảo vật kia, oa, họ đang tiến lại đây, nhưng.... Nhưng sao lại nhìn ta chằm chằm đến vậy. Họ ngồi bàn ngay sau ta, và tên mặc hắc y đó, vẫn nhìn ta chằm chằm.

Chẳng lẽ hẳn phát hiện ra ta là con gái, không thể nào, khả năng hóa trang của ta rất hoàn hảo mà, đâu để hở chỗ nào chứ. Mà nếu không phải thế, thì chỉ có thể là hẳn chú ý tới ta, nam nhân mà để ý tới một nam nhân, cái này là đoạn tụ a !!!! (nhím : Xấu hổ thay cho nữ chính)

Mặc dù rất thích mỹ nam, nhưng ta vẫn cảm thấy có gì đó rất kì lạ từ những người này, tốt nhất là không nên dây vào, nếu không sẽ rất phiền, bằng linh cảm, ta thấy ba người này không hề đơn giản

— Xin cảm ơn sự ủng hộ của các quan khách. Bây giờ là phần đặc biệt nhất của tối hôm nay, các cô nương của chúng ta rất mong được cùng thách đấu với các vị. Mong rằng các vị sẽ ủng hộ

Nói rồi, bà tú bước xuống sàn, sau đó, hai cô nương xinh đẹp bước lên. Ta nhận ra một trong hai người có cô nương Loan nhi ban nãy, Loan nhi mặc bộ hồng y rực rỡ, tóc búi gọn, để vài lọn lò xo sau gáy. Ánh mắt Loan Nhi dường như là tình cờ liếc về phía ta, cười ẩn ý. Còn cô nương đứng bên cạnh, quả nhiên là xinh không kém, có lẽ hai người này là hoa khôi của thanh lâu, bởi tôi thấy trên bảng xếp hạng, người đứng đầu là Viễn Thanh, người thứ hai là Bích Loan. Xem ra, cô gái đứng cạnh chắc là đệ nhất hoa khôi Viễn Thanh.

— Hôm nay, Thanh Nhi cùng Loan Nhi xin được gửi tới các quan khách khúc ca « Vọng tình ca », đồng thời, Thanh Nhi cũng Loan Nhi cũng xin được phép thách đấu 2 vị quan khách lên đây cùng hòa tấu , để các vị quan khách còn lại được lựa chọn giữa hai bên.

Nói rồi, Thanh nhi ngồi trước đàn tranh được đặt sẵn trên lễ đại, bắt đầu gảy, ngón tay nhẹ nhàng lướt êm dịu qua sợi dây, tới đâu, âm thanh ngân vang tới đó. Đồng thời, Loan Nhi cũng bắt đầu múa, động tác múa uyển chuyển, nhịp nhàng, giống như khúc ca này được sáng tác phổ theo bài mùa.

Tiếng hát của Thanh nhi dịu nhẹ, quấn quanh từng động tác múa của Loan nhi, ăn ý đến không ngờ

« Gặp nhau ngày ấy, trái tim ta dường như đã không còn bình lặng

Nụ cười chàng, ánh mắt chàng giống như tia nắng ngày mưa

Tình ta trao hết cho chàng

Vận mệnh trở trêu thay

Vì sao phải môn đăng hộ đối

Vì sao lại phải chia cách đôi ta

Chàng theo ý cha lời mẹ cưới người con gái khác

Bỏ lại mình ta cô đơn trong chiều mưa

Chàng có hiểu được lòng ta

Bán mình thanh lâu, lấy tiền tang cha giỗ mẹ

Gia đình chẳng còn, người thương cũng mất

Phận như ta, sao quá đáng cay

Nào chàng có hiểu cho lòng ta

Chàng – tam thê tứ thiếp, con đầy nhà

Riêng mình ta nơi đây vẫn chờ ngóng

Bóng hình ai đó, ngày xưa đã không còn”

Giọng hát ngừng lại, tiếng đàn trong trẻo cũng dần tan, điệu múa cũng dừng. Ngay lập tức, vang lên những tiếng vỗ tay tán thưởng. Nhưng ta không sao vỗ tay nổi, phải rồi, phận gái thanh lâu thật đáng thương, kể cả người cổ đại hay hiện đại, tất cả đều căm ghét cái nghề dơ bẩn này, mà cũng đâu ai hay những mảnh đời khổ sở của những cô gái ấy. Ta cảm thấy bài hát này, không phải chỉ là biểu diễn, ta thấy nó thật sự là nỗi lòng của những nữ nhân ở chốn thanh lâu xa hoa này, dường như muốn gửi tới một ai đó. Một người có thể nghe và hiểu.

— Vậy bây giờ, Thanh Nhi và Loan Nhi xin được chọn ra hai vị quan khách, mong là mọi người sẽ nể mặt Thanh nhi , Loan Nhi – Thanh nhi nói

— Ừm, vậy Loan Nhi xin được mời bạch y công tử – Thanh nhi nhìn ta, mời lên. Hự, giờ thì ta hiểu cái ánh mắt ẩn ý ban nãy rồi

— Loan Nhi đã chọn, vậy Thanh Nhi xin chọn hắc y công tử ngồi đằng sau – Thanh Nhi mỉm cười nhìn về phía “cực phẩm”.

Oa, mặc dù được cùng hòa tấu với anh đẹp trai thật thích, nhưng ta rất sợ ánh mắt lạnh lùng của hắn, ghê lắm. Mà trái tim ta lại nhỏ bé, mỏng manh, chỉ sợ không chống đỡ nổi.

— Mời hai công tử! – Loan Nhi cùng Thanh Nhi uyển chuyển bước tới gần, cười duyên dáng, khẽ nhắc

Lời nói của mỹ nữ cùng ánh mắt của mỹ nam, cái nào đáng giá hơn? Phải, ta là nữ nhân, ta sợ cái ánh mắt kia hơn. Vì vậy, ta cười trừ, đáp lại

— Tại hạ thì không vấn đề, có điều chắc vị công tử kia không thích lắm. Hai vị cô nương thứ lỗi!!!

Người ta nói : một kẻ dù có thông minh thì cũng chỉ làm vua được ở môi trường nhất định. Như ta đây, rõ ràng ở hiện đại leo mép, khôn ngoan là thế, mà sao về đây ta thấy ta ngu quá! Rõ ràng là không muốn, vậy mà lại trao cho người ta thế chủ động, đúng là tự thắt dây buộc cổ mà!

Bằng chứng chính là đây, khi ta vừa dứt lời, thì “anh đẹp zai” ngồi sau cất tiếng, tiếng nói sắc lạnh mà mê hoặc, nhưng sao vào tai ta giống đánh mông quá!!! (Nhím : Nữ chính chết tiệt, dám nói soái ca của bà đây là)

— Không vấn đề, nếu công tử đã nói vậy, nào tại hạ dám từ chối!!!

Chết tiệt mà!!! Oa!!! Làm sao đây, thôi thì đâm lao đành phải theo lao thôi!

— Đa tạ hai vị công tử, xin hỏi hai vị công tử muốn dùng loại nhạc cụ nào? – Thanh nhi khẽ hỏi

— Công tử biết chơi đàn tranh chứ! – Hắn hỏi ta, thản nhiên như không, giọng điệu giống như là khẳng định hơn là một câu hỏi

— Ân!- Ta như cái máy, bị gương mặt hắn hấp dẫn, chỉ biết đáp lấy lệ

— Tốt, vậy tại hạ sẽ dùng tiêu, đàn tranh và tiêu (sáo), hòa tấu cũng không tệ! – Hắn lạnh nhạt đáp lại, nhưng ta lại cảm thấy trong ánh mắt hắn có một dự tính gì đó rất mờ ám, kẻ này, quả nhiên không hề đơn giản

— Được, vậy mời hai vị công tử lên lễ đài, tiểu nữ sẽ đi chuẩn bị cho hai vị! – Thanh nhi cũng Loan nhi bước về phía sau.

Một lúc sau, khi ta cùng hắn đã sẵn sàng, thử đàn cùng sáo. Quả nhiên là đàn tốt, âm vang trong trẻo, tựa như suối, tựa như tiếng hát vang vọng, rất hay. Ta quay sang thấy người bên cạnh đang lạnh lùng nhìn ta, phải, thật sự là lạnh khốc, mắt hắn ráo hoảnh, con ngươi đen sáng lấp lánh giống như con thú dữ, nhìn ta chằm chằm, đôi mày khẽ nhíu lại.

— Công tử, người muốn tấu bài gì? – Ta cố nuốt sợ hãi vào trong lòng, hỏi nhỏ

Nào ngờ, hắn quay mặt đi chỗ khác, không thèm quan tâm. Chỉ lạnh nhạt trả lời

— Bài gì cũng được, tùy người, thật phiền nhiễu!!!

Cái này là cái đạo lí gì a! Chính người đồng ý, giờ còn nói ta phiền nhiễu. ừ, tưởng đẹp trai mà làm phách hả??? Oa!! Cảm giác bị mỹ nam .lạnh nhạt quả thật không vui chút nào. Tên này sao tính khí thất thường quá, rõ ràng ban nãy còn nhỏ nhẹ, sao giờ giống cái hầm băng quá vậy, bộ hắn là máy dự báo thời tiết sao?

— Vậy thì chọn đại một bài đi, ta không biết người biết bài gì, làm sao chọn. Đúng là tên khùng! – Riêng câu cuối ta nói thầm trong miệng, tốt nhất là không nên để hắn nghe được, nếu không, ta không bị bóp chết mới là lạ. Bọn hắn có ba người, ta chỉ có một, hơn nữa võ công mèo cào của ta, tốt nhất là không nên gây sự a!

Nhưng thường thường mong muốn luôn không được như ý. Cho dù bản thân ta có nói nhỏ đến mấy, ta cũng đã quên mất tên này có võ công, nên với thính giác của người luyện võ, hẳn hoàn toàn có thể nghe rõ câu cuối cùng của ta. Và hẳn sẽ tức giận lắm, bằng chứng là hẳn lại quay sang nhìn ta, rít qua kẽ răng:

_ Tiểu tử, ngươi chán sống rồi sao?

Đôi mắt càng lạnh lẽo hơn, gương mặt tuyệt mỹ trầm xuống, vô cùng tức giận

_ Cần thận cái miệng nhà ngươi, ai là tiểu tử? – Quả nhiên hai năm liền chỉ lo chơi, không lo rèn luyện trí óc, cái miệng lại nhanh hơn cái đầu. Huhu, đã nói không gây sự mà còn nói câu này, kì này không bị đánh chết xem ra hơi phí!!!

_ Ta không chấp tiểu tử thôi!!! – Hẳn lạnh lùng quay đi, biểu tình giống như người lớn không chấp vật chuyện trẻ con bát nháo vậy

_ Người.... Người... Hừ, ta mà là tiểu tử thôi, ngươi cũng là oa nhi miệng còn hơi sữa. Chết tiệt, sao mà xui quá đi! Người đúng là tên điên của Liên hợp quốc, thẳng đở ăn dưa bở mà!!!

_ Đờ! ta chưa từng gặp kẻ nào thô lỗ như ngươi? – Hẳn thật sự điên lên rồi, giọng điệu đã cao hơn. Quái lạ, bình thường Lăng Thiên Phong hẳn rất bình tĩnh, luôn dễ dàng đối đáp bất kì ai. Vậy mà tên tiểu tử này ngay từ lúc mới vào đã khiến hẳn chú ý rồi, nhưng mà đặc biệt nhất là chưa ai khiến hẳn mất bình tĩnh như tên nhóc này. Thật là kì lạ!

_ Đờ! ta cũng chưa gặp kẻ nào điên khùng như ngươi? – Ta thật sự là giận quá hóa cuồng, cùng hẳn cãi nhau ngay trên sân khấu. Biểu diễn còn chưa được mà nội bộ đã cãi nhau. Ta cũng tức rồi đó, nào, cãi thì cãi, bà đây không tin với khả năng nói khéo được truyền dạy từ Lã Khả lại không đấu lại với một tên như ngươi. (Nhím : Liễu tiểu thư, xin giữ hình tượng!!)

Tình cảnh lúc này, dần với sáo đã bị đá sang một bên, ta cùng hẳn bắt đầu ngồi trên sân khấu đấu khẩu. Mọi người ở dưới ngơ ngác như đang xem tấu hài, ít ra thì là thế với hai kẻ đang nhàn rỗi ngồi nhìn.

_ Tiểu Ngạo, có cần ra tay không? – Ngọc KHâm thờ ơ hỏi lấy lệ

_ Đâu cần a, bỗng dưng được xem kịch miễn phí, lâu lắm rồi chưa xem!!! – Tiểu Ngạo cười gian , thầm nghĩ “Nhị ca, đừng trách ta, là do ngươi không tốt, dám thông đồng cùng Ngọc Khâm đánh ta!”

_ Tiểu Ngạo, ngươi có cảm giác cái thái độ của tên tiểu tử kia rất quen không?

_ Hừm, khoảng 17,18 tuổi. Ngũ quan thanh tú, vào thanh lâu, giọng điệu khiêu khích này.... Sao ta thấy giống người đó quá!!! – Tiểu NGạo có chút giật mình, quan sát kĩ càng, quả nhiên là rất giống nha

_ Mong là không phải, nếu không,ta thấy thương thay cho tiểu tử kia!!

_ Phải, nếu vậy, chúng ta nên mang theo vài chục lạng vàng tới chia buồn cùng gia quyến nhà người ta!!!

_ Vài chục lạng? Quá ít so với tổn thất họ phải chịu đựng

_

Trong khi hai kẻ rảnh rỗi đang ngồi tán chuyện, trên lễ đài, hai kẻ này cũng đấu khẩu không kém

_ Người là muốn gây sự trước! – Ta gắt lên, bản tính hiếu thắng lại một lần nữa trỗi dậy

_ Đồ trẻ con!! – Hẳn dừng dừng đáp, cười khẩy. Nhóc con này thật hay nha, mới có một chút mà mặt đã đỏ gay đỏ gắt. Nếu nhìn vào có lẽ tưởng rằng hẳn nói không lại, nhưng thực chất, hẳn lại chính là người bắt nạt tên tiểu tử này. Nực cười thật!! Tên nhóc này thật thú vị

_ Chưa biết ai trẻ con hơn ai đâu!

_ Người muốn gì?

_ Nam nhi đại trượng phu, phải đấu bằng thực lực – Giận quá hóa ngu! Đã biết không thắng được mà vẫn cứ chui vào. Mà còn là tự mình bẫy mình. TT_TT

_ Được!!!

_ Hai ngày nữa, ở ngoại thành. Ai không đến là con rùa rụt cổ, là cháu hư của Mao Trạch Đông!!!

_ Mao Trạch Đông? – Tiểu tử này nói cái gì, Mao Trạch Đông là ai?

_ Mao Trạch Đông là.... Mà thôi, có nói người cũng không biết. Nhớ rõ đó, cầm bỏ chạy. – Nói rồi ta liền mình phi tới cạnh hắn, dẫm thật mạnh xuống bàn chân hắn, ngay lập tức, bỏ chạy với vận tốc của Kanguru. Vì không để ý mà nhị vương gia cao cao tại thượng Lăng Thiên Phong người người ái mộ của chúng ta đã bị một tên tiểu tử dẫm cho tê chân. Chết tiệt, hắn thề đấy, không xử tội được tên nhóc này, hắn không còn là Lăng Thiên Phong

6. Chương 6: Người Ta Nói Cái Miệng Hại Cái Thân

Về đến khách điểm, ta không khỏi tự sỉ vả mình hơn 3800 lần!!

Các cụ nói cầm có sai, cái miệng hại cái thân !! TT_TT

Chỉ vì cái tình nông nổi, ngu dại, mà tự ta đã đâm đầu xuống cái hố mang tên « xấu hổ », rõ ràng là đã nhìn thấy cái bẫy đó, thấy nó tối đen, nguy hiểm nhường nào, biết rằng sảy chân một cái là mấy tháng sau Trầm lão bá tới nhặt xác ta ngay !!! Vậy rồi thì sao.... Kết quả vẫn là tự nguyện đâm đầu xuống

Mà cho dù có định đâm xuống thì cũng nên mang theo cái phao cứu sinh, đằng này lại ngoác miệng ra bảo không đến là rùa rụt cổ, là cháu hư Mao Trạch Đông. Ủ thì Liễu Nguyệt ta dù thông minh nhưng gan còn bé hơn con gián, nhưng Mao Trạch Đông là tấm gương đáng noi theo, ông là vì sao sáng đối với người Trung Quốc tựa như chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại trong lòng mỗi con người Việt Nam. Vậy nên ta thà quyết chịu nhục chứ không muốn làm cháu hư của chủ tịch Mao Trạch Đông.

Thôi thì coi như là mình ngớ ngẩn một lần đi, ai bảo ở thế giới kia ta thông minh quá, hại nhiều quá đâm ra trở về đây, chưa kịp giũ võ dương oai đã.... Thành ra thế này.

Ta lại suy nghĩ thiệt hơn. Vô cùng mâu thuẫn nha ! Một bên muốn noi theo tấm gương dũng cảm kiên cường bao đời của các bậc anh hùng dân tộc, một bên lại tự nghĩ « thời điểm này họ nào đã sinh ra, cũng không đáng chê trách lắm ! Cũng có ai chế giễu gì ta đâu ! »

Trần trọc suốt một ngày, quên cả ngắm trời sao lung linh. Những vì sao sáng, lung linh tựa như viên kim cương dính lên bầu trời đen thăm thẳm. Nhưng trong mắt ta lúc này, sao cũng chỉ là sao thôi, sĩ diện của bản thân mới là quan trọng. Sao cũng chỉ có thể ngắm, còn sĩ diện là một phần của cuộc sống nha (Nhím =_=, nữ chính gì mà suy nghĩ phàm phu tục tử quá !!)

Nhưng ta cũng chẳng có thời gian để mà lưỡng lự nữa, cho dù có trốn cũng chẳng xong. Vì ngay sáng hôm sau, ngày cuối cùng trước khi đến ngày « khai đao », vừa bước xuống lầu, đập ngay vào mắt ta chính là ba kẻ đang ngồi bàn ăn, một kẻ lơ đãng nhìn ra ngoài trời, còn hai tên kia, một tên luyên thuyên suốt cả bữa ăn, mặc cho hai vị thính giả hoàn toàn không rót chữ nào vào đầu. Người còn lại, ra sức dùng đũa chọc chọc vào viên hủ tiếu đáng thương trên đĩa.

Ba cái tên đó, cả Soài thành rộng đến vậy, bộ hết chỗ ở hay sao mà phải tới nơi này. Ta vốn định làm rùa rụt cổ, vậy mà bọn họ còn cố kéo đầu ta lên. Nay, đừng nghĩ ta nói dối, bằng chứng xảy ra ngay sau đó nè !

Ta vừa bước xuống, thăm cầu nguyện ba tên dở hơi kia đừng có nhận ra, ngờ đâu, cái tên mồm mép luyên thuyên loạn xì ngầu kia mắt đảo đi đâu không đảo lại đi tới chỗ ta, cái đầu linh hoạt đáng ghét đó lập tức được khởi động, cái miệng hắn ngoác ra, chỉ tay về phía ta, hét to

_ Oa, tiểu tử tới hôm qua kìa !

Một câu đó thôi... chỉ .. coi nào... một, hai , ba ... 7 từ thôi mà có uy lực vô vàn. Ta điếng người, đứng hình tại chỗ, hai tên kia như bắt được tín hiệu quay sang chỗ ta, đặc biệt là « anh zai nguy hiểm » tới qua còn trợn mắt, giống như đang chứa một cơn bão cấp 12 trong người, chỉ cần ta lại gần, lập tức bị quét cho

thất điên bát đảo. Những hình ảnh bạo lực xuất hiện trong đầu càng làm ta lạnh người. Những người khác ngừng nói chuyện, cũng quay sang chăm chú nhìn ta. Trời ạ, mấy cái người này, bộ hết việc hay sao mà cứ nhìn ta hoài. Ta thầm cầu nguyện, xin chúa Jesu, xin Phật, xin Bồ Tát hãy cho con được bình yên. Nhưng ta mới chợt nhớ ra, ta không hề theo Thiên Chúa giáo, Hồi giáo cũng không. Đạo Phật sao ? Tết đến, khi mẹ ta và bà nội kéo ta vào chùa, ta thậm chí còn vừa chấp tay cầu nguyện như người ta, nhưng thực chất là đang ngủ gật đó. Như vậy thì ai thương mà tới giúp ta a !!! TT_TT

Còn cả tên kia nữa, chắc nhờ hấn mà người ta mới phát minh ra loa phóng thanh luôn quá ! Ta thầm « cầu nguyện » cho hấn, cầu cho người bị con gái nhà người ta truy sát, cầu cho người đi tới đâu bị người ta cầm gậy đánh đến đó, cầu cho người ra đường bị ngói rơi vào đầu, cầu cho người về nhà bị cún cắn rách quần. À quên, thực nữ, nên tự trọng, không nên rửa thêm, mất hình tượng (Nhím : Hình tượng mất từ chương hai rồi !)

Khi ta còn đang cố nén sự bức tức, tên kia đã lại gần, cười cười, nói

— Vị huynh đài, người thật giỏi nha, tối hôm qua làm cho nhị ca của ta tức đến suy bay óc nhà !

— Huynh quá khen, chẳng là ban nãy huynh còn gọi là tiểu tử, giờ đã gọi là huynh đài, thật làm ta khó xử. Ta giả bộ, hừ, tên kia làm bay óc nhà là việc của hấn, ảnh hưởng gì đến ta mà báo cáo. Nhưng mà nhìn bộ mặt « anh đẹp zai » kia, ta nghĩ tên này chắc cũng không có nói dối

— A, thất lễ rồi, là do ta không chú ý !

— Được vậy từ sau chú ý là tốt rồi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của tên kia, cho phép ta dùng từ xinh đẹp bởi trông hấn rất giống một đứa trẻ nghịch ngợm, vô cùng đáng yêu nha ! Nhìn khéo miệng đó nhếch lên, ta lại thấy có chút gì đó kì lạ, người ta nói, giác quan thứ sáu của phụ nữ không bao giờ sai !

— Vậy từ giờ ta sẽ gọi người là tiểu tử, không còn khó xử nữa nhé ! Nào, ra đây ngồi cùng cho vui nào !

Giết ta đi, sao hấn có thể nói tự nhiên như vậy, ý bảo đừng gọi là tiểu tử, hấn lại giả như không biết. Lại còn bảo ta ngồi cùng bàn với người nào đó đang chứa bão trong người. Ta không ngốc cũng chẳng lớn gan gì, liền lập tức thoải thác

— Cảm ơn hảo ý của huynh, nhưng ta có chút việc bận, xin phép !

Nói rồi ta vọt chạy. Nhưng động tác vẫn không nhanh bằng một bóng người nào đó. Hấn rất nhanh túm lấy tay ta đau nhói, gương mặt đẹp , đôi môi mỏng thâm ý, cười khinh bỉ , giễu cợt, nhìn ta. Ta vốn nghĩ hấn sẽ xử ta tại đây luôn, nào ngờ, ngoài dự đoán, hấn lại cười tươi. Nụ cười thản nhiên, thân thiện, giống như tối qua ta chưa từng chọc giận hấn. Nụ cười đẹp, không chút kiêu ngạo như ngày hôm qua ta gặp, cũng không thâm ý như ban nãy, nụ cười này tựa như viên ngọc quý, không chút gợn bẩn, khiến trái tim ta có chút lạc nhịp, ngẩn ngơ nhìn hấn.

Quả là một người kì lạ, gương mặt đẹp đến khó tin, ngay đến cách hành xử của hấn cũng thật khó mà hiểu được. Rõ ràng nhìn thấy ta, hấn rất tức giận, ta còn thầm cảm ơn vì đôi mắt đó không có tia laze, nếu không ta đã bị giết chết cả trăm lần. rõ ràng tối qua ta đã chọc giận hấn, vậy mà giờ vẫn cười, nụ cười chân thật khiến ta đỏ mặt, tim đập nhanh như có liều thuốc kích thích. Một nụ cười đáng sợ.

— Vị công tử, lực đệ ta đã có lời mời, hơn nữa ta cũng rất mong được kết giao với công tử. Chẳng lẽ công tử không thể nể mặt chút sao ?

Đã nói như vậy, cho dù có không muốn nể mặt cũng không được. Cam chịu số phận, bước theo hấn, đầu óc linh hoạt dần hoạt động. Coi nào, sao không nhân tiện đây mà kết giao với họ, nhìn mấy người này là biết võ công cao cường, chắc chắn là hơn thứ võ mèo cào của ta. Kết giao với họ, vừa có kẻ bảo kê cho ta đi quây phá, vừa thoát vụ « đi đời » ngày mai, cũng không tệ a !

Nghĩ như vậy, ta vui vẻ đi theo hấn, cảm thấy có chút gì đó tự hào nữa !

7. Chương 7: Người Thông Minh Là Người Cơ Hội !

Ngồi vào bàn, cảnh tượng lúc này thật sự rất khôi hài. Bốn vị nam nhân đẹp trai tuấn tú, lấp lánh như những vì sao. Nhưng nhìn hành động của họ thì thật là..... Ba người nam nhân cao lớn liếc nhìn chằm chằm người còn lại, anh chàng kia toát mồ hôi lạnh, cười cười nhìn ba người kia.

Phải, người « con trai » đáng thương kia chính là ta a ! Lúc này ta thật sự muốn dùng đũa cả đánh ối tên một phát. Các người có biết về mặt họ nhìn ta thế nào không ? Tên nhóc con ban nãy thì nhìn ta, cười cười, mắt híp cả lại, tay thì chống cằm, mà miệng ăn liên tục. Tên lạnh lùng ít nói thì nhìn ta, nhếch lông mày, ra vẻ bất cần đời, ngáp lên ngáp xuống. HỮ, bộ hôm qua hai tên kia không cho người ngủ hay sao mà sáng ra đã ngáp lên ngáp xuống. Còn cái tên « anh đẹp zai » nữa, ta biết mặt ta đẹp, nhưng không cần thiết phải nhìn ta chằm chằm thế. Ánh mắt hắn nhìn ta như muốn thấu tận tim gan, đôi môi nhếch lên. Cười, cười con khỉ, ta muốn đập người chết luôn.

Liều Nguyệt của chúng ta tự khen mặt mình đẹp, nhưng không hay biết, trong tiềm thức của Lăng Thiên Phong lúc này, chỉ có một suy nghĩ duy nhất « Bán cho lò mổ lợn hay nam sủng viện thì có nhiều tiền hơn nhỉ ? »

— Các vị huynh đài, hôm qua thật thất lễ !

— Thất lễ ? – Tiểu Ngạo nghe xong, ghen cả bánh trong miệng, cười vang. Quay sang thấy Thiên Phong trừng mắt, liền im bặt

— Không sao, hôm qua là ta cũng có lỗi !

— Ấy nào dám, hôm qua tiểu đệ bất kính, còn dám hẹn huynh ra đấu võ, thật sự là múa rìu qua mắt thợ ! Là đệ có mắt không trông ! AAAA, ta chịu hết nổi rồi, biết là phải cố mà kết giao với họ, nhưng những lời này nói ra, ta thật muốn nôn mà, thôi, nhịn đi, vì tương lai những ngày tháng tươi đẹp.

Đúng, đúng, người thông minh là người cơ hội !

— Đấu võ ? Có sao ? – Lăng Thiên Phong khá ngạc nhiên ! Gì hả ? Tiểu tử này nói bao giờ chứ ? Bộ trí nhớ của vương gia mà kém thế sao ? (nhím : rất không hiểu vương gia với trí nhớ thì liên quan gì đến nhau)

— Huynh không nhớ ? – Ta trợn mắt, đúng có nói là bao công ta lo lắng, cuối cùng là hắn không nhớ nhé !!

— Không !!

— Vậy chắc là đệ nhớ nhầm !- Cũng tốt, haha, đỡ mất công ta bê mặt. Kế hoạch giảng hòa đã xong, giờ sang kết thân !

Tiểu Ngạo quan sát một hồi, đột nhiên nhớ ra gì đó, cười nhẹ, giọng nói ầm ập vang lên, tinh nghịch :

— Người nhìn còn nhỏ, chắc cũng chỉ dưới 20, vậy bọn ta gọi tiểu đệ chắc không thất lễ !

— Thú thật đệ chỉ mới 18, nên huynh gọi vậy cũng không sao !

— Vậy xin được hỏi quý danh tiểu đệ ? Nhìn đệ không phải người của Soài thành, ta có thể tò mò một chút không ? – Tiểu Ngạo cười ngây ngô, tiểu tử này dễ thương như vậy, chọc giận được nhị ca của hắn, phải tranh thủ làm quen a !

— Đệ tên Phiêu Sinh, các huynh gọi tên là được. Thú thật, gia đình đệ vốn là một thương buôn giàu có, nhưng vì sa cơ lỡ vận, công việc làm ăn thất bát, để lấy lại vị thế, cha mẹ buộc đệ phải cưới con gái của một thương gia khác. Dù muốn giúp cha mẹ nhưng quả thật đệ không muốn cưới người con gái mình không yêu, nên mới bỏ trốn tới nơi này, mong kiếm được tiền giúp đỡ cha mẹ. – Ta kể một hơi, xong mới lấy cốc trà uống một ngụm, dù ngoài mặt tỏ vẻ quyết tâm cùng bùi ngùi của một người con trai bị ép phải lấy người mình không thích, nhưng trong lòng ta vô cùng tự hào, tự hỏi làm thế nào mà mình có thể diễn kịch hay như thế !

— Thật đáng thương ! Lăng Thiên Phong cảm thán, dù trong đó có chứa vài phần là giễu cợt . Hừ, hoàn cảnh tội nghiệp như vậy, mà vẫn có tâm trạng đi thanh lâu, còn tới đó gây sự với hắn, quá khó tin. Nhưng

mà cái bản mặt kia chân thật đến vậy, rốt cuộc là có thật không đây ! Dù thế nào, thì tiểu tử này thật buồn cười nha, ngoài miệng thì ăn nói khách sáo, nhưng nhìn đôi mắt là biết đang chửi thầm hấn đến mức nào

__ Có chí khí lắm ! Được, vậy trong thời gian chúng ta ở đây, cứ coi nhau như huynh đệ đi ! – Ngọc Khâm cười nhạt, hừ, rõ là bịa chuyện chứ còn gì nữa, nhìn qua cũng biết là nữ nhân giả trai. Chỉ có hai tên gốc kia mới tin thôi. Nhưng mà lí do vì sao mà cô ta lại giả nam ? Hơn nữa còn tìm cách tiếp cận bọn hấn ? Chắc không có ý đồ xấu, vì tính cách quá đơn thuần, cũng chẳng hề biết Thiên Phong. Nếu là thật, thì cũng chẳng có gì nguy hiểm, còn nếu là đóng giả, thì cô ta diễn kịch quá giỏi, dù là gì, hấn cũng sẽ không tiết lộ bí mật của cô ta, coi xem người này định làm gì.

__ Như vậy liệu có được không ? Ta hỏi, ánh mắt đầy mong chờ nhìn hai người còn lại, xin hai người, đồng ý đi, không ta bầm hai người đó !

__ Không tệ – Tiểu Ngạo nhún vai

__ Không vấn đề !! Thiên Phong

Ta thiếu chút nữa đã nhảy lên rồi, haha, có mấy tên này làm chỗ dựa, ta có thể phá thoải mái , haha !!!

__ Các huynh có muốn đi chơi không ? – Ta hào hứng

__ Chẳng phải đệ muốn kiếm tiền sao ? – Ngọc Khâm cười, ngu ngốc, mới đó đã sở hử

__ Hi hi, đệ đi đâu cũng có thể kiếm tiền a ! Hơn nữa hiện tại đệ cũng chưa nghĩ ra cách gì để kiếm tiền, đi chơi cho đầu óc khuấy khuấy, biết đâu lại nghĩ ra !

__ Được ! – Thiên Phong đáp

8. Chương 8: Thiên Phong Ca Ca.....!

__ Nhị ca, liệu có tin được tiểu tử này không? Thật đáng ngờ! Ngọc Khâm hỏi khi cả ba người đã ở trong phòng. Thực ra mà nói với khả năng của Thiên Phong, chắc chắn cũng nhìn ra... nhưng dù sao cũng nên nói ra sự nghi ngờ của mình. Nhiệm vụ của hấn là cận vệ của nhị ca... Không thể lơ là.

__ Ta biết. Nhưng dù sao tiểu tử này rất thú vị mà. – Thiên Phong nhấp một ngụm trà, tao nhã. Hoàn toàn không một chút kích động. Hấn đẹp, thật sự rất đẹp... ngay cả khi ngôi lạng lẽ cũng đẹp đến đáng sợ.

__ Dù sao cũng nên cẩn thận.

Mới sáng sớm tinh mơ, vươn vai một cái. Ta mở cửa sổ. Dưới đường, mọi người đi lại tấp nập, công việc buôn bán diễn ra ồn ã. Nhớ không nhầm, Trầm lão bá từng nói, ở thời đại này, người ta thậm chí vẫn dùng hàng hóa trao đổi cho nhau, thật sự chưa có một nền văn minh nào đáng kể cả.

Nhưng ta cảm thấy có một điểm ở nơi này rất tuyệt. So với thế giới ta sống, lúc nào cũng xô bồ tấp nập, không khí để hít thở cũng không sạch nữa. Cuộc sống tưởng như thăng hoa, thực chất lại ngột ngạt, chật chội và bức bối. Chẳng thế, mà biết bao người đang ở đỉnh cao sự nghiệp, bỗng lui về quê, sống cuộc sống an nhàn, thoải mái.

Còn ở cổ đại thì khác, tuy không có đồ điện tử hiện đại, làm cái gì cũng cần sức lao động, nhưng mọi người lại vui vẻ, hòa thuận. Không khí cũng trong lành, thoải mái hơn nhiều. Hít một hơi sâu thật sâu, tia nắng đầu ngày chiếu vào mắt ta. Chói. Khép bớt cửa lại, ta sẵn sàng ột ngày mới.

Hôm qua, nghe ba vị ca ca kia nói họ cũng sống trong nhà trọ này, ta liền đi tìm phòng trọ của họ. Gõ cửa. Vị ca ca láu lỉnh hôm trước, hình như tên là Tiểu Ngạo ra mở cửa, thấy ta, lập tức cười híp cả mắt.

__ Phiêu Sinh, tới rồi sao, mau vào đi !

— Các vị ca ca, đệ không làm phiền các huynh nghỉ ngơi chứ. – Bước vào phòng, lúc này, Ngọc Khâm ngồi trên bệ cửa sổ, ngược nhìn ra ngoài, ánh mắt sâu thẳm thẳm. Khi ta cất tiếng, mới quay đầu lại, gật khẽ coi như lời chào. Lăng Thiên Phong (ta cũng đã biết hắn là vương gia) ngồi trên giường, trầm ngâm đọc lá thư gì đó, khi ta đến, liền cất đi, cười tựa phi tựa tiếu làm chấn động lòng người.

Không thể hiểu nổi, vì sao, mỗi lần thấy hắn, ta đều rất ngại ngùng, tim đập nhanh, mặt cũng đỏ bừng như trái cà chua chín.

Thật kì lạ !

— Phiêu Sinh, hôm nay đệ và nhị ca cùng đi chơi sao? – Tiểu Ngạo hỏi

— Không phải đi chơi nha, là đi nghiên cứu!

— Nghiên cứu? Nghiên cứu là cái gì? – Tiểu tử này, vì sao lại có những từ nghe thật lạ lẫm

— Đại khái là đi quan sát xung quanh thôi, nếu huynh thích có thể đi cùng!

Dù rất muốn, nhưng nhận thấy ánh mắt hàm ý cảnh cáo của nhị ca, hắn lại thôi. Đành lắc đầu, trơ mắt nhìn hai người họ cùng đi “nghiên cứu”.

Cuộc đời thật bất công nga! Hắn cũng muốn đi chơi mà....

Lăng Thiệu Phong thật không hiểu nổi chính mình. Tính từ ngày hôm kia, chính xác mới được gần ba ngày hắn với tiểu tử này gặp nhau. Nhưng hắn thật sự bị ảnh hưởng bởi tiểu tử này. Tuy rằng nói năng có đôi chút lỗ mãng, không giống người bình thường, nhưng lại rất thú vị, cuốn hút hắn.

Hắn chẳng phải một kẻ ngây thơ gì trong chuyện tình cảm này nọ. Cuộc sống trong cung, tuy rằng cha hắn chỉ cười mình mẩu hậu, sinh ra hai người con, anh em hắn hòa thuận đến mấy. Nhưng đã ở trong cung, làm sao tránh khỏi chuyện thị phi. Hắn đã nhìn đủ mọi loại người, đã quá quen thuộc rồi. Vậy mà đối với tiểu tử này, hắn lại không cưỡng lại mình – dù chưa biết chắc là bạn hay thù, nhưng hắn cảm thấy vô cùng yêu quý

Thật kì lạ!

— Thiên Phong ca ca, chúng ta sẽ đi đâu đây! – Liễu Nguyệt hua tay trước mắt Thiên Phong. Tên này kì lạ quá, bỗng dừng lại ngăn người ra.

Thiên Phong xấu hổ, quay mặt sang chỗ khác. Tên tiểu tử này, chẳng những giống con gái, ngay cả ngón tay cũng thon dài, mềm mại nữa. Đúng là treu đùa hắn mà. Cố gạt đi những ý nghĩ trong đầu, quay lại về mặt bình thần. Hắn cười khẽ, nói:

— Đệ muốn đi đâu?

— Hôm nay dù sao cũng rảnh, vậy chúng ta ra ngoại thành đi!

— Được.

Đi từ nội thành ra ngoại thành quả thực không gần. Nhưng Liễu Nguyệt và Thiên Phong thật sự rất rảnh, nên họ chọn đi bộ. Thật ra, trên đường đi, vừa để ngắm cảnh, vừa để vui chơi thì đúng hơn. Suốt cả chặng đường, Liễu Nguyệt hoàn toàn quên mình đang là một nam nhi. Cứ thoải mái, tự nhiên la cà khắp nơi....

— Thiên Phong ca ca, đệ muốn mua cái này!

— Thiên Phong ca ca, chúng ta vào kia chơi chút đi

— Thiên Phong ca ca, xem chỗ kia tấp nập quá kia

— Thiên Phong ca ca, chúng ta mua gì đó ăn, đệ đói lắm rồi.

Một vị tướng soái uy danh khắp chốn, một vương gia hào hoa phong nhã, một mỹ nam nổi danh khắp chốn như Lăng Thiệu Phong ngày hôm nay mới được mở rộng tầm mắt. Từ bé tới giờ, chưa một ai dám sai bảo

hắn việc gì, ra lệnh cho hắn cái gì, thế mà.... Hôm nay lại bị một tiểu tử vất mũi chưa sạch quay đến chổng cả mặt, hoa hết cả đầu óc. Hắn bị kéo vào nơi này, lôi sang nơi nọ, lại còn phải đi mua đồ ăn cho tiểu tử này nữa... Cũng may hắn sáng suốt không để Tiểu Ngạo đi theo, không chắc hắn chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Nam nhân là chúa sĩ diện

câu này đúng ở mọi nơi, mọi lúc, mọi thời điểm, mọi không gian và mọi người!

Chính nhờ khả năng la cà tích cực của Liễu Nguyệt, dự định ra ngoại thành của hai người..... kéo dài tới quá trưa!

9. Chương 9: Nụ Hôn Đầu – Nam Nhân Với “ Nam Nhân”

Tất nhiên... đi mãi đi mãi rồi cũng phải tới cái nơi cần tới – ngoại thành. Vốn ban đầu ta dự hắn tới là để đi chơi cho thỏa thích, tội cái là đi trong thành nhiều quá, giờ ra đến đâu hai chân đã tê nhừ, có muốn cũng chẳng làm gì được. Đáng tức giận ở chỗ, ta thì mệt mỏi thở không ra hơi, nằm vật ra đất, chẳng còn muốn ngắm cảnh gì nữa. Trong khi tên vương gia kia lại ung dung như không, thậm chí còn rất sảng khoái ngồi gốc cây. Đúng là người tập võ, sức khỏe thật đáng nể.

Quên chưa nói, có vẻ vị vương gia này cố tình giấu tên mình trong quá trình đi thị sát (ta đoán vậy vì ta thông minh mà) . Ban đầu ta cũng không nhận ra nhưng nhờ “cái loa phóng thanh cỡ đại” của Tiểu Ngạo ta mới nhận ra. Không trách ta được, ai bảo hắn toàn lỗ miệng “ Thiên Phong ơ”, “Thiên Phong à”, ta cũng muốn giả vờ như không biết nhưng quả thật là không được a!

Mà phải công nhận là thiên hạ đồn về hắn quả không sai. Lăng Thiên Phong tuấn tú bậc nhất. Gương mặt đẹp ma mị, vừa có nét lạnh lùng lãnh khốc, lại ôn nhu , hòa nhã. Vừa anh dũng, nam tính lại chẳng kém phần thanh cao. Ta thật sự không biết diễn tả nét đẹp này thế nào, chỉ có thể nói hắn là cực phẩm nam nhân a. Chẳng biết vì sao nhìn hắn, ta lại cảm thấy khó thở đến vậy!

Giữa khung cảnh thiên nhiên chan hòa. Đồng cỏ xanh mơn, gió thổi hiu hiu, hương hoa nhẹ nhàng quanh quẩn. Bầu trời xanh trong vắt lại có mĩ nam soái ca ngồi ngay gần Thật khiến ta ... muốn ngủ quá.

Khi ta tỉnh dậy, đập ngay vào mắt là gương mặt đẹp của hắn. Chết tiệt, không biết là mơ hay thật đây. Ta thật sự không hiểu nha, Liễu Nguyệt ta ở hiện đại dù sao cũng được cho là thông minh , vậy mà sao về quá khứ lại trở nên thui chột đến thế. Chưa hết, mỹ nam ở hiện đại đâu có thiếu, ta nhìn còn thấy nhàm, vậy mà sao về quá khứ, gặp hắn – Lăng Thiên Phong lại khiến ta mê mẩn, hồi hộp, tim run mặt đỏ. Đáng chết thật!

_ Ngắm đủ chưa, tiểu đệ?

Giật mình. Ta “a” lên một tiếng ngạc nhiên. Chết thật, mãi suy nghĩ đâm ra....

_ Phong ca, chúng ta vào rừng chơi đi!

_ Được!

Ta cùng hắn vào sâu trong rừng, tới giữa rừng có một đồng hoa, thật đẹp nga! Gió phiêu lãng mơn mên lên từng cánh hoa mong manh muôn màu muôn sắc. Tựa như tình yêu nam và nữ. Đến như một cơn gió, rồi lại đi mãi không trở về, chỉ có phận nữ nhi, thân cô thế cô biết đi về đâu, chỉ có thể như đóa hoa chờ ngày phai tàn.

Ta không khỏi cảm thán, Bạch Sỏa nương nương nói ta về quá khứ để hoàn thành mối lương duyên, chỉ là.... Liệu ta có đủ kiên nhẫn không? Đã là kiếp này trở về kiếp trước hoàn thành mối tình,... liệu ta có chờ được không? Liệu đến lúc đó ta có còn vui vẻ được như bây giờ?

_ Đang nghĩ gì vậy? – Từ lúc nào, Lăng Thiên Phong đã tới gần ta, hỏi.

— Không có gì a!!!!

Tên Phiêu Sinh này thật buồn cười, rủ ta vào rừng rồi một mình ngồi giữa đồng hoa, ngửa mặt lên trời lẩm nhẩm. Chưa hết, đường đường là nam nhân mà nữ tính quá, ai lại kết vòng hoa rồi tự đội lên đầu mình nữa chứ. Tức cười chết mất.

Chưa hết, tên ngốc này còn kết vòng hoa, sau đó lại gần ta, cười cười

— Huỳnh cũng thử đội đi!

Ta lập tức tránh đi....

Ta định trêu chọc hắn một chút, còn chưa kịp đội vòng hoa lên đầu hắn, hắn đã tránh. Nào ngờ, ta vướng vào chân hắn, mất đà ngã chúi xuống đất. Ta chối với, chỉ kịp nghe thấy hắn hét lên « Cẩn thận ».

Đến khi ý thức được tình hình, ta xin thề rằng ước gì ta đang mơ còn hơn. Ta cảm nhận được vật gì mát dưới môi mình. Hơn nữa ngã còn không đau nữa. Và tệ hơn, ta và hắn đang có khoảng cách bằng 0.

Các người có hiểu không, ta đang hôn hắn. Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Phiêu Sinh bất ngờ vướng vào chân ta, mất đà ngã xuống, vươn tay ra đỡ, không hiểu sao ta bỗng có ý niệm không muốn tên nhóc này bị đau. Ta chấp nhận làm đệm thịt cho hắn. Nào, trong một giây ngắn ngủi, một vật ấm nóng, mềm mềm và... ẩm ướt đặt lên môi. Hương vị thơm tho, thoang thoảng khiến ta không thể ý thức nổi.

Ta chỉ còn nhận ra một điều : Ta... đang hôn một nam nhân !

Rốt cuộc đây là cái dạng gì ?

Một phút nói chuyện với bạn đọc

Truyện sung nga thì nữ chính được người ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Nụ hôn đầu ngọt ngào trao cho anh « biến thái đẹp trai », trong căn phòng mập mờ ánh sáng, nam chính ăn mặc hở hang, dáng người cao, đôi mắt thâm tình quyến rũ, hơi thở ấm áp. Tiến lại gần nữ chính khẽ cắn nhè vào đôi môi anh đào xinh đẹp, giọng khàn khàn đầy mị hoặc, nói « Nàng muốn ăn ta không ? »

Hay ở truyện ngược, trong căn phòng tối, nữ chính bị nam chính lôi xềnh xệch vào phòng, ném lên giường. Còn chưa kịp bỏ trốn đã bị toàn bộ trọng lực của nam nhân cao to lực lưỡng đè lên. Cảm nhận được phản ứng đầy nam tính của hắn. Đôi mắt phượng đen khẽ híp lại chăm chú nhìn. Bàn tay to lớn túm chặt hai tay nữ chính đặt lên phía đầu. Tay còn lại luồn vào trong tà áo, gian ác cùng bá đạo khám phá « vùng đất » mềm mại, căng tròn. Sau đó nữ chính giẫy giụa, hét lên, nam chính liền tức giận quát lên :

— Câm miệng

Nữ chính sẽ nói : « Tên khốn nhà người, mau buông ta ra không ta sẽ cắn lưỡi tự tử. Để xem tên cầm thú nhà người sẽ làm gì với cái xác chết » (lời thoại kinh điển, nhưng là ta đập tuyệt giống cũng hay sử dụng)

Nam chính sẽ hôn nữ chính bằng nụ hôn đầy bá đạo, chiếc lưỡi như rắn cuốn chặt lấy chiếc lưỡi tử đinh hương, hút hết mật ngọt, chiếm lĩnh toàn bộ hơi thở của nữ chính. Hai người đầy dục không ngừng. Cuối cùng nam chính buông nữ chính ra, nói :

— Người muốn chết sao ? Không có cửa đâu, hãy sống mà trả giá cho cái chết của (một ai đó liên quan tới nam chính, mà thường là một cô gái)

Sau đó là một màn ... e hèm khiến độc giả chảy máu mũi, nhất là những cô gái trong sáng.

Đó đó, thấy chưa, truyện người ta hay như vậy cơ mà. Biến thái như vậy cơ mà, nụ hôn ngọt ngào như vậy cơ mà. Giết ta đi, rốt cuộc là đứa nào viết ra mà đần quá, cái nụ hôn gì mà ...

* Nhím : bẻ tay, bẻ chân khởi động*

Tiếp theo sẽ là câu chuyện giữa hai nhân vật của chúng ta. Các bạn sẽ thấy sự đáng yêu vô kể của anh Thiên Phong. Nếu bạn nào không thích tính cách này thì cứ yên tâm những chương sau sẽ không làm các bạn thất vọng. Anh Phong là người đa nhân cách, đừng lo.

Ta vội vàng bật dậy với tốc độ nhanh nhất có thể. Hai tay giữ chặt miệng quay mặt đi nơi khác. Ôi ta ngượng chết mất thôi, dù sao ta cũng mới là cô bé 18 tuổi ngây thơ trong trắng, vậy mà....

Mà khoan, ta nhớ không nhầm là ở cổ đại, khi một nam nhân làm mất đi sự trong trắng (dù là nư hôn) của một cô gái, hẳn sẽ phải chịu trách nhiệm cả đời với cô ấy. Ôi không ! Đừng nói là hẳn sẽ đòi chịu trách nhiệm với ta nga... ngay cả khi bốn tiểu thư đang là nam nhân.

Nhưng đáng sợ nhất... là có khi nào... hẳn lại quay ra, lườm ta rồi hét lên the thé (Nhím : the thé á ?) : « Người mau chịu trách nhiệm với ta, trong trắng của ta. » Ừc, ta không muốn nghĩ nữa đâu. Trời ơi là trời, sao càng về cổ đại lâu ta càng phát hiện ra bản thân thật là thiếu muối nha !!!!! Oaoaaaaaaaaaaaa

Tại núi Linh Linh

_ Bạch Sỏa nương nương, tại sao hai năm rồi mà bản thân Liễu Nguyệt chưa xuất hiện hiện tượng đào thải ? – Trầm lão bá vuốt vuốt chòm râu ... ngăn cữn cữn của mình. Đây chính là thứ mà ông không hài lòng nhất ở bản thân nga, nhiều khi muốn bắt chước người xưa... vuốt râu suy nghĩ vậy mà....

_ Xuất hiện rồi đấy thôi, bản thân Liễu Nguyệt ở hiện đại vô cùng ngang bướng và thông minh. Trở về quá khứ, khi gặp được chân mệnh thiên tử, bản thân con bé sẽ dần trở nên biết nghe lời và..... thiếu i ốt hơn. Mà lão già kia, ông học đâu cái từ « hiện tượng đào thải », lại đi tới hiện đại đọc truyện phải không ?

_ Ấy nương nương, nương nương cũng học từ « thiếu i ốt » ở hiện đại đó thôi. Sao lại trách lão già lụ khụ này. – Rồi Trầm lão bá còn cố tình ho hai tiếng làm minh họa

_ Lão già, đừng thách thức ta !

_ Nương nương nói gì, lão không hiểu ?

_ Ông bao tuổi ?

_ Bẩm, 398.

_ Tà 501, so với ta, ông chỉ là nít ranh. – Lần đầu tiên sau ngàn ấy năm, Bạch Sỏa nương nương cảm thấy tuổi cao cũng không tệ.

.....

Mọi người hiểu rồi nhé, Trầm lão bá không phải người thường.

Ta thở hổn hển. Chờ mãi không thấy phía sau động tĩnh gì, không phải hẳn sợ chịu trách nhiệm nên trốn đi rồi chứ (Nhím : người ta là vương gia đó, ==). Lén lén quay đầu lại, biết vì sao phải lén lén không – vì ta sợ. Cái ý tưởng hẳn the thé thét lên vẫn chưa ra khỏi đầu nga. Liếc mắt ra đằng sau, xem nào.....

3 giây

Phụt _____

Cái....cái.... Cái dạng gì đây a. Ta nên khóc hay nên cười đây. Tóc hẳn xòa rộng, vài sợi lơ thơ bay bay trước lồng ngực. Áo xộc xệch, vạt áo khê buong lỏng lẻo ra các múi bụng.... Trong mơ của các chàng trai và ước mơ về người đàn ông của các cô gái.. Hức hức, không phải ta là sắc nữ, nhưng mà hình như là mất kém quá rồi, sao cứ có cảm giác mấy cái mũi đẹp chết tiệt đó đang nói : « Come on, baby !!! ». Thật sự là kích thích quá đáng nga. Đã vậy còn là đồ thật nữa, chứ ở đây thì lấy đâu ra silicon. Quả nhiên hàng chất lượng, trông cũng ngon mắt hơn hẳn đám « bèo nhèo » ở hiện đại. Hắc hắc

* Nhím : cái này mà còn không là sắc nữ à*

Chưa hết, chưa hết.....mặt hấn.... đỏ nha. Đệ nhất mỹ nam kinh thành, vương gia cao cao tại thượng, ước mơ của bao nữ nhân, đệ đệ yêu thương số một của Lăng Tuệ Phong, cánh tay phảivà trái của vua cũng là... Lăng Tuệ Phong. Được rồi, ta không đùa nữa. Vương gia của chúng ta..... đỏ mặt nha. Hình tượng nam chính biến thái của ta, nói dối không đỏ mặt, ăn nữ chính mà bảo là mình bị ăn.... đâu rồi. Bộ hấn là Quý Thuần Khanh (trong « vị hôn phu bất đắc dĩ ») à. Oaaaaaaa !!!!

Này này, ta là nữ nhân. Trong chuyện này người thiệt là ta cơ mà. Nam nhân này, đừng có tỏ cái bộ dạng như bị hành hạ đó nha... Ê, hay là.... Đây cũng là nộ hôn đầu của vương gia.

Hơ hơ, vinh dự nhỉ – Ta cười khan trong lòng

_ Huỳnh Ồn chứ ? – Ta lại gần, vỗ vai hấn, hỏi.

10. Chương 10: Nam Nhân Hay Nữ Nhân

_ Phiêu Sinh ! – Ta run run gọi, tay bất giác chạm lên môi.

_ ?

_ Ngọt thật. – Chết tiệt mà, Lăng Thiên Phong ta sao có thể vì một đôi môi của đàn ông mà trở nên hồi hộp như thế được.

_ Cái gì ngọt ?

_ Cái đó !

_ Cái đó là cái gì ?

_ Cái... môi.... Của đệ. – Ta liếm liếm cái môi... vẫn còn vương lại vị ngọt ngào kì lạ. Quái thật, làm sao mà một nam nhân có thể có đôi môi mềm đến thế, giống y con gái vậy. Ánh mắt hơi nheo lại gian tà nhìn kẻ đang tái mặt nhìn ta.

Ta có nhìn lầm không hả trời ? Vương gia cao quý đỏ mặt ngượng ngùng như con gái về nhà chồng. Ba giây sau hấn bảo môi ta ngọt, còn liếm liếm môi rất gian nữa. Oaaaa, một cô gái và một con sói nga, bản chất thật của hấn ở đâu.

Nói thử xem trên đời có bao nhiêu kẻ hôn người (tưởng) là cùng giới rồi nói là môi ngọt a !!! Dù ta có mê mấy anh biến thái nhưng là biến thái với người khác giới nga, không phải cùng giới. Không được, tuyệt đối không được nghĩ lung tung, vớ vẩn. Chắc chắn ta không xui tới mức vừa tới quá khứ được.... hai năm. Vừa được thưởng thức mỹ nam đã gặp phải một tên đoạn tụ. Chắc chắn không.

Ta ngượng ngùng, gãi gãi đầu, hỏi :

_ Huỳnh... có cảm thấy gì không ?

_ Không – đáp một cách thản nhiên.

_ Tốt. Về thôi.

_ Ừ.

Hai người lặng lẽ rời đi, đi cạnh nhau mà suy nghĩ hoàn toàn trái ngược. Có gì mà ta phải tức giận chứ, thật chẳng hiểu làm sao ? Ta không tức giận như ta nghĩ, không bức bối vì mất đi nộ hôn thậm chí còn thấy bối rối như một thiếu nữ nhỏ bé. Vậy mà khi hỏi hấn có cảm thấy gì không – dù câu trả lời không nằm ngoài dự liệu nhưng sao trong lòng vẫn cảm thấy hụt hẫng làm sao, giống như đứa trẻ nhỏ chờ mong một chiếc kẹo, khao khát nó. Đến khi có được mới phát hiện ra nó đã chảy nước rồi. Mĩa mai thật.

Cả đời ta sống trong vinh hoa. Hồi còn nhỏ sống trong hậu cung, nhìn quan lại nịnh nọt cha mẹ, biết bao nhiêu bất cập ta đều bình tĩnh trải qua. Lớn lên một chút được người người ca tụng. Lâm trận, điều quân khiến tướng đánh đuổi quân xâm lược. Sẵn sàng đối mặt với mọi kẻ thù.

Thế mà ngày hôm nay, chỉ vì một nụ hôn (cho dù là với một nam nhân) lại khiến ta run rẩy, ngại ngùng đến vậy. Thậm chí còn không biết nói gì bây giờ, không biết phải tỏ thái độ thế nào. Chỉ là một nụ hôn lại khiến ta nhớ rõ nhường vậy, thậm chí làm ta đỏ mặt. Tim đập mạnh còn hơn lúc nghe tin Vũ Đại Thành – lão tướng lão luyện nhất đương triều thất trận.

Cảm giác này liệu có phải....

Không, tuyệt đối không thể là yêu. Ta sẽ không yêu kẻ mới gặp được hơn ba ngày. Ta sẽ không yêu một nam nhân. Vĩnh viễn không, ta không phải một kẻ đoạn tụ. Chỉ là thoáng qua. Ta sẽ không yên hân, không yêu Phiêu Sinh, không thể. Vĩnh viễn không có chuyện đó.

Ta trở về mà không khỏi thần thờ, ta có lỗi với Phiêu Sinh. Có lẽ đệ ấy rất giận, nhưng biết làm sao đây. Ta có thể không phải một nam nhân tốt, không phải một vị ca ca tốt trong lòng đệ ấy. Nhưng ta không thể trở thành một nam nhân tệ hại, một vị vương gia đoạn tụ bị nhân dân khinh thường. Ta không làm được.

Hơn nữa chưa chắc đệ ấy thích ta, mà nếu thật sự tình cảm trong lòng là yêu. Tiếp tục gặp đệ ấy, biết đâu một lúc nào đó bạn thân buột miệng nói ra tình cảm trong lòng. Chẳng phải sẽ càng khiến Phiêu Sinh khó xử, thậm chí là lảng tránh ta sao. Như vậy thì tốt chỗ nào cơ chứ. Giá mà đệ ấy là nữ nhân, có lẽ sẽ tốt hơn.

Tiếc rằng....

(Nhím : * thở dài* đừng lo, anh zai, Nhím sẽ không để anh chịu khổ sở. Liễu Nguyệt : * liếc nhìn đầy khinh bỉ * đồ háo sắc phân biệt đối xử.)

Ta tránh mặt Lăng Thiên Phong mấy ngày liền. Nhưng quả nhiên là ở gần nhau muốn tránh cũng không được.

Sáng hôm thứ ba sau ngày ấy, ta thấy một mẫu giấy được dán giữa hai khe cửa. Trong đó chỉ vắn vện mấy chữ :

« Tới gặp ta. Giờ Ngọ. Tại phòng đệ. Đừng đi đâu.

Thiên Phong »

Dù không muốn, đã dự định sẽ rời đi, nhưng chẳng hiểu sao trước giờ Ngọ ta lại ngồi yên trong phòng, cơ thể tuyệt đối không nghe theo trí não. Đúng giờ Ngọ, một thân ảnh gõ cửa phòng ta, trái tim ta run rẩy không cách nào trấn tĩnh được.

_ Vào đi ! – ta đáp lại. Có nhầm không, sao giọng ta nghe như đang giận dữ vậy, không, giống làm nũng hơn. Aaaaa, chết mất thôi, sao càng ngày ta càng thiếu muối hơn. Chắc ta phải đi ăn mặn thôi (theo nhiều nghĩa, hắc hắc)

_ Phiêu Sinh ? – Hân bước vào, cái giọng sao nghe giống người tình nhỏ bé vụng trộm quá đi.....

Khoan, rốt cuộc ta đang nghĩ cái gì vậy hả ?

_ Huynh muốn nói chuyện gì ? – Cầm cốc trà lên ra về chủ nhà

_ Đệ giận ta sao ?- Ngồi xuống ghế

_ Không. - Nhấn mặt, vẫn cầm cốc trà

_ Có.

_ Không. – Đổ trà vào miệng

__ Đệ có phải nữ nhân không ? – Thản nhiên

__ * Phụt* – phun toàn bộ trà ra ngoài.

__ Đệ là nam hay nữ ?

__ * Rút khăn lau miệng* Ta là nam nhân. Huynh không thấy sao ? – Chỉ vào mặt mình.

__ – Lắc lắc đầu.

__ ===' – Không còn lời nào.

__ Ta mong đệ là nữ nhân. – Đứng dậy bước ra khỏi cửa.

__...

11. Chương 11: Không Phải Đệ Mà Là Muội

Ồ, mọi người coi kia, sao Mặt trời lại mọc đằng tây, lặn phía đông ? Sao trên đầu ta toàn sao nga ? Sao gần Bắc Cực lại ở sa mạc Xa –ha- ra ? Sao xương rồng lại mọc ở Bắc Cực, sao Ấn Độ Dương lại nằm giữa Châu Á, sao người ngoài hành tinh lại đi bắt tay với chủ tịch liên hợp quốc, sao con người lại đi bằng tay, sao cún lại dắt người đi dạo ?

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, sao mọi thứ đảo lộn hết lên thế này ? TT__TT Oaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Các người thấy hần nói gì không ? « Ta mong đệ là nữ nhân », nói xem, ta nên cười hay nên khóc đây. Người ta là nữ nhân rồi mà, mong cái gì á. Mà mong ta là nữ nhân là làm sao ? Sao lại mong ? Ý hần là gì, oa, ta chẳng hiểu gì hết ? Làm sao đây, ta biết làm sao đây. Ừ, thì ta thích hần đấy, nhưng mà.... Chả lẽ Thiên Phong cũng thích ta ? Không thể nào !, Vớ vẩn, làm gì có cái chuyện đó, thế chẳng phải hần tự nhận mình là đoạn tụ sao ? Hay là muốn giữ gìn trinh tiết cho ta sau cái nộ hôn đó.

Ta không hiểu được nga. Hai chúng ta có xứng không ?

Để coi, ta là nữ, Thiên Phong là nam. Hần là vương gia, ta là tiểu thư của Liễu tể tướng. Ta chưa có hôn sự, hần cũng không có thê thiếp nào. Mà ta lại theo chủ nghĩa một vợ một chồng, chung thủy là số một, triều đại này cũng chỉ cho cưới một vợ một chồng.

Nghĩ.... Nghĩ... nghĩ

Nghĩ một hồi, cũng chẳng có vấn đề gì, hợp nhau quá mà. Nhưng trước mắt là phải xem thiên Phong thích vì ta là con trai hay thích ta là ta. Nếu thích ta là con trai thì chứng tỏ hần đoạn tụ, lập tức cắn răng nhẫn nhịn nổi đau, vứt hần qua một bên. Nếu hần thích ta là ta, thì ngay lập tức sẽ ôm chặt lấy hần mà thú nhận. Hắc hắc.

Được rồi, ta vội vàng chạy lạch bạch xuống lầu , quanh quẩn tìm hần. Chả thấy bóng dáng đâu. Một hồi thấy tên Tiểu Ngạo hay Tiểu Ngọa gì đó, ta vội túm lấy hần , hỏi

__ Ngọa huynh, huynh thấy Thiên Phong ca đâu không ?

__ ==- một đứa trẻ tổn thương sâu sắc.

__ Ngọa huynh ! – gọi lớn

Mũi tên thứ hai cắm phập vào tim

__ Ngọa huynh ! Gọi lớn hơn

Mũi tên thứ ba cắm phập vào tim, máu chảy ròng ròng. Tổn thương vô bờ.

__ Oaaaaaaaa,ta tên Tiểu Ngạo, Ngọa cái đầu nhà người ấy. Bộ nhìn ta giống Ngọa quỷ lắm hay sao ?

— A ? – Ta rất muốn gật đầu nhưng kịp dừng lại giữa chừng.

— « Sự tổn thương không thể chữa lành », đệ tìm huynh ấy làm gì ?

— Huynh ấy ở đâu ?

— Trên phòng.

— Phòng nào ?

— Phòng bọn ta chứ phòng nào ?

— Phòng bọn huynh là phòng nào ?

— Phòng thứ nhất phía Đông.

Nói xong ta liền chạy đi mất, tên này, thật tổn thời gian của ta.

Ta gõ gõ cửa, không đợi ai trả lời, nghe có tiếng động trong phòng. Ta biết có người trong đó. Đứng ngoài cửa, khẽ dựa vào cánh cửa, nói :

— Huynh thích ta vì ta là ta chứ ?

Không một tiếng trả lời.

— Trả lời đi, rồi tôi sẽ cho huynh câu trả lời của huynh.

Không một tiếng trả lời.

Khi ta cảm thấy thật tức giận , đứng bật dậy, cánh cửa liền từ từ bật mở. Một người bước ra, nhìn ta đỏ mặt, nói :

— Ta định ra ngoài nhưng người chặn cửa, không ra được đành ra.... Thật ngại quá, cứ nói tiếp đi.

Đoán đi, còn ai nữa. Chính là tên Ngọc Khâm đó. Aaaaaaaaaa, sao Sao.... Sao, oaaaaaaaaa

Ta quên mất là còn một kẻ nữa nha, sao lại đi hỏi kiểu này chứ. Ngại chết mất thôi. Nhìn bóng hắt đi xa mà vai còn rung bần bật. Tên chết tiệt. Nhòm vào bên trong một lần nữa để xác định người trong phòng chính là Lăng Thiên Phong, mới định bước chân vào phòng, đã nghe hắt nói :

— Đừng vào.

— Vì sao ? – tên ba phải này, ban nãy còn mong ta là nữ nhân thể mà giờ lại không cho ta vào phòng. Bộ sợ ta ăn người chắc . ờ mà cũng có thể lắm.

— Không thích.

— Kệ huynh, trả lời ta trước đã. Huynh thích ta...phải không ?

—

— Có thích không ?

— Có lẽ.

Hít một hơi. Đừng oán trách ta, nhưng ta rất muốn giết hắt. Có lẽ — có lẽ, cái đầu ấy. Hừ, từ khi gặp hắt ta như dân chợ búa suốt ngày chửi thề hắt.... oa. Hại người ta như vậy mà còn có lẽ. Ta là nữ mà phải đi tổ tình, thế mà hắt còn làm cao bảo có lẽ. Hừ.

— Có lẽ là thích hay không ? – Bản thân ta còn run gần chết, thế mà Thiên Phong – hắt còn tỏ ra vẻ cao ngạo ấy.

— Thích.

Đó , cứ trả lời như vậy có phải tốt hơn không !!!! Haha, ta rất vui nha, tất nhiên là phải làm theo kế hoạch rồi. Ta ôm chầm lấy hắt — tất nhiên là tập kích từ đằng sau. Ha ha, ta còn cảm nhận được hắt đơ người nha. Dù sao thì ta cũng mất hình tượng thực nữ rồi, lấy tay ăn vụng đậu hũ một chút chắc không sao.

Haha, người thích ta có đậu hũ ngon như vậy, không ăn chẳng lẽ cho kẻ khác ăn sao ? Oa, tin được không các tiểu cô nương, tìm hũ đậu nhanh lắm nha.

— Đệ đang làm cái gì vậy ?

— Huynh thích đệ ? Đệ là nam nhân !

—....

— Huynh là nam nhân đoạn tụ, có chịu không ?

— Được.

— Không cho ! – Ta ương bướng đáp lại.

Thiên Phong nhú mày, nâng cằm ta lên, cảm giận hỏi :

— Đệ không thích ta ? Vậy sao còn trêu đùa ta ?

— Không cho huynh làm nam nhân đoạn tụ. Huynh yêu nam nhân thì muội yêu ai ?

— Cái gì ?... Đệ..

— không phải đệ mà là muội.

Lăng Thiên Phong vô cùng ngạc nhiên. Hắn mong Phiêu Sinh là con gái, nhưng không ngờ.... Nhưng hắn có cảm giác đang bị nàng lừa gạt. Không tin được. Đúng là chuyện khó tin nhất trên đời.

— Chứng minh đi.

— Huynh thích chứng minh thế nào ? – ta nuốt khan, không ổn, cảm thấy mùi vị nguy hiểm.

— Cho ta thấy....

Nói rồi Lăng Thiên Phong kéo ta vào lòng. Hôn vào môi ta.

Thiên Phong hôn lấy nàng, ban đầu mới là nụ hôn dịu dàng, nhẹ nhàng để nàng không ngỡ. Sau đó nụ hôn ngày một càng rõ hơn, cuồng nhiệt hơn. Chiếc lưỡi ma mãnh cuốn lấy lưỡi thơm vị Bánh bao. Cướp đoạt tất cả hơi thở thơm mát còn sót lại. Cho dù nàng muốn giãy giụa, hắn giữ chặt lấy, hôn nàng. Hắn muốn đòi lại hết, bao nhiêu lần hắn thao thức suy nghĩ có nên giành tình cảm cho nàng không, bao nhiêu tình cảm của hắn thì ra là nàng lừa hắn. Thì ra nàng chính là một cô gái. Hắn vừa tức giận vì bị lừa, cũng cảm thấy vui sướng, hắn có thể danh chính ngôn thuận yêu nàng.

Đến khi cảm thấy nàng không thở nổi nữa, Thiên Phong mới luyến tiếc rời khỏi đôi môi thơm ngọt đó. Nhìn nàng yếu ớt dựa vào người hắn. Buồn cười thật, bình thường thì nghịch ngợm như thế, ghê gớm là thế. Vậy mà... Xem ra phải giáo huấn nàng nhiều nhiều một chút.

12. Chương 12: Trầm Lão Bá Về Rồi

Giờ ta rất hạnh phúc nga !!! Rất hạnh phúc luôn đó !!! Hắc hắc, có mỹ nam bên cạnh, được mỹ nam lo cho ăn, lo ặc. Thỉnh thoảng còn được ăn đậu hũ miễn phí. Hắc hắc !

Thiên Phong chiều chuộng ta lắm a, tuy phải chịu ánh mắt khinh bỉ, đầy giễu cợt của Ngọc Khâm dành cho Thiên Phong, nói gì thì nói vương gia của hắn cao ngạo, tuần mỹ nay lại quy phục trước một nữ nhân giả nam, tính tình quái đản, ai mà chả không vui a !!!

Tiểu Ngạo ấy hả ? Ngày nào cũng nhìn ta bằng ánh mắt không ngờ được, thỉnh thoảng lại nhìn ta...nhìn xong thì ngồi trong góc vẽ vòng tròn. Có lúc tình cờ đi qua nghe hắn lẩm nhẩm « Xú nữ nhân, nhị ca thối, xú nữ nhân, nhị ca thối ». Không nói cũng biết lúc đó ta muốn chém chặt bảm vằm hắn biết bao a !!!

Nhưng kệ, không thèm quan tâm hai kẻ gốc đó, quan trọng là soái ca của ta nè. Nói thật ta cũng chưa biết phải nói tình cảm này là sao ? Thiên Phong nói với ta hắn là vương gia (ta biết lâu rồi), nhưng ta lại che giấu không nói thân phận của mình. Ta muốn chứ, nhưng liệu chúng ta có thể ở bên nhau không ? Trầm lão bá rồi sẽ trở về, ta sẽ trở về nhà mình, Lăng Thiên Phong- hắn rồi cũng về phủ của mình, về với thế thiếp của hắn. Đến lúc đó hai người hai con đường khác nhau, vậy thì hà cớ gì phải cho nhau hi vọng. Ta không phải nữ nhân nhu nhược, ta không muốn chia sẻ người mình yêu cho bất kì cô gái nào mà nam nhân cổ đại mấy ai được như vậy !

(Nhím : chính xác là Liễu Nguyệt « thiếu i ốt » của chúng ta càng ngày càng thiếu muối, Liễu Nguyệt a, cha Thiên Phong lấy có một vợ, mà anh em hắn rất sùng bái cha nga !!!! Người đừng phá hoại hình tượng soái ca của « con zai ta »)

Khi ta đang ngồi trong phòng chờ bữa trưa được mang lên , tiếng gõ cửa phòng, cái bóng hắt trên lớp giấy.... xù xì, béo béo, lồi thối, Ta vừa ra mở cửa vừa cầu không phải cái người mình đang nghĩ .

_ Nga, nha đầu, sư phụ của ngươi về rồi a !!!

Bùm !!!! Cầm có lệch đi đâu mà !

Xong đời, Trầm lão bá đã trở lại . Coi nào, đầu tóc tuy có hơi xù xì nhưng không có dấu hiệu bị đánh đập hay ít nhất là bị kéo. Tốt, không phải đi gây sự. Cái dáng vẫn hơi tròn tròn chút xíu nhưng không phải quá mức, tốt, không phải đi ăn vụng một mình. Quần áo tuy có hơi lồi thối nhưng da thịt vẫn vậy, tốt, không phải tới Nữ nhi quốc. Người khá hôi, không có mùi nước hoa nước hoét, tốt , không vào nhầm thanh lâu.

Xem ra Trầm lão bá đã đi có việc bận thật.

_ Trầm lão bá, người về rồi !!!

_ Đúng, đúng, ta về rồi. Này, tiểu yêu, người có gây rắc rối gì trong thời gian ta đi không hả ?

_ Không có !

_ Không sao ? Sao ta nghe nói gần đây xuất hiện một kẻ tên là Lăng Phiêu Sinh nhỉ ? Nghe nói rất đẹp. Bất quá gây chuyện thì không ai bằng. Chưa hết, hắn còn cùng ba kẻ nữa ngày ngày đi khắp các phố làm các cô nương nhất quyết không chịu đi mai mối, ngày ngày ra đường ngắm – Trầm lão bá cố ý thở dài, ngưng lại một chút mới nói tiếp.

_ Mà người đi cùng hắn lại là Lăng Thiên Phong – vương gia đương triều. – Rồi lão bá lườm ta

_ A.... cái đó...

_ Chẳng phải ta đã dặn là không được nghịch lung tung rồi sao hả ?

_ A... cái đó...

_ Còn mắc tội gì nữa không ? Kể hết ra !

_ Có ! Nhưng không phải tội !

_ Nói đi ! – Trầm lão bá thầm cầu xin trong lòng, gì cũng được nga ! Đừng, làm ơn đừng nói người yêu hắn nga ! (cái này là theo ngôi tác giả nhé)

_ Ta với Lăng Thiên Phong đã yêu nhau !!

Rầm, * cố gắng gượng dậy*

_ Sao ta tưởng người giả làm nam nhân ?

_ Tình yêu vượt biên giới a !

_ Biên giới cái đầu người á ! – Trầm lão bá không thương tình đánh vào đầu ta. Hừ, yêu có gì sai sao ?

Im lặng một lúc lâu, Trầm lão bá thở dài nói :

_ Liễu Nguyệt, người phải trở về nhà thôi, Liễu tể tướng đã tìm cho người hôn phu rồi ! Ngay cả vương gia – người người yêu cũng đã có hôn ước.

__Cái gì ? – Một giọng nói trầm trầm vô cùng quen thuộc với ta vang lên, ngay khi ta còn đang ngạc nhiên trước những lời Trầm lão bá nói.

Lăng Thiên Phong ?

13. Chương 13: Thì Ra Là Đồng Môn – Đau Lòng

Lăng Thiên Phong ?

__ Thiên Phong ? – Ta giật mình, quay ra nhìn hẳn.

__Thiên Phong ? – Trầm lão bá nói, rõ ràng chẳng hề ngạc nhiên gì cả. Hoàn toàn không.

__ “Vẹt lão bá”, người nói theo ta làm gì? – Ta quay sang nhướn mày nhìn.

__ Hề hề, thấy người nói ta nói theo.

Không thèm quan tâm tới ông lão hăm hăm ấy nữa. Ta lại nhìn Lăng Thiên Phong, ánh mắt kinh ngạc tột độ. Đúng, đúng, trong phim bao giờ cũng vậy, giây phút này hai người nhìn nhau, ánh mắt nữ chính kinh ngạc, nam chính đau đớn nhìn người con gái của mình, hận không thể cùng nàng hòa vào làm một.

Nhưng mà,... Hừ. Ta ghét những kẻ nào làm hỏng cảm xúc a. Tin nổi không, đang giây phút hai người nhìn nhau đắm đuối thì một – ai – đó – thừa – thãi – trong – phòng kêu lên :

__ Ta đói , cho ta ăn.

Lập tức, hai người bọn ta trừng mắt nhìn Trầm lão bá, Thiên Phong nhếch mép lạnh lùng, ra lệnh cho người đứng người :

__ Ngọc Khâm, Tiểu Ngạo, mang ông già này ra ngoài !!!

Lập tức, Ngọc Khâm và Tiểu Ngạo xông vào phòng kéo Trầm lão bá ra ngoài. Trầm lão bá khi bị kéo đi còn oang oang kêu to :

__ Ai là ông già hả ? Ta mới có mấy chục tuổi đầu tẹo tẹo. Các người.... Các người, có tin ta kêu cha các người ra đuổi đánh không hả ? Đại bất kính Đại bất kính a !!! Các người có hiểu tôn sư trọng đạo là gì không ?

__ Từ ngày sư phụ ném bọn con vào thanh lâu thì tôn sư đã biến theo gió rồi. – Ngọc Khâm cười khẩy, cuối cùng cũng bắt được con gà béo bấy lâu mong chờ.

__ Oaaaa, rốt cuộc là ai dạy dỗ các người mà các người đối xử với sư phụ như vậy ?

__ Là người dạy đó – Trầm Sinh Tuyền Nhân sư phụ. – Tiểu Ngạo tiếp lời.

Trầm lão bá chính thức chán nản hẳn. Ai bảo hẳn suốt ngày muốn đi chơi nên mới dạy ra cái loại học trò thế này a. Thật kém, thật kém (ý hẳn là học trò hẳn kém chứ không phải hẳn, hắc hắc)Mà chung quy cũng đều tại.... Lăng Thiên Phong cả. Đệ tử chết tiệt, chẳng ngoan ngoãn gì hết. Hừ. Đã thế ta làm cho hai người đau lòng muốn chết, hai tên tiểu quỷ (Liễu Nguyệt và Thiên Phong)

Quay trở lại tình huống của ta và Thiên Phong lúc này.

Dù sao Trầm lão bá cũng là sư phụ ta, dù tội ông ấy lớn muốn chết nhưng vẫn phải hỏi thăm mới được .

__ Thiên Phong, huynh đưa Trầm lão bá đi....

Chưa nói hết câu, miệng ta đã bị chặn lại. Thiên Phong mạnh mẽ xâm nhập vào miệng ta. Nụ hôn bá đạo, nồng cuồng, gấp gáp và đầy chiếm hữu. Tay hắn tóm chặt hai tay ta, hôn dồn dập, không cho ta một kẽ hở. Chiếc lưới ma mãnh thống lĩnh từng tắc trong miệng, từng tắc từng tắc đều bị khám phá, đôi môi bị

cắn, liếm đến chảy máu. Mùi máu nồng tan chảy trong miệng càng khiến Thiên Phong thêm mãnh liệt. Hấn hút trọn máu cùng hương vị nồng nàn đầy mờ ám, không ngừng đẩy đưa, chiếm lĩnh, điên cuồng.

Đến khi tỉnh táo lại ta đã ngồi trên người Thiên Phong từ lúc nào. Hấn ôm chặt ta vào lòng, nghịch nghịch mấy lọn tóc mai mềm mại của ta.

— Ta không tin – Hấn nói, giọng âm trầm.

— Không tin cái gì ?

— Nàng đã có hôn ước.

— Thì có sao ? – Nói vậy thôi chứ trong lòng ta giờ còn rối hơn cả tơ vò.

— Và điều kì lạ hơn.... Đó là cả ta cũng có hôn ước... trong khi ta hoàn toàn không biết.

— Hỏi thử mẹ chàng ?

— Mẫu hậu ?

— Còn ai nữa ! – Hình như dạo này Thiên Phong của ta ăn nhạt hay sao mà thiếu i ốt quá.

— Nàng không thấy rất lạ sao, dường như ở đây có hơi trùng hợp ?

— Có gì mà trùng hợp chứ. Chuyện mai mối là chuyện thường mà !

— Nhưng mai mối với vương gia thì không thể là bình thường được. Ta chẳng hề biết gì cả !

— Ồ !

— Ồ ? Nàng không có một chút khó chịu nào sao ? – Hấn tức giận, bóp chặt lấy tay ta.

— Còn huynh thì sao ? – Ta hờ hững hỏi. Hấn còn hỏi sao, lúc này ta buồn , nhưng mà có đau lòng đến mấy cũng phải cố mà tỏ ra bình thản chứ biết làm sao.

Nào ngờ, hấn càng ôm chặt ta hơn, khiến ta ngạt thở, ôm rất lâu, hấn nói khe vào tai ta, nhẹ nhàng như chứa đầy tình cảm

— Ta rất khó chịu, rất khó chịu. Ta không cho nàng cưới ai hết, không ai hết ngoài ta.

— Vậy phải làm sao ? Người cũng có hôn thê cơ mà.

— Tin ta, ta sẽ quyết làm cho rõ chuyện này. Đừng lo.

Lặng lẽ, hai chúng ta ôm chặt lấy đối phương, siết vòng tay chỉ sợ buông lỏng một giây thôi, người mình yêu thương sẽ tan vào dĩ vãng.

Nhưng hai người hoàn toàn không hay biết, ở một căn phòng cách đó khá xa, một người nào đó đang ăn vô cùng mất ý tứ, tay phải cầm bánh, tay trái cầm vò rượu, trên bàn la liệt thức ăn. Miệng cười ha hả, ăn không ngớt. Dù vậy vẫn không quên lăm nhăm :

— Đừng trách ta, hai tiểu tử ngốc nghếch.

Thật sự thì giờ ta cảm thấy bối rối lắm ! (một cảm xúc chưa từng xuất hiện trong cuộc đời kẻ mặt dày như ta). Haizzzz, ta thật không hiểu nổi bản thân mình nữa, yêu Lăng Thiên Phong thật phò. Nhưng khi nghe tin sẽ có đính hôn, bản thân ta và hấn sẽ không thể ở bên nhau nữa, vậy mà sao một chút âu sầu cũng không có. Hấn sẽ lấy người khác – hôn thê của hấn, hấn là vương gia, có lẽ nào về tới cổ đại mà còn không thể bên nhau.

Ta bỗng nhớ tới lời Bạch Sảo nương nương : « đưa người về cổ đại để hoàn thành nốt mối nhân duyên », bỗng giật mình nghĩ tới, có thật Lăng Thiên Phong là một nửa của ta, liệu ta có thật sự Thiên Phong. Không, ta chắc chắn mình yêu hấn, nhưng hấn có phải người cuối cùng hay không ? Không thể chắc chắn được.

Không hiểu sao khi nghe Trầm lão bá nói vậy, ta không hề phiền lòng dù nhìn biểu cảm của Thiên Phong, ta cũng thật đau lòng, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi. Có thể một phần là do ta tin tưởng hẳn, mà lớn hơn Là vì đó là lời nói từ Trầm lão bá.

Đừng trách ta là loại đệ tử không ra gì, ta không phải là kẻ không ra gì mà là sư phụ ta không cho ta có gì. Hừ, ta là ta nghi lắm, nghi nhiều đến mức không còn cảm giác buồn lòng nữa. Thứ nhất, sư phụ đi biệt tăm mấy tháng, tuyệt đối không thể là vì chuyện hôn ước của bọn ta, Liễu tể tướng không rảnh rỗi đến thế. Thứ hai, một khi chuyện Lăng Thiên Phong có hôn thê, hẳn là vương gia, tuyệt đối chuyện này phải được làm rùm beng, mà cho dù có giấu thì bản thân hẳn cũng cần được biết. Vậy mà hẳn hoàn toàn không biết gì cả.

Thứ ba, dù đã sống ở cổ đại hai, ba năm nhưng bản thân ta vẫn chưa thật sự thích nghi với các nghi lễ cổ đại, hơn nữa khoảng thời gian sống cùng Liễu gia chưa quá hai tuần. Có thể thấy, nếu họ làm mai cho ta là quá nguy hiểm, chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng đủ gây phiền toái rồi, Liễu Nguyệt trước kia được xưng tụng là cô nương tam tông tứ đức, tuy không phải hiền thực nết na gì nhưng cũng là người hiểu biết. Nếu giờ để lộ ra Liễu Nguyệt này không phải Liễu Nguyệt kia, chẳng phải Liễu gia sẽ bị hổ nặng sao.

Hơn nữa, Liễu tể tướng làm ở chức cao như vậy nên nhất định có rất nhiều người muốn nhân cơ hội mà hạ bệ Liễu tể tướng, thế nên chắc chắn người ta được mai mối cùng phải là người có chức vị cao tới mức quan lại trong triều không dám dè pha cho dù ta có thất thất.

Còn Lăng Thiên Phong, việc hẳn cưới người nào thì cũng được cả, hẳn là vương gia, liệu có cô nương nào mà không muốn lấy hẳn. Tuy nhiên, dù triều đại này vương tôn công tử chỉ được lấy 1 vợ nhưng vẫn giữ những tập tục cũ như môn đăng hộ đối, người có thể coi là môn đăng hộ đối với vương tộc, liệu được mấy người.

Không thể là con cái những thương nhân, vì họ chỉ là giai cấp thứ 3 trong xã hội này, những con cái của nông dân thì cũng không được (trừ phi là người hẳn yêu) trong khi hẳn và ta đang yêu nhau. Hai cái này có thể loại. Chỉ còn một khả năng là con cái của quan lại trong triều. triều đại này chia thứ bậc quan lại ra làm 7 phẩm, chia theo cấp bậc. Đứng đầu là quân, sau đó là nhất phẩm, nhị phẩm.... Có thể loại toàn bộ quan lại của các cấp từ thất phẩm tới ngũ phẩm. Tính qua tình lại thì thuộc hàng nhị phẩm và nhất phẩm chỉ có ba người Liễu tể tướng, Viên thái sư và Lương Ngự tiền đại vệ tướng quân.

Liễu tể tướng chỉ có 1 cô con gái – là ta. Lương Ngự tiền đại vệ tướng quân chỉ có một nam một nữ, nhưng con gái mới có 6 tuổi rưỡi, chưa đủ tuổi cập kê. Chỉ có Viên thái sư – kẻ luôn đối nghịch với Liễu tể tướng là có khả năng nhất, con gái ông ta - Viên Chi Liên – vốn là cháu gái họ của Hoàng Thái Hậu, xinh đẹp ngồi ngồi, cũng có thể coi là biểu muội xa xôi của Thiên Phong. Đang trong độ tuổi trăng tròn.... Là đối tượng kết hôn hợp lý nhất.

Có thể thấy khoanh vùng đối tượng thì hôn phu của ta phải là người nằm trong triều đình. Hơn nữa còn thuộc loại có chức vụ không thấp. Và chắc chắn là đàn ông (Nhím : Ổ, thông minh được một chút mà ngu đi thêm nhiều)

Còn Lăng Thiên Phong, rất có thể hôn thê của hẳn là ta, cũng có thể là người khác. Nhưng chắc chỉ có thể là ta hoặc Viên Chi Liên. Mà dường như, cơ hội của ta nhỏ hơn so với Viên Chi Liên.

Ta lập tức chạy ra khỏi phòng, liệu Lăng Thiên Phong có nhận ra điểm bất thường này không ? Có nên đi tìm hẳn không ? Không nên, tự gieo hy vọng cho cả hai, cuối cùng kết quả không như mong muốn chẳng phải càng thêm đau đớn hay sao .

Vì vậy, ta chạy một lượt quanh các tầng tìm Trầm lão bá, nếu Lăng Thiên Phong đã kéo lão bá đi thì chắc chắn không ở gần phòng với ta. Mà trước khi đi, lão bá còn kêu đói, vậy thì xuống tầng tìm là tốt nhất.

Quả nhiên, xuống tới nơi, trưởng quầy cùng đám tiểu nhị đang khổ sở thu dọn tàn tích lung tung , mặt mày ai nấy đều khổ sở, không có một vị khách nào. Cảm giác giống như một cơn bão dữ dội vừa lướt qua đây vậy.

_ Xin hỏi, nơi này vừa có bão ? – Ta hỏi mà cảm giác còn hơi run run. Tội nghiệp

_ Còn hơn thế ấy chứ. Vừa nãy có một vị lão bá tới đây bao trọn. Ông ta ăn hết cả thức ăn chúng tôi mua

cả một tuần. Thật không hiểu ông ta lớn tuổi vậy mà ăn thật là. Cho dù Phong thiếu gia đã đền bù thiệt hại nhưng.... ây, thật sự là khổ cho chúng tôi. – Quầy trưởng than thở, sau đó lại bê một chồng bát đi vào trong bếp.

__ Phong thiếu gia ? – Ta hỏi.

__ Chính là người hay đi cùng ngài đấy, Lãng công tử! – Một tiểu nhị tình cờ đi qua, nhanh nhẩu nói.

__ ồ, ra vậy – ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu mà trong lòng không khỏi thấy buồn cười, tên gốc Thiên Phong này không dùng họ đi dùng tên mình, chẳng quá bằng lay ông tôi ở bụi này. (Nhím : có cô mới là đồ gốc ấy)

__ Tiểu nhị, người có biết ông lão đó giờ ở đâu không? – Ta hỏi, dúm vào tay hần một thỏi bạc.

__ Đương nhiên biết a, chính tôi đưa ông ấy lên phòng mà. Đó là phòng trung tam phía Đông. – Có bạc, ngay cả giọng điệu hần cũng nhiệt tình hần. Đúng là thời nào cũng vậy, tiền bạc quyết định thái độ.

__ Cảm ơn người! – hay, hay lắm. Quá hay. Lão bá ở Trung tam phía đông, ta ở trung nhị phía đông. Chẳng phải ở ngay cạnh sao, vậy nãy giờ chạy đi chạy lại muốn rục cả cẳng để làm gì aaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Ta lên phòng trung tam phía đông, muốn đập bay cả cửa. Nhưng không, thực nữ không thể làm vậy. Bèn dịu dàng gõ cửa.

“ Cộc ... cộc Cộc” – một người lịch sự trả lời

“ khò.... Khò.... Khò” – đáp lại

“ Cộc.... cộc” – vẫn cố gắng lịch sự hết mức có thể.

“ khò Khò” – vẫn thản nhiên trả lời.

“ Cộc.... cộc...., cộc..cộc.cộc.cộc” – dần mất kiên nhẫn

“ Khò.... Khò.... Khò.khò.khò.khò”

.....

__ Khò khò....

“BANG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Ta đập cửa phòng, xông vào quát:

“ Trầm lão bá————,dậy ngay, dậy ngay”

Và với đủ mọi hình thức, cuối cùng sau một khắc vất vả , cuối cùng cũng làm cho kẻ đang ngủ ngon lành phải ngồi dậy “ thông thả uống trà”.

__ Nha đầu kia, ta muốn ngủ. Người đi đi cho ta.

__ HỪ, lão bá để ta hỏi cái này rồi ngủ tới chết cũng được..

__ Ờ,

__ Cái vụ hôn ước, là thật ?

__ Ta đã nói dối bao giờ chưa ? – Về mặt vô cùng ủy khuất.

Cách đây 2 năm, khi ta mới biết lão bá. Ông ấy đã hỏi ta câu này. Ta đã gật đầu một cách thành thật. Và sau 2 năm, khi đã hiểu nhiều về ông ấy, ta đã nhìn bằng ánh mắt vô cùng khinh thường cái kẻ trước mặt.

__ Người làm ta tổn thương đấy, nha đầu.

Ta ậm ừ cho qua. Sau đó lập tức nghiêm mặt trở về vấn đề chính.

__ Cái hôn ước, có phải là của ta với Thiên Phong ? – ta hỏi mà ánh mắt tự tin đến phát sợ dù trong lòng đang run như cây sậy.

__ Oa, dạo này muối i ốt Soài Thành rẻ thật đó. - Trầm lão bá tỏ vẻ ngạc nhiên.

_ Thời này có muối i ốt rồi sao ? Ông nội !!!!!

_ Hắc hắc, có mà. Chỉ là chưa gọi là muối i ốt thôi. Còn nếu xét về tuổi, ta ít cũng là cụ của ông nội người đó, nha đầu !

_Ồ,vâng vâng. Vậy lão bá trả lời đi, phải vậy không ?

_ Ta không biết !!!!!

Ta muốn giết người, thật sự muốn xử tội một kẻ nào đó. Kẻ nào ư???? Chính là kẻ béo tròn ngồi uống trà kia kia. Hừ, biết ta có hôn ước mà không biết hôn phu của ta là ai, thế có khác gì túm đuôi thạch sùng không????

_ Vậy rốt cuộc lão bá biết gì thì nói hết ra xem nào??

_ Ta có biết đâu.

_ Lão bá tưởng ta là đồ ngớ ngẩn sao? Làm gì có chuyện biết có hôn ước mà không biết đối phương là ai? Lại còn cả ta và Thiên Phong đều có hôn ước cùng lúc, mau nói, mau nói.

_ Tiểu oa nhi ngoan, để sư phụ nói con nghe. Nếu nói về độ ngớ ngẩn thì con là nhất rồi. Vì vậy những câu sau ta sẽ coi như không biết.

Lão bá lắc đầu, thở dài ngao ngán.

_ Lão bá, người không nghĩ câu nói vừa rồi sẽ làm tổn thương tâm hồn mong manh của thiếu nữ sao??

_ Hắc, tâm hồn người là tâm hồn chống đạn, ta không lo.

Không còn gì để nói, hoàn toàn không.Ta thật sự không biết làm sao nữa, nếu như ... giả thiết của ta là đúng thì tốt quá rồi. Nhưng nếu.... thật sự do trùng hợp thì ta biết làm sao, quen Thiên Phong mới vài tháng nhưng ta muốn ở bên hắn, ta thích cảm giác có người bảo vệ, được ôm vào lòng, ta thích cái vẻ ngoa ngán mỗi khi ta bày trò, ta thích vẻ yêu chiều của hắn. Ta thích Thiên Phong, thậm chí nói là yêu cũng được.

Không biết, ta chưa từng yêu, chưa từng thích ai. Nhưng ta biết chắc một điều, nếu phải rời xa Thiên Phong, ta sẽ buồn, sẽ rất đau. Vậy nên, ta phải làm rõ chuyện này.

_ Lão bá, xin người đẩy, cho ta biết đi. – Đây là lời cầu xin hoàn toàn chân thật.

Trầm lão bá hơi ngẩn người, suy nghĩ một chút rồi nheo mắt hỏi:

_ Liễu Nguyệt, người yêu Thiên Phong chứ? – Trầm lão bá thật không muốn hai người họ mắc sai lầm, cả hai đều là đệ tử của hắn, hắn không muốn cả hai phải chịu đau khổ dài lâu. Hơn nữa,, chiếu theo thiên mệnh, để hai người này đến được với nhau, sẽ còn nhiều khó khăn trước mắt.

_ Không biết, nhưng ta không muốn mất Thiên Phong.

_ Liệu người có nhầm lẫn tình yêu với sự chiếm hữu không?

_ Không biết, nhưng ta sẽ không hối hận vì lựa chọn của mình.

Trầm lão bá lặng lẽ thở dài. Lão bá suy đi tính lại một hồi, cuối cùng, nói:

_ Hãy bảo Thiên Phong trở về phủ. Người cũng mau về nhà. Hai người sẽ sớm gặp lại nhau.

_ Vậy thì hôn ước của chúng ta là một? – Ta hứng khởi, hồi hộp hỏi.

_ Ừm.

_ Cảm ơn lão bá. – Ta chạy ra khỏi phòng , định sẽ đi tìm mà nói với Thiên Phong.

Nhưng ta không hay biết, lúc đó Trầm lão bá dõi theo ta, lặng lẽ nói : “ Còn phải xem mệnh hai người có hợp không đã.”

Ta chạy sang phòng Thiên Phong thì thấy Tiểu Ngạo vẫn đang ngồi trong góc.... vẽ vòng tròn. Lại gần, ta vỗ vai hắn làm ai đó giật mình, trừng trừng nhìn ta.

— Ngạo huynh, Thiên Phong đâu rồi?

— Đi rồi..... – Tiểu Ngạo trả lời ta bằng giọng ảo não vô cùng.

— Đi đâu?

— Thanh lâu..... Phiêu Sinh người mau đi đi, người ở đây càng làm ta thất vọng về Phong ca hơn thôi.

—..... – ta thì làm sao chứ hả???

— Oa..... oa..... oa..... sao ca ca của ta lại thích con trai được,.... oa ...oa – Nói dứt câu hắn ngồi bịch xuống đất, ôm mặt khóc như đứa con nít.

— Đây, ta là con gái.

Hắn ngược gương mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn ta, nhìn trái nhìn phải, nhìn từ trên xuống dưới..... nhìn một hồi. Cuối cùng....

— Oa..... oa... còn lừa ta nữa!

— – không nói chuyện với tên hâm này nữa.

— Hắn đi thanh lâu nào???

— Ý Kim.

— Ý Kim cái đầu người, Ý Kim là nơi ta và người đang đứng này.

— Hề hề, ta quên . Huyền Diệu.

— Đến đó làm gì? – ta nhú mày hỏi.

— Đầu người để trồng rau hả? Đàn ông đến thanh lâu làm gì hả? – Tiểu Ngạo bĩu môi, sau đó cười nham nhở nhìn ta.

Ta thật không biết tên khùng này có bao nhiêu biểu cảm, ban nãy ngồi khóc, sau đó đưa ra vẻ mặt ngớ ngẩn, rồi ngồi cười nham nhở.

Ta tức tốc chạy tới thanh lâu Huyền Diệu, muốn nói cho Thiên Phong biết ta và hắn có thể bên nhau rồi. Nhưng ta thắc mắc, Thiên Phong với thanh lâu làm gì, chắc chắn không phải như những gã đàn ông khác, hắn sẽ không tới đó để tìm thú vui. Ai thì không biết nhưng ta thật sự tin tưởng vào hắn..

Nhưng thật đúng lúc, tính muốn chọc ghẹo người khác nổi lên một cách mạnh mẽ. Ta thật sự muốn trêu đùa Thiên Phong một chút. Hề hề....

Tới thanh lâu Huyền Diệu, ta bước vào đã gặp ngay Mộ Vị (mọi người đọc lại chương Liễu Nguyệt tới thanh lâu nhé), cô bé chào hỏi ta, không quá khách sáo cũng không thân thiết.

— Mộ Vị, cô nương có thấy Phong thiếu gia không?

— Có ạ. Phong thiếu gia mới vào phòng trong. Nãy giờ ngài ấy uống nhiều lắm, em thấy đám Tiểu Lí, Ngưu tử mang rượu vào nãy giờ.

— Vậy à. Đưa ta vào.

— vâng – Mộ Vị nhanh nhẹn chỉ cho tôi phòng đó.

Ta vào trong phòng, căn phòng này giống như phòng ngủ bình thường, có ba gian. Một bàn ăn lớn đặt ở gian giữa. Thiên Phong đang ngồi lặng lẽ , uống rượu liên tục. Ngọc Khâm ngồi một bên muốn cản cũng không được. Thấy ta tới, hắn nhìn ta như nhìn thấy cứu tinh, nháy mắt ý bảo ta ở lại chịu trận. Trong nháy mắt, hắn trốn mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thiên Phong dường như cũng thấy ta, hấn ngưng uống rượu, nhìn ta. Trông hấn ngồi bình thản, hoàn toàn không giống kẻ say rượu, có điều nhìn vỏ rượu trên bàn, ta biết hấn uống không ít. Ngu ngốc, vì chuyện gì mà phải uống nhiều đến vậy chứ.

— Phong, rốt cuộc chàng đang làm cái gì ? Sao lại uống nhiều rượu đến thế?

— Lại đây – hấn không trả lời, chị gọi ta lại.

Ta ngoan ngoãn hướng về phía hấn, nhưng chỉ mới lại gần, Thiên Phong đã kéo ta nhào vào lòng hấn. Vòng tay mạnh mẽ ôm ta thật chặt, ta cũng đáp lại hấn như một lẽ dĩ nhiên.

— Ta rất muốn uống rượu, rất muốn.

— Vì chuyện hôn ước sao?

Thiên Phong không nói gì nhưng cảm giác cơ thể bị siết chặt hơn nên ta hiểu đó cũng như một lời nhận định. Vì chuyện này mà Thiên Phong uống rượu, xem ra hấn si tình hơn ta tưởng nhiều, xem ra hấn yếu đuối hơn nhiều so với vẻ ngoài lạnh lùng. Nhưng ta thật sự thích như vậy, tức là hấn có yêu thương ta, tức là hấn có quan tâm tới chuyện này. Nếu bây giờ hấn tỏ vẻ cao ngạo, đứng đưng như không biết mới thật làm ta thất vọng.

Nhưng, ta đúng là đồ không ra gì,. Trong lúc người ta đau lòng thế này, ta lại muốn trêu chọc Thiên Phong, mà đúng hơn là thử thách chàng. Ta ghét bản thân mình vô cùng, ta là đồ vô nhân đạo, nhưng thật sự ta vẫn nói :

— Phong, chàng hãy chấp thuận hôn ước đi.

— Nàng nói cái gì? – Mặt Thiên Phong trở nên tối sầm lại.

— Nàng nói cái gì? – Mặt Thiên Phong trở nên tối sầm lại.

— Ta nói “ Phong, chàng hãy chấp nhận hôn ước đi.” – thản nhiên như không. Chẳng phải nên chấp nhận sao, ta chỉ không nói đối tượng là mình thôi mà.

— Rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì? – Hấn nhú mày, lạnh lùng hỏi. Giọng nói dường như chứa sự phẫn nộ được kìm nén một cách khó khăn.

— Nghĩ cái gì là nghĩ cái gì?

— Ta thật sự không hiểu nổi nàng nữa. Cũng không thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

— Chính ta còn không hiểu – Ta đáp lại.

— Vì sao lại muốn ta chấp nhận cuộc hôn ước này? Nàng có hiểu rõ ý nghĩa của việc này không? – Hấn dù tức giận nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh hết mức để nói rành mạch từng chữ. Càng lúc ta càng cảm thấy mình thật ngu ngốc và độc ác, đây đâu phải là chuyện để đùa được đâu.

— Đã bao giờ chàng hỏi về thân thể của ta?

Hấn dường như khá ngạc nhiên khi ta hỏi vậy nhưng sau đó chỉ thở dài, ôm ta vào lòng, vỗ về.

— Ngốc, nếu đã không muốn nói thì có thể ép được nàng sao?

— Nhưng chưa bao giờ chàng hỏi?

— Ta biết nàng là ai, Liễu Nguyệt.

— Chàng biết rồi?

— Phải!

— Chàng biết ta là con gái nhà Liễu tể tướng?

— Biết.

— Chàng biết điều này từ lâu?

__ Phải.

__ Vậy chàng biết ai là hôn thê của mình chứ?

__ Cái này thì không biết. Có lẽ là bất kì cô con gái của vị quan nào thuộc hàng Tứ Phẩm trở lên.

__ Đúng vậy.

__ Nàng có biết không, đây chính là canh bạc lớn của chúng ta. Luật lệ đương triều chỉ cho phép đàn ông lấy một vợ (Nhím : tiến bộ ghê). Nếu chúng ta thua, thì sau này sẽ rất khó.

__ Ta biết. – Ta thần nhiên đáp

__ Nàng thật sự muốn thử?

__ Phải, thử một lần xem chúng ta có duyên phận hay không? Hắc hắc, nếu phải thì tốt, không phải thì ta cướp rể.

__ – Một ai đó đang tự hỏi người kia từ đâu rơi xuống.

__ Vậy bao giờ chúng ta trở về.?

__ Ngày mai ta sẽ về thành, trước tiên chắc phải vào cung bái kiến phụ vương .

__ Hắc, chàng đúng là đại gái. Mới thế mà đi đâu cũng kể tuốt luốt.

__ Đại gái là cái gì?

__ Tức là bị người tuyệt vời, đáng yêu , dễ thương siêu đáng yêu như ta quân á. – Không hiểu sao ta có cảm giác mũi mình đang dài ra đến 3m

Dù không hiểu “đáng yêu”, “ dễ thương” là gì nhưng bản thân Thiên Phong biết - chắc chắn là Liễu Nguyệt đang tự khen mình một cách vô tội vạ (sau vài trăm năm sau, khái niệm này được giới trẻ gọi là tự sướng)

__ Vậy bao giờ nàng về kinh?

__ Ta không biết, còn phải tùy vào Trầm lão bá.

Hai người đang nói chuyện, bỗng cánh cửa mở toang ra, Tiểu Ngạo chạy rầm rập, hét lên:

__ Thiên Phong ca, có biến

14. Chương 14: Hôn Ước

Có biến cái gì? – Thiên Phong trừng mắt nhìn kẻ phá đám, hét Trầm sư phụ lại tới tên ngố này. Rốt cuộc đến khi nào hắn mới yên ổn nói chuyện với Nguyệt nhi.

__ Đệ nghe tin hoàng thái hậu và đại ca đã chọn hôn ước cho huynh đó!

__ Thông tấn xã con vịt bầu / chậm chạp – quả nhiên người ta nói, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Lãng Thiên Phong được một tay hoàng thái hậu và hoàng huynh bao bọc nuôi dưỡng nay chỉ vì một cô gái mà trở nên thâm hiểm không thua ai.

__..... – biết rồi hả?????/

Liễu Nguyệt sau đó chán nản bỏ về phòng, trước khi đi còn không quên liếc nhìn Tiểu Ngạo một cách khinh bỉ.

Sáng hôm sau, Thiên Phong trở về kinh thành cùng Tiểu Ngạo và Ngọc Khâm. Ngay sau đó, ta cùng Trầm lão bá cũng rời đi nhanh chóng. Đến khi trở về Liễu gia, mọi người đều ra đón ta tận cửa. Dù đã sống ở

đây hai năm, nhưng thời gian sống ở Liễu phủ của ta chưa tới 1 tuần. Mọi người cũng cảm thấy có chút gượng gạo. Chỉ có Liễu phu nhân là tỏ ra tình cảm nhất, bà đưa ta về viện, kéo ta ngồi xuống giường, nói :

— Đứa nhỏ này, có nhớ mẫu thân không? Đi tận hai năm mà chẳng có chút thư từ nào?

— Con xin lỗi.

— Nguyệt nhi, con gái lớn rồi cũng phải gả chồng. Tuy rằng con là Nguyệt nhi của một thời gian khác, lại rời xa nhau tận hai năm. Mẫu thân biết con cũng cảm thấy gượng gạo.. Nhưng dù sao con cũng là con gái ngoan của ta, mãi là Nguyệt nhi của ta. Mẫu thân cũng không muốn rời xa con, nhưng giờ con cũng 18 rồi. Tuổi này người ta đã có hai ba mụn rồi. Ngoan, nghe lời mẫu thân kiếm lấy một tấm chồng. Ta và cha con đã chọn một hôn ước rất tốt, môn đăng hộ đối, con sẽ hài lòng. – Bà ôm Liễu Nguyệt vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng. Tình mẫu tử khiến bà yêu thương cô gái này vô cùng, có thể ở một góc độ nào đó, cô bé này không phải Nguyệt nhi bà dứt ruột đẻ ra nhưng bà vẫn yêu, vẫn muốn chăm sóc, muốn kiếm cho cô một tấm chồng tốt.

— Mẫu thân, rốt cuộc đối tượng là ai? – ta tỏ ra ngạc nhiên nhưng thực chất là thăm cầu nguyện người đó là Thiên Phong.

— Là Nhị vương gia đương triều Lăng Thiên Phong.

— Nhị vương gia? Lăng Thiên Phong? – Ta ngạc nhiên không thốt nên lời. Trùng hợp đến mức đó sao?

— Con biết sao? – Liễu Nguyệt mới ở kinh thành có 1 tuần nhưng lại rời xa tận 2 năm, nếu nói quen biết với nhị vương gia thì thật lạ.

— Có nghe qua, mẫu thân.

— Con thấy sao?

Ta ngỡ ngàng đến không biết nói gì, chỉ lặng thinh như không. Bản thân phụ mẫu lại cho rằng con gái mình đang ngượng ngùng đỏ mặt. (Nhím : vốn dĩ là không biết ngượng ngùng rồi a!)

— Vậy ngày kia, con hãy cùng cha mẹ vào cung bái kiến hoàng thái hậu, hoàng thượng và vương gia.

— Vâng.

Sau đó mẫu thân còn nói gì đó ta nghe không rõ, mà đúng hơn là không còn tâm trí đâu mà để ý nữa. Cho đến khi mẫu thân rời đi, cánh cửa phòng khép lại, ta mới dám thầm cười đắc chí “ Lăng Thiên Phong, chàng không thoát khỏi tay ta được rồi”.

Những ngày sau đó trôi qua một cách rất bình thường, nói là bình thường bởi vì nó không có gì đặc sắc cũng chẳng nhằm chán. Đối với Liễu Nguyệt mà nói, những ngày mà chỉ ăn rồi ngủ, quanh quẩn trong phủ là những ngày nhàm chán, những ngày đặc sắc thì khỏi nói rồi. Còn những ngày này được gọi là bình thường đơn giản vì Trầm lão bá ngày nào cũng kéo Liễu Nguyệt đi phá làng phá xóm. Cụ thể là....riêng ngày hôm qua , cụ Lí bán hoa quả đến than rằng tiểu thư Liễu gia hành hiệp trượng nghĩa, đánh nhau với bọn du côn làm vỡ sập hoa quả của ông ta. Thạch phu nhân làm trong tiệm thuốc nói hôm nay có tận 15 tên du đảng bị tiểu thư Liễu gia và một ông lão đánh cho trọng thương.Vài tốp người dân đen nói tiểu thư Liễu gia cùng một ông lão đi chọc gậy, ném đá chó nhà họ làm chúng quay ra cắn xé nhau sắp thành làng chó điên tới nơi rồi.

Chưa kể ngày hôm nay, Liễu Nguyệt giả trang cùng Trầm lão bá vào thanh lâu, trêu chọc hoa khôi nhà người ta. Sau đó vô tình bị phát hiện là nữ nhi, bị tên Triệu công tử – vốn cha là một thương nhân giàu có nên rất hống hách chọc ghẹo. Kết quả là Liễu Nguyệt thừa sống thiếu chết đòi thi- ến hần. Vì được người ta khuyên can nên Liễu Nguyệt tha cho hần, thương thay bản thân nàng là kẻ thù dai, liền vác tới một con chó đại rượt hần gần chết. Cuối cùng , cha hần phải tới tận nhà xin lỗi và đền bù cho nàng 300 quan tiền. Liễu Nguyệt bèn lấy số tiền đó chia ấy nhà xung quanh Triệu gia. Suốt một tháng liền, mỗi lần tên Triệu công tử ra khỏi nhà là họ thả chó chạy khắp nơi. Nỗi sợ ám ảnh, suốt hai tháng sau hần mới dám bước ra khỏi nhà.

Đọc những bản tố cáo “thành tích” của nữ nhi nhà mình, phản ứng của người nhà Liễu gia như sau:

Phụ thân: Rốt cuộc con là nữ nhi ở điểm nào hả, Nguyệt nhi?

Mẫu thân: * khóc* rốt cuộc ta đã nuôi dạy con thế nào?

Đại ca : Khá lắm, rất có tố chất làm tướng cướp.

Nhị ca : Không hổ danh là đệ tử của Trầm lão bá

Trầm lão bá : Không phụ công nuôi dưỡng người bấy lâu, học trò ngoan.

_ Liễu Nguyệt, con bày trò thế này, đến tai hoàng thượng, để xem mai con ăn nói thế nào?

- Phụ thân ta lạnh lùng nói nhưng lại chẳng giấu nổi vẻ bất lực.

Không nói ta cũng quên mất mai là ngày vào cung. Haizzzzz, nhanh vậy sao, ta còn muốn quây phá nữa mà. (Nhím : Thiên Phong mà biết thì có kịch vui)

Sáng sớm hôm sau, ta bị gọi dậy từ rất sớm, đám nha hoàn tấp nập chuẩn bị cho ta. Người lo vệ sinh, người lo y phục, kẻ chuẩn bị vắn tóc, ta vẫn còn trong trạng thái mê ngủ mà để cho họ làm gì thì làm.

Ấy là nói vậy thôi, chứ sự thật thì nó nào có yên bình được thế:

_ Á, đừng bó eo ta, đau quá đi à.

_ Tiểu thư, eo người lớn hơn trước nhiều quá. – Tiểu nha hoàn vừa nói vừa ra sức bó eo, mồ hôi mồ kê chảy ướt đầm trán, trông đến là tội nghiệp.

_ Trời ơi, cắt tóc ta đi, cắt hết đi, làm gì mà bó cả một cục trên đầu thế này, khó chịu chết mất.

_ Tiểu thư, đây gọi là vắn tóc chứ không phải “bói cục”. – Một nha hoàn khác dờ cười dờ khóc nhìn cô tiểu thư quái tính.

..... Đại khái là nó như vậy.....

Khó khăn lắm Liễu Nguyệt mới thoát được khỏi sự “dằn vặt kinh hoàng” của đám nha hoàn nhìn thì nhỏ bé mà đáng sợ thì vô cùng. Bước ra tới viện chính, nàng ăn vận đúng như một tiểu thư thùy mị : tóc búi lộn nhỏ hai bên, tết đuôi sam phần tóc mai, phần tóc bóng mượt buông xõa sau lưng chuyển động nhịp nhàng theo mỗi bước đi, tựa như mơ hồ, tựa như bay nhảy. Gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt cong cong, yêu kiều, lông mi dài cang tôn lên đôi mắt nghịch ngợm, lại như trêu đùa, hấp dẫn nam nhân. Đôi môi anh đào xinh xắn chỉ tiếc rằng lại bĩu ra vì tức giận, thật chẳng giống một tiểu thư quyền quý chút nào, nhưng lại đậm chất Liễu Nguyệt.

_ Nha đầu, đừng bĩu môi nữa xem nào. – Trầm lão bá ngồi trong gian chính, tay cầm bánh bao ăn một cách rất mất phong cách .

Liễu Nguyệt làm theo lời lão bá, sau hai năm theo lão bá, nàng rút ra được một kinh nghiệm sâu sắc giống như Newton ngày xưa bị táo rơi trúng đầu mà phát hiện ra định luật vạn vật hấp dẫn ấy, đó là”: đối với những người cổ quái, tuyệt đối nghe lời. Nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

_ Tốt, ra dáng tiểu thư rồi đấy. Đủ để lừa con nhà người ta.

_

Sau đó , Liễu Nguyệt cùng phụ thân, mẫu thân và hai vị đại ca vào cung. Có sẵn 3 xe ngựa đợi trước cửa. Phụ thân và mẫu thân ngồi riêng một xe, hai vị đại ca vào cùng một xe, riêng Liễu Nguyệt được ngồi riêng một xe – như là xe nhỏ nhất. Nàng thầm than :” rốt cuộc đây là công bằng hay phân biệt đối xử đây”.

Xe ngựa di chuyển tới cung, trên đường đi tuy đường bằng phẳng nhưng với một con người theo chủ nghĩa hướng về tương lai như nàng thì đúng thật là khó chịu, cảm giác chói với, nẩy nẩy khó chịu muốn chết. Bất giác lại nhớ tới cảm giác ngồi trên ghế bọc da êm ái của chiếc BMW yêu dấu ở hiện đại. Mới đó mà cũng hai năm rồi, nàng lại nhớ tới gia đình mình ở hiện đại.

16 năm gần bó, được yêu thương chăm sóc. Vẫn còn nhớ rõ ngày còn bé xíu, cả nhà chuẩn bị cho cô lần đầu vào lớp 1, được mẹ nắm tay đưa vào lớp, bố mua cho Liễu Nguyệt những dụng cụ học tập nhỏ bé mà xinh xắn. Ngày đó, nhìn còn lạ lẫm vậy thôi chứ lên lớp 2, lớp 3 rồi lại thấy nó bình thường làm sao : cái thước kẻ 20cm, cái bút chì gỗ 2B mà sau này nàng chuyển sang dùng bút chì kim, cục tẩy hình chú thỏ mắt tròn long lanh.

Sau này, vì bố mẹ bận quá không đưa Liễu Nguyệt đi học được, nàng thường tự đi một mình. Bạn bè thấy thế thường trêu ghẹo nàng là đồ con gái bị bố mẹ bỏ rơi. Nhiều lần như vậy, Liễu Nguyệt thường nuốt giận trong lòng, về tới nhà vẫn cười đùa , vui vẻ như thường. Nhưng đến một ngày, đám con trai lớp trên nói cô là đứa con bị bỏ rơi, Liễu Nguyệt không nhịn được mà khóc òa lên. Lúc ấy chính tay Hàn Doanh đã tát vào mặt tên dám nói nàng như thế, Huy Cường và anh trai đã đánh cho chúng một trận nhừ tử.

Chính sau lần đó, nhìn cô bạn thân của mình cũng vì mình mà khóc theo, Huy Cường và anh trai cũng bầm tím mặt mày, bản thân họ cũng phải chịu viết bản kiểm điểm, nàng đã thề từ nay phải mạnh mẽ hơn, luôn luôn mỉm cười cho dù có khó khăn thế nào để nàng có thể bảo vệ Hàn Doanh, bảo vệ người thân của mình, hay chí ít là để họ không phải vì mình mà chịu đau khổ.

Hay lần nàng cùng Mặc Duy , Lã Khả cá cược xem anh chàng lớp bên có thích Hàn Doanh hay không. Để chắc chắn mình sẽ thắng, Lã Khả , Mặc Duy đã tới tận lớp hỏi thẳng chàng trai kia:

— Cậu có thích Hàn Doanh không?

Không may cho họ, đúng lúc Hàn Doanh đi qua, nghe vậy liền đuổi họ chạy khắp sân trường. Cũng tội cho họ, tuy là con trai nhưng Hàn Doanh cũng từng vô địch thành phố giải chạy 800m nữ. Ngày hôm đó, hai chàng trai cũng tổn không ít mồ hôi để thoát khỏi cô bạn....

Những kỉ niệm cứ theo đó ùa về, có vui có buồn, có những khoảng thời gian còn nhớ, có những kỉ ức đã mờ nhạt.... Thời gian thật quá vô tình, cứ trôi mãi để những kỉ ức theo đó vụt bay, muốn níu lại cũng không thể. Bàn tay con người nhỏ bé biết bao, mỗi con người chỉ như hạt cát trong sa mạc, chỉ là một phân tử nhỏ bé trôi dạt trong khoảng không vũ trụ rộng lớn , mệnh mông. Vậy thì bản thân họ lấy đâu quyền năng để níu giữ những gì mà vị thần thời gian tối uồn cướp đoạt.

Một phút giây nhìn lại, vốn tưởng cuộc sống này là hạnh phúc, có ai ngờ, đằng sau mình mới là ánh sáng mong manh chiếu sáng cho con đường tương lai còn dài, còn xa. Liệu đến một ngày nào đó, ngồi thờ người ngắm hoàng hôn, Liễu Nguyệt mới nhận ra những kỉ niệm ở hiện đại đã không còn nữa, thật đáng sợ. Những gương mặt quen thuộc in đậm trong trí nhớ cũng dần biến mất, những cảm xúc trải qua trong những năm đầu đời cũng không còn nữa, chỉ như một phần nhỏ bé được cất giấu trong chiếc hòm mà cô đã vô tình làm mất chiếc chìa khóa trong cuộc dạo chơi vô nghĩa.

Thật đáng sợ.....

(Nhóm : Hẳn các bạn cũng biết, não chúng ta có khả năng ghi nhớ những gì tiếp nhận trong suốt cuộc đời. Những kỉ ức từ khi tám bé cho đến khi về già chưa bao giờ mất đi mà chỉ được cất đi trong một góc nhỏ bé nào đó của tế bào não. Nhưng ở đây nhắc tới việc Liễu Nguyệt đang quên đi tức là quên đi hoàn toàn, giống như mất trí nhớ. Như ở chương trước khi Bạch Sỏa nương nương và Trầm lão bá nói chuyện có nhắc tới hiện tượng đào thải. Thực chất đây cũng là một trong những hiện tượng ấy, mất đi kỉ ức ở hiện đại. Khác với các truyện khác, ở đây bản thân Liễu Nguyệt ở hiện đại đã chết rồi nên chuyện mất đi kỉ ức cũng là đương nhiên. Và chuyện trong một lúc nào đó, nàng mất đi hoàn toàn kỉ ức ở hiện đại là hoàn toàn có thể.)

Đã hai năm rồi, có lẽ anh Liễu Hoành cũng đã vào đại học rồi, liệu anh có vào được trường luật như mong muốn, nếu được thì tương lai hẳn anh sẽ là một luật sư tài ba hơn người đây. Còn mấy người trong hội học sinh chắc cũng lên lớp 12 rồi, không biết ai lên làm hội trưởng nhỉ, khéo có khi là anh chàng Mặc Duy lẻo mép. Không biết Hàn Doanh, Huy Cường đã có nửa kia chưa ? Không biết ông bà, cha mẹ có khỏe không nữa. Ông chắc cũng về hưu rồi, chắc gì đã chịu ở nhà thanh thoi, khéo lại kéo bà đi du lịch cũng nên.

Mới đã mà đã hai năm rồi, hai lần giỗ của Liễu Nguyệt hiện đại, không biết mẹ và bà có khóc không? Hàn Doanh thì khỏi nói, chắc chắn là khóc nhiều lắm, cái cô bạn mít ướt ấy. Không biết tóc bố giờ đã bạc trắng chưa, trước kia còn có nàng nhỏ cho ông, giờ không còn Liễu Nguyệt nữa, ai sẽ nhỏ đây?

Đã hai năm rồi....

— Tiểu thư, đến nơi rồi.- Tiểu nha hoàn vén rèm lên, khẽ nói.

Liễu Nguyệt trở lại với thực tại, lập tức nói:

— Được, ta xuống đây.

Vốn nghe nói Đông Phong hoàng triều là thời đại muôn họ an cư lập nghiệp, vua chúa anh minh, đời sống thái bình. Còn rất ít các hủ tục phong kiến, thay vào đó là những tiến bộ rất gần với thế kỉ 21. Ví như phụ nữ nơi này dù chưa có nhiều quyền lợi như ở thế kỉ 21, vẫn phải chịu phận ở nhà chăm lo gia đình nhưng mỗi người đàn ông chỉ được lấy duy nhất một người vợ. Nếu muốn nạp thêm thê thiếp thì phải nộp một số tiền không nhỏ vào ngân khố quốc gia, và phải được sự đồng ý của vợ cả.

Và tất nhiên là rất hiếm người chịu bỏ tiền ra để nạp thêm thê thiếp, trừ những kẻ giàu có hợm hĩnh, cuối cùng bỏ ra đồng tiền chỉ để ngồi xem mấy người phụ nữ tranh giành những chuyện nhỏ nhặt, tầm thường.

Quan lại triều đình chỉ được phép lấy một vợ, không hơn không kém. Riêng bậc vua chúa được phép lấy hai vợ, một người giúp lo nghĩ chuyện triều chính, một người lo việc hậu cung. Nhưng từ thời vua Lăng Mệnh Thiên, tự là Chiêu Sinh (cha Lăng Thiên Phong, Lăng Tuệ Phong), ông ban bố lệnh mới, ngay cả vua chúa cũng chỉ lấy một người. Bản thân Thiên Phong, Tuệ Phong rất ngưỡng mộ cha mình nên tất nhiên họ cũng sẽ theo gương cha về vấn đề lập gia thất.

Chính vì chỉ được lấy một người vợ nên chuyện hôn ước của vương gia, vua tôi càng được coi trọng hơn nhiều. Phải được người trong hoàng tộc xem xét hài lòng, phải môn đăng hộ đối, tài năng có thừa.....

Những điều kiện đó cũng đủ làm Liễu Nguyệt thấy buồn rầu chân tay rồi, quá kinh khủng, nàng thì có tài gì ngoài tài đi chọc phá làng xóm đây.

Múa ấy hả? Hồi 8 tuổi, cha đưa nàng đi học bale, đến khi múa cùng các bạn học khác trên sân khấu, làm cho 3 bạn chêch xương hông, 4 người xây xát nhẹ.

Đàn thì sao? Năm nàng 15 tuổi, xin anh Liễu Hoàn dạy guitar, ngay cả người kiên nhẫn như anh nàng cũng phải chào thua. Đàn nhị, đàn cầm vào tay nàng chẳng còn đến nửa cái dây.

Làm thơ? Ngoài thơ chế và thơ con cóc ra thì nàng chẳng biết cái gì gọi là thơ nữa.

Còn vẽ? Chắc là tốt chứ hả? Hừ, hồi nàng đi học vẽ, vẽ một chú mèo nằm sưởi nắng, lông mịn như tơ vàng, còn ghi một khung hình có hai chữ “meo meo”, thế mà cô giáo đi qua lại bảo: “con chó dễ thương quá”, còn Hàn Doanh thì nhíu mày, nói: “Ngựa vằn sao kêu meo meo”.

Thôi rồi, vô vọng.....

Hoàng cung xa hoa tráng lệ, rất nhiều dây nhà nói nhau, quả thật nếu đứng nhìn ngang thì chẳng ai nhìn hết được. Nhưng nàng biết chắc, rộng kinh khủng. Liễu gia được đưa thẳng vào đại điện chính trong Ngoại Triều viện – tẩm cung của Lăng Tuệ Phong, hoàng đế đương triều. Đại điện nơi nơi đều dát vàng, đồ vật nào cũng màu vàng, nhìn muốn hoa cả mắt. Chẳng biết phòng ngủ thế nào chứ cũng màu vàng thế này, bảo sao mà ngày ngày hoàng đế thức đêm đọc kinh thư với chả giải quyết tấu chương, nói cho oai vậy thôi chứ có khi vàng chói mắt quá, ngủ không được cũng nên.

Nhưng ấy là sau khi mọi chuyện đã ổn định, trước khi bước vào đại điện, trên đường đi tới, Liễu Nguyệt vì mãi ngắm xung quanh nên đã để lạc mất mọi người. Đến khi nhận ra... thì tốt quá rồi, chẳng biết đây là nơi nào nữa. Men theo con đường thẳng phía trước, hai bên là những cây hoa anh đào trong độ mới nhú. Cuối cùng, nàng đi tới một khu vườn, lối mòn dẫn tới một nơi nghỉ chân giống như trong các phim cổ trang, nơi mà vua chúa đến ngắm hoa lá rồi ngồi đây nghỉ ngơi, thưởng trà. Nói nôm na theo phong cách hiện đại thì là cái chòi nơi những người rảnh rỗi thiếu việc làm đến trà chanh chém gió. (Nhóm: “chòi”?, trà chanh chém gió? ==)

Đi này giờ cũng khiến người ta khát nước muốn chết, lại gần cái “chòi”, ngồi vào ghế, thấy trên bàn có một chai gì đó ghi “Mãn Lạp Y”. Mãn Lạp Y là cái thứ gì? Có uống được không nhỉ? Nhìn kĩ trên bàn có một ít bánh hình hoa, gửi mùi có vẻ thơm mùi quế. Chắc đây là bánh hoa quế rồi. Vài món khác hình thù lạ

mắt nhưng nàng chưa từng thấy bao giờ nên cũng bó tay. Đang ngồi ngẫm nghĩ một hồi thì giọng the thé ở đầu đó vang lên:

__ To gan, dám động tới điểm tâm của hoàng thượng, người đầu, gô cổ cô nương kia lại.

Hắc, cái giọng the thé đặc trưng này chỉ có ở..... Thái giám. TT_TT . Có cần xui đến vậy không, ta còn chưa ăn gì mà, sao đòi bắt ta lão thái giám kia. Đang co giò định chạy mất thì một giọng nói trầm ấm đằng sau lưng vang lên:

__ Khoan đã nào, cô nương định trốn đi đâu.

Không phải một mà có tận hai thái giám nữa sao? Bản thân ta không sợ nam, không sợ nữ, chỉ sợ thái giám thôi. Nam nhân sẽ không đi đánh một cô nương, mà nữ nhân sẽ chẳng đánh nổi một kẻ như ta.... nhưng mà thái giám thì.....

Đã vậy còn có tận hai tên, ta đối phó sao nổi. Nhưng mà khoan, giọng tên thứ hai nghe có vẻ nam tính hơn.... chắc không phải thái giám đâu nhỉ?

Từ từ quay người lại, khiếp, màu mè quá, vàng gì mà lóe thế (Nhím : trắng gì mà sáng thế!). Khoan, trong hậu cung, người được mặc màu vàng.... chỉ có hoàng thượng thôi mà. Hơn nữa tên thái giám ban nãy có nói “động tới điểm tâm của hoàng thượng”, vậy thì cá chắc 99% đây là hoàng thượng Lăng Tuệ Phong rồi.

__ Người là hoàng thượng? – ta hỏi người có giọng nói trầm ấm ban nãy.

__ Không, ta mới là Lăng Tuệ Phong. – Một người khác ngồi đối diện đột nhiên nói lớn làm ta giật cả mình.

__ Sao.....- vô lí, chẳng lẽ 99% mà còn sai sao?

__ Các người lui xuống đi – kẻ kia vẫn tiếp tục nói.

__ Nhưng hoàng – tên thái giám giọng the thé có vẻ khó xử, cuối cùng vẫn phải lui xuống.

__ Thôi cái vẻ mặt ngu ngốc đó đi nào. – Người đối diện bật cười, cầm miếng điểm tâm đưa tới miệng ta. Ta cũng ngờ nghệch mà há miệng ra cho hắn nuốt vào.

Giờ mới nhìn kĩ, tên này có nét giống với Thiên Phong hơn, mỗi tội nhìn hắn có vẻ nghịch ngợm hơn nhiều. Lăng Tuệ Phong đây sao? Theo tướng tượng của ta, hắn cũng phải tầm tuổi trung niên ba mấy rồi, còn một hàng ria mép rỗng, mà lúc nào cũng nhứ chặt với nhau, giống như một lão già vậy. Ai ngờ, gương mặt cũng khá là tuần tú đấy, cái miệng cười thích thú, đôi mắt cười đen láy, sống mũi cao chót vọt. Chết tiệt, cũng là cực phẩm mỹ nam đây.

__ Tuấn mỹ quá hả?

Gật đầu theo phản xạ

Lăng Tuệ Phong bật cười nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, đáng yêu thật đấy, mãi ngắm đến mức hỏi gì cũng gật. Rất thú vị.

__ Cô nương vì sao lại ở đây ?

Ta lập tức trở về đúng thực tại, tát hai cái vào mặt, tỉnh táo lại rồi nói:

__ Ta bị lạc đường. Nhưng người thật sự là Lăng Tuệ Phong sao?

__ Phải. Đến giờ cô nương vẫn chưa tin sao?

__ * Lắc đầu *

__ Vì sao không tin?

__ Người là vua sao không mặc hoàng bào mà lại đi mặc đồ cấm quân.?-ta nói ra nghi ngờ trong lòng nãy giờ.

__ Hoàng bào đâu phải lúc nào cũng dính vào người. Mặc hộ đồ nhau thôi mà.

— Vậy người ban này là thuộc hạ của người? Đừng nói với ta là người mặc đồ của hắn để đi chơi cho tiện nhé! – Tiểu thuyết nào chả kiểu này.

— Thông minh – Đoán bữa vậy ai dè hắn búng tay cái chóc. >-

— Mà Mãn Lạp Y là cái gì thế?

— Đó là rượu mật ong của Mãn Lạp Y Quốc. – Hắn thản nhiên nói mà tay vẫn không ngừng lấy điểm tâm ăn.

— Ta muốn uống! – Đúng như tác giả đã nói, Liễu Nguyệt là cô gái không biết xấu hổ.

— Rót đi, ta cũng muốn uống.

Hai người cụng li rồi uống li rượu mật ong thơm mát lạ người, vị nồng nồng ngọt ngọt lại chút vị chua thanh thanh. Tuyệt vời. Hắc hắc, không những vậy còn được nhìn trai đẹp. Còn gì sung sướng hơn. Sướng đến nỗi quên mất hoàn cảnh hiện giờ của mình.... – bị lạc.

— Mà vì sao nàng lại bị lạc?

HỪ, đương nhiên là vì không để ý đường rồi. Hoàng cung của người rộng thênh thang như vậy, không lạc mới là lạ đó. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ nói ra khéo.....mất đầu như chơi. Gần vua như gần cọp mà lị.

— Ta đi cùng gia đình vào đây, ai dè bị lạc mất. Đi tới đây tò mò muốn xem thử mấy món ăn, thế mà bị phát hiện.

Bình thường trong truyện cổ trang khác, hoàng thượng sẽ phong độ đưa nữ chính về gian điện, không thì cũng gọi người đưa đi, đằng này, Lăng Tuệ Phong hắn quay ngoắt sang chủ đề khác, không thèm hỏi ta một câu:

— Muốn biết mấy món này tên gì không?

— CÓ! – đương nhiên đồ ăn ai chẳng thích.

— Đây là bánh hoa quế, đây là mạch nha ướp bạc hà, bánh mật, bánh mè vừng đen, kẹo mật ong ướp chanh leo.

— Toàn đồ ngọt sao? – Ta nhìn mấy đĩa trên bàn, đủ màu. Đĩa nào đĩa ấy ngửi mùi cũng thấy ngọt lịm, mát mát rồi. Tên này hẳn hảo ngọt vậy sao.

— Rất ngon mà, hơn nữa ta làm việc vất vả, cần nạp đường để có thêm năng lượng. – Tuệ Phong ngụy biện một cách trơn tru.

“ Đồ ngọt ăn thế này mà thân hình vẫn tốt thế kia, xem ra vất vả gồm nhĩ. “ – nhìn đi nhìn lại, đồ ngọt ăn nhiều thế này mà nhìn người hắn vẫn đẹp thế này, ta cũng cảm thấy ghen tị muốn chết. Nhưng dù sao cách hắn ăn như một đứa trẻ con, ta vẫn cảm thấy thương cho tương lai xă tắc. Có ai biết bộ mặt thật của vị vua anh minh không? Dân chúng mà nhìn được không khóc phát ngất mới là lạ.

— Liễu Nguyệt, hoàng huynh. Ra hai người ở đây – Tiếng Thiên Phong vang lên.

— Thiên Phong???? – Ta ngạc nhiên nhìn người vừa xuất hiện, sao chàng lại ở đây???

— Liễu Nguyệt??? Tiểu Phong, đây là hôn thê của đệ sao? – Gương mặt Tuệ Phong không giấu nổi vẻ ngạc nhiên cùng thất vọng. CHán chết a, cứ nghĩ có thể chơi cùng nàng ấy, ai dè là hoa đã có chủ. Mà hắn là là đại ca của chủ nữa. Ừ thêm.

Thấy Tuệ Phong đột nhiên bĩu môi hờn giận, nhìn ta rồi nhìn Thiên Phong. Bỗng nhiên nhúu chặt đôi mày, hừ một cái quay đi chỗ khác. Hình ảnh này bỗng làm ta nhớ đến một câu chuyện thế này.

Khi đó ta còn ở hiện đại, mới chỉ 6 tuổi. Anh Hoàng lần đầu tiên có người yêu, mới mua tặng cô bạn đó một cây kẹo Lolipop rất to, rất đẹp, màu sắc rất dễ thương. Ta thấy vậy liền giận anh trai chỉ biết sắc mà khinh em gái. Mà anh trai ta thì thương em gái thôi rồi, vậy là suốt một tuần liền, anh đi theo xin lỗi ta, mua rất nhiều kẹo mút....

— Liễu Nguyệt, anh xin lỗi mà, tặng em cái kẹo mút này thay lời xin lỗi nhé. Em gái ngoan.

Ta mặc kệ, quay ngoắt đi, bĩu môi hờn giận.

Giờ nhìn lại biểu hiện này của Tuệ Phong, bỗng nhiên ta cảm thấy lo lắng cho an nguy xã tắc, vua ơi là vua. Dù sao ta cũng là con dân của người, làm ơn giữ chút phong độ cho ta có một chút niềm tin vào tương lai được không.

Nhớ lại lời của ông lão bán tò he hồi ở Soài Thành nói : “ Ngoài vương gia còn có Chiêu Thiên hoàng đế Đông Phong đương triều, cũng là một nhân tài vốn có. Chiêu Sinh hoàng đế có hai người con trai thì cả hai đều văn võ song toàn, tuần lãng hiem thấy, tài đức có thừa. Chiêu Thiên hoàng đế có công gây dựng kinh đô cũ Cao Hán Vương, 2 lần chống giặc xâm lược Xương – Chì. Chiến công hiển hách ngời ngời, lập được hiệp định hòa bình giữa ba cường quốc : Mãn Lạp Y, Đông Phong và Xương Chì Y.”

Hừ, với cái hình dáng hiện tại, xin hỏi.... có nhầm lẫn không?

_ Đây là Liễu Nguyệt, đại tiểu thư của Liễu tể tướng.

_ Ra là đại tiểu thư của Liễu ái khanh. Vậy hôm nay vào cung làm gì?

_ “=””” Huynh..... huynh có biết hôm nay tới bàn chuyện hôn ước không? Mọi người đang chờ, hóa ra huynh ngồi đây???

_ >-<. chết,=“” quên=“” mất.=“” vậy=“” mau=“” về=“” cung=“”>

_ Hoàng thượng bái giá Xuân Đình.!!!!!! Tên thái giám giọng the thé ban nãy bước lại gần ta mà hét. CHết tiệt, chắc chắn là hấn trả thù đây mà. Đau cả đầu.

Trên đường rời đi , Tuệ Phong đi trước để thay hoàng bào, cũng phải thôi, cái bộ dạng này mà đi gặp thần tử thì..... Ta và Thiên Phong theo sau, ta nhả nhó xoa xoa hai bên tai muốn điếc bởi cái thứ giọng kinh khủng.

_ Đáng chết, thái giám nào cũng vậy sao. Đau đầu nhức óc quá.

_ Nghe gần 20 năm rồi ta còn chưa quen.

_ Chẳng lẽ chỉ vì thứ nam tính bị bỏ đi mà mất hết hócmon sao???? Giọng nói còn oang vánh hơn nữ nhân nữa.

_ Hócmon là cái gì??? – Thiên Phong thật sự không hiểu nổi những từ ngữ lạ lùng của ta.

_ Đại khái là..... mà thôi.... chàng cứ hiểu nó là thứ cơ thể tiết ra để phát triển, na ná thế. – Ta trả lời qua qua chiếu lệ một cách cực kì vô trách nhiệm.

_ Nàng thật kì lạ!!!! – Thiên Phong nhăn mặt, lần đầu tiên ta thấy biểu hiện đó của chàng. Lúc nào cũng nghĩ anh chàng này chỉ biết nghiêm mặt, lạnh lùng.... chưa bao giờ nghĩ rằng Thiên Phong cũng có thể tỏ ra giống trẻ con mà nhăn mặt thế .

_ Vậy đã bao giờ chàng thấy ta giống người bình thường chưa?

Thiên Phong không thể trả lời, nói dối thì thật không tốt. Mà nếu gật đầu thì thật mất mặt.

Một người ngán ngẩm, một người khoái trí trước cái chiến thắng hão huyền của mình, cứ thế hai người đi tới Ngọan Triều Viện.

Lúc này, Liễu gia cùng Hoàng thái hậu và Hoàng thượng Lăng Tuệ Phong đều ở đây, chăm chú hướng nhìn chúng ta.

_ Vãn an hoàng thái hậu, hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. – Ta quỳ xuống vãn an hai người đang ngồi cao nhất. Một người là Lăng Tuệ Phong, người còn lại hẳn là Mãn Triệu – hoàng thái hậu, mẹ đẻ của hai anh em Thiên Phong.

Nói thật là dù xã hội này có tiến bộ đến mức nào nhưng chưa thể hết những hủ tục cũ rích, phiền phức muốn chết. Ở hiện đại, gặp người lớn tuổi thì “ Cháu/ con., em..... ông bà/bố mẹ/ cô bác/ anh chị....” là xong, gặp bạn bè thì “ê mày, hello, ê cu, chào mày...” vậy là xong.

Vậy mà.... ở đây phải vấn an đủ kiểu, nào là với đàn ông thế nào, phụ nữ ra sao, đàn ông có vợ, đàn ông chưa vợ..... rồi gặp người hoàng tộc thì vận tuế với cả thiên tuế muốn treo quai hàm.==””””

_ Tiểu nữ thất lễ , để hoàng thượng và hoàng thái hậu chờ đợi.

_ Không sao không sao, lần đầu vào cung mà bị lạc, làm sao trách con được. – Mẫn thái hậu chăm chú ngắm đứa trẻ trước mặt, mỉm cười sung sướng. Đứa trẻ này tuy không phải tiểu thư hiền lành gì nhưng có vẻ rất thông minh, lanh lợi, năng nổ. Thà nghịch ngợm một chút còn hơn loại tiểu thư kiêu căng, ngang ngạnh, hay kiểu tiểu thư yếu đuối, yếu đuối. Những người như thế chỉ làm vướng chân Thiên Phong, thật chẳng giúp được gì.

Cô bé này không chỉ lanh lợi thông minh mà rất có khí phách, gương mặt cũng xinh đẹp, không phải kiểu đẹp khuynh gốc khuynh thành (chỉ tổ hại nước hại dân) mà cái đẹp trong sáng, hồn nhiên mà vẫn có vẻ láu cá. Cái đẹp rất độc đáo, hiếm có cô gái nào có được, bản thân cô bé cũng rất khẳng khái, không phải loại nịnh hót gì.

Nhưng điều mà bà yên tâm nhất, bản thân Thiên Phong cũng yêu thương cô bé này, cô gái này hẳn cũng yêu con trai bà. Như vậy thật tốt, hôn nhân không có tình yêu thì có khác gì vua mà không có giang sơn.....Bà không cần nhiều, chỉ cần các con bà được sống hạnh phúc, được lấy người mình yêu. Giống như bà năm đó cũng vì yêu thương vua Lăng Mệnh Thiên mà từ bỏ cuộc sống tự do tự tại, trở về bên chàng. Tiếc thay, chàng yếu mệnh, mất đã 4 năm, truyền ngôi lại cho Tuệ Phong, phong Thiên Phong lên làm Tĩnh vương gia.

Kì lạ là, thật sự trùng hợp vậy sao? Hai đứa trẻ này Yêu nhau bao lâu rồi? Không ngờ hôn ước lại chuẩn đến vậy? Chỉ mong rằng hai đứa có thể hạnh phúc.

_ Liễu Nguyệt, con và Thiên Phong tâm đầu ý hợp?

Mẫn thái hậu nói xong , không chỉ Lăng Tuệ Phong mà cả Liễu Thụy, Liễu Vũ , Liễu tể tướng đều không khỏi ngỡ ngàng. Đặc biệt là Tuệ Phong còn khoa trương tới mức phun một ít nước trà ra ngoài. ==””””. Thái hậu a thái hậu, làm ơn đừng nói những “Tuyên ngôn bom tấn” vậy được không??????????

Riêng chỉ “hai kẻ trong cuộc” là bình thần như không. Nói bình thần thì thật không đúng lắm, thực chất là cả hai người họ đều không được... tập trung cho lắm.

Chúng ta cùng bước vào một cuộc thám hiểm tâm tư

E hèm, xin chào, tôi là Nhím kishu, tác giả của câu chuyện này. Trước khi tiếp câu chuyện, tôi thật sự muốn than thở, rõ ràng tên tôi là kishu, vì sao có một số bạn cứ viết là kisu hay là kyshu????? Tại sao chứ???? (độc giả : Im ngay, viết tiếp đi)

Khụ khụ, giờ chúng ta cùng bước tiếp vào tâm tư của cô nàng quái đản Liễu Nguyệt.

cộc cộc * gõ cửa đại não*

_ Xin chào Liễu Nguyệt.

_ Chào mẹ trẻ....

==””””.(tổn thương sâu sắc)

Sau một hồi vật lộn, chúng ta cùng nghe những tâm sự của Liễu Nguyệt lúc này.

_ Liễu Nguyệt, vì sao khi Mẫn thái hậu hỏi, con lại thần nhiên đến vậy? Bản lĩnh vậy sao? Mẹ chồng tương lai đó?

_ Nói ra thì thực là ngại – Đại não Liễu Nguyệt tỏ ra ngượng ngùng.

_ Không sao a, cứ nói mẹ sẽ lắng nghe – hứng khởi tưởng vớ bờ.

_ Thực ra.....

_ Ra làm sao? Ngại gì hả? Có phải đang nghĩ về tương lai cùng Thiên Phong sinh mấy đứa phải không? Hay nghĩ đêm tân hôn sẽ thế nào?

_ Thực ra....

_ Không phải sao? Hay là bị Tuệ Phong hấp dẫn rồi? Không đúng, hay là bị hù dọa ắt mật rồi hả??? – Nói liên hồi.

_ Thực ra.... con đang nghĩ, lấy Thiên Phong rồi có được ăn ngon không?

..... – BÙM!!(tự hỏi hình tượng Liễu Nguyệt thông minh bay đâu mất???)

_ Mẹ, không sao chứ???

gắng gượng ngồi dậy

_ Nguyệt, nói thử xem con nghĩ những gì trong đầu?

_ Con tự hỏi lấy Thiên Phong rồi có được ăn ngon không? Chưa hết, còn phải xem làm vợ người ta rồi có được ra ngoài ném đá chó nhà dân không? Có được đi đánh côn đồ không? Chưa hết, có được vào kĩ viện chơi không???

_ Cái đó mà con cũng không biết sao?

_ Hừ, không biết thì mới phải nghĩ chứ!!!!

Gục hoàn toàn

Sau khi tác giả đã tỉnh dậy, chúng ta cũng đi sang đại não của Thiên Phong.... oa, quả nhiên là có sự khác biệt, bên này nhân hơn nhiều, đâu có phẳng lì như bên kia. Haixzzzzz, nghiệt chướng a....

_ Chào con Thiên Phong!!! Cười hớn hớn.

_ Ai?- một kẻ vô ơn nào đó lạnh lùng.

Sau một vài phút bạo lực, mời các bạn cùng đón đọc tâm sự thầm kín của Thiên Phong...

_ Thiên Phong, rốt cuộc vì sao con bình thản trước lời nói của mẫu thân con như vậy?

_ Thực ra....

_ Đừng nói với ta con lo Liễu Nguyệt ăn nhiều, sợ nó lêu lổng ngoài đường, đi đánh nhau với đám du côn, đi vào kĩ viện??????/

_ Thực ra....

_ Yên tâm, con bé rất ngoan, đừng lo nghĩ gì cả?????/

_ THực ra.... con tự hỏi Liễu Nguyệt nhảy cảm chỗ nào nhất để còn quyến rũ.....Tai chăng??

_ !!! Có thể chứ, đúng là con trai ngoan của mẹ!!!!

(Người qua đường A: cô biến thái quá đó, nhưng mà tôi thích)

_ !!! Con của mẹ, không biến thái thì thật có lỗi với tổ tông.

kết thúc cuộc thám hiểm

Đó chính là lí do vì sao mà hai kẻ trong cuộc thản nhiên đến vậy!!!!

Mẫu thái hậu thấy hai người không trả lời thì tức lắm..... Cấn môi chịu đựng, cuối cùng không nhịn được nữa, hét lên:

_ Thế rồi cuộc có yêu nhau không?????????

Một khoảng không gian tĩnh lặng....

.... Tất cả mọi người.....

Đều tĩnh lặng.....

Câu nói của Mẫn thái hậu cùng thái độ hét lên của bà.... đúng là khiến người ta sững sờ.

“ Thế rốt cuộc có yêu nhau không?”

Đây là câu nói mà một thái hậu quyền quý nên nói sao?

Hét lên? – đây là thái độ mà một người sống trong cung gần một đời nên nói sao?????

Liễu Nguyệt càng thấy lo lắng hơn cho cái xã tắc này. Một hoàng thượng hảo ngọt, một vương gia trái khoáy (Nhím : rốt cuộc con cưng của tôi nó trái khoáy chỗ nào, từ đầu truyện tới giờ nó hiền lành vậy còn gì?), một thái hậu nóng nảy????

==”””

Giá mà có thêm một đoàn thái giám nam tính và một công chúa mê võ nữa thì.... quá là đủ bộ rồi.Phải , đủ tròn một bộ “trống đánh xuôi kèn thổi ngược”.

Quay trở lại chủ đề chính, Mẫn thái hậu nói vậy khiến hai người đang mãi nghĩ lung tung quay trở về với hiện tại, lập tức trả lời như cái máy.

_ Mẫn hậu, người nói vậy có quá thẳng thắn rồi không? – Lăng Tuệ Phong khề nói.

_ Dạ, có yêu ạ! – Liễu Nguyệt trả lời gần như khớp với câu nói của Tuệ Phong.

Lần đầu tiên trong đời, Tuệ Phong hần hiểu cảm giác tự tát vào mặt mình là thế nào. Hần tốt bụng nể tình cô gái này khá dễ thương mà nói đỡ cho, ai dè chẳng cần hắn giúp người ta đã thẳng thắn trả lời rồi. Rốt cuộc nên nói cô ta ngay thẳng hay không biết xấu hổ đây. * Nhím : cá chắc là cái thứ hai*

Lăng Tuệ Phong chợt tự hỏi lòng mình, có khi nào năm xưa, bà đỡ để cắt dây rốn đã cắt nhầm dây thần kinh xấu hổ của cô ta. Con gái nhà người ta nghe thấy câu nói, không đỏ mặt tía tai thì cả buổi cũng chẳng dám ho he gì. Vậy mà..... Nhưng xem ra, cuộc nói chuyện này còn khiến mọi người ngỡ ngàng dài dài.

Rất không phụ lòng con trai yêu dấu,Mẫn thái hậu đương nhiên không thể để mọi chuyện cứ thế nhẹ nhàng trôi qua.... bà bật cười, nhìn Thiên Phong, hỏi:

_ Thiên Phong, con có yêu thương Nguyệt nhi?

Nguyệt nhi??? Đã gọi là Nguyệt nhi chứng tỏ đã coi nàng là người thân thiết, nói cách khác là ngầm công nhận cô gái này. Lăng Thiên Phong dù có muốn hay không mà dám lắc đầu, dám chắc nội trong ngày hôm nay, Mẫn thái hậu sẽ sai người tới dỡ tung vương phủ của hắn lắm..... Nhanh như vậy mà đã gọi là Nguyệt nhi???? Chỉ đơn giản là vì nàng ấy thẳng thắn, mặt mũi dễ nhìn thôi sao???

Mọi người ai nấy đều tự hỏi, nghi ngờ nhìn Mẫn thái hậu.... Nhưng liệu có ai biết suy nghĩ của bà. ... Đương nhiên chỉ có duy nhất ta – Nhím mới biết mà thôi....

Nói ra thì thật là ngại, nhưng lúc này, chính thái hậu đáng kính của chúng ta không khỏi ngấm nhìn thân hình Liễu Nguyệt, cụ thể như sau:

Ngực lớn? Chuyện phòng the sẽ tốt, thỏa mãn được Thiên Phong.

Mông cong ? Dễ dễ, sau này có khách hai đứa trẻ này sinh nhiều cho bà bế cũng tiện.

Nói chung, theo ngôn ngữ hiện đại người ta gọi là “ Ngực tấn công – mông phòng thủ”

(Đọc giả : @_@, Mẫn thái hậu, bà biến thái thật đó!)

Thiên Phong không ngạc nhiên trước thái độ của mẫn hậu, hơn nữa hắn thật mong đem được Liễu Nguyệt về nhà.... Cả tháng qua phải đóng giả quân tử thật chán muốn chết. Thậm chí hồi còn nhầm lẫn nàng là nam nhân, hắn còn thử tìm hiểu về chuyện đó giữa nam nam . Bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh hắn gấp lắm rồi. Tốt nhất là mau chóng rước nàng về, sau đó muốn dạy dỗ thế nào còn tùy...

_ Mong mẫn hậu, Liễu tể tướng, Liễu phu nhân tác thành cho chúng con! – Hắn trả lời.

Bỗng nhiên, Thiên Phong nhớ tới lời cha hắn từng dạy “ Phong nhi, những người mang họ Lăng gánh vác trách nhiệm nặng nề trên người. Con và hoàng huynh, không cần biết ai là hoàng đế, ai là vương gia, chỉ

cần hai con cùng nhau hợp tác cai quản đất nước, giúp ích cho xã tắc, trừ bạo để yên lòng dân, lấy dân làm gốc. Đương nhiên, để vương muôn đời khó tránh khỏi kiếp nạn mỹ nữ, vì vậy nếu một ngày phải lựa chọn giữa mỹ nữ và xã tắc, hãy lựa chọn thật chính xác. Đừng để một ngày phải ngồi góc vườn vừa nhặt rau vừa than thở nghe con.”

Lúc đó, Thiên Phong chẳng để ý lắm tới lời nói đó, nghe cha nói cũng thấy kì cục, mấy câu đầu nghe có vẻ triết lí cao siêu, càng về sau ần nói càng lung tung... Đứng là.... nhà hắc cũng không có ai bình thường cho lắm. Nhưng cha à, con sẽ làm theo lời cha dạy, lấy Liễu Nguyệt cũng là một cách để yên lòng dân, không cho nàng chạy nhảy lung tung, đánh nhau với côn đồ... tệ nhất là đi.... ném đá đánh chó, hành hạ súc vật nhà người ta.

Đã lâu lắm rồi, Thiên Phong mới có lại cái cảm giác vẹn toàn chiến thắng, trừ bạo giúp dân sau lần đánh giặc Mán Di 2 năm trước.

_ Vậy thì tốt, hai đứa trẻ đều yêu thương nhau, ta không phản đối chuyện này. Tuệ Phong cũng không có ý kiến. Còn Liễu ái khanh, ý thế nào? – Mẫn thái hậu quay qua hỏi cha mẹ Liễu Nguyệt.

_ Thần không dám phản đối. – Liễu tể tướng chấp tay, nói.

_ Tốt, vậy mau chóng về chuẩn bị, làm đám hỏi chính thức, chọn ngày lành tháng tốt tổ chức lễ thành hôn.- Mẫn thái hậu ra lệnh, hoàn toàn không đưa con ngồi cạnh mặc long bào ra cái gì.

Lăng Tuệ Phong tự hỏi trong lòng “ Ta nói ta không có ý kiến bao giờ nhỉ???” Rốt cuộc ai mới là người chủ trì ở đây đây. Dù đó là mẫu hậu hắc, theo đúng quy luật là người quyết định hôn sự của con cái, nhưng dù gì hắc cũng là vua, cũng có quyền được mở mồm ra đóng góp ý kiến chứ.

_ Vậy có ai không hài lòng về hôn ước này! – Mẫn thái hậu hỏi lần cuối, mắt nhìn lướt một lượt từ sảnh chính vào tới sảnh trong.

Tất cả đang yên lặng bỗng phía ngoài điện có chút náo loạn vang vọng cả vào trong sảnh chính.

_ Quận chúa, người bình tĩnh lại đi ạ!!!

_ Tránh ra cho ta, đám nô tài này!!!

_ Tiểu thư, người từ từ đã, giờ xông vào trong chính là tội khi quân đấy ạ.

_ Ta mặc kệ, bác à, con có chuyện cần nói. – Tiếng nói lãnh lút vọng vào bên trong.

_ Viên Chi Liên??? – Lăng Tuệ Phong nhíu mày đoán.

_ Đưa Chi Liên vào đây. – Mẫn thái hậu ra lệnh cho cung nữ đứng gần mình.

Rất nhanh, một cô gái đi vào điện chính. Vóc dáng nhỏ bé, chỉ khoảng 16,17 tuổi, gương mặt hứa hẹn sau này sẽ trở thành một mỹ nhân, mắt to, mũi cao, da trắng, dù các nét xét riêng ra khá đẹp nhưng ghép lại thì cũng không phải là nét đẹp gì đặc biệt. Nói chung là xinh đẹp nhưng không đặc sắc. Đó là nhận xét của riêng mình Liễu Nguyệt.

Nhìn từ cách ăn nói đến đi đứng, có thể nhận ra vẫn chỉ là một tiểu cô nương, qua thái độ thì hình như có chuyện muốn nói.... nhưng lại hùng hùng hổ hổ xông vào đây gây náo loạn... xem ra cũng là nhân vật có máu mặt....và khá là hồ đồ, làm việc một cách lỗ mãng.

Ban này thái hậu có nói Chi Liên. Chi Liên? Cái tên nghe rất quen! Viên Chi Liên? Đúng rồi, là con gái Viên tể tướng, người đối nghịch với Liễu tể tướng. Mà nếu nhớ không lầm, chẳng phải mẹ của Viên Chi Liên là em gái Mẫn thái hậu sao?? Vậy cô gái này là biểu muội (em họ) của Thiên Phong?

_ Bác..... bác, không thể để Phong huynh lấy cô gái này.... con không đồng ý. – Thật thô lỗ... cũng có thể là do xúc động, Viên Chi Liên bước vào, không chào hỏi ai đã thét lên.

_ To gan, gây náo loạn ngoài cửa điện, vào tới đây chưa bái kiến đã mở miệng nói. Phép tắc để đâu???? Tội khi quân này muội có gánh được không?? Chi Liên! – Tuệ Phong bất giác nhíu mày trước thái độ không khiêm nhường của cô bé này. Dù còn là nhỏ nhưng thật là.... đã không coi ai ra gì, tự tiện gây náo loạn, trước mặt người nhà Liễu tể tướng lại nói không cho Thiên Phong lấy Liễu Nguyệt, chẳng phải không nể

mặt Liễu gia chút nào sao? Còn nhỏ tuổi mà đã hung hăng thế này, lớn lên không biết sẽ thế nào? Tuệ Phong tuyệt đối không thể coi nhẹ chuyện này, dù sao cũng là biểu muội của hắn, hắn có muốn cũng không làm ngơ được.

Lần đầu tiên từ khi gặp nhau đến giờ, Liễu Nguyệt nhận ra Tuệ Phong cũng khá ra dáng làm hoàng đế. Khi quát lên rất có chí khí...

Viên Chi Liên nghe vậy mới bình tĩnh lại, cũng biết thân biết phận quỳ rạp xuống, vội nói :

— Hoàng Thượng tha mạng, thái hậu tha mạng. Chi Liên vì nóng nảy mà ăn nói hàm hồ.

— Được rồi, đứng lên đi, vậy con có vấn đề gì muốn đề đạt mà phải vội vàng đến thế? – Mẫn thái hậu thấy cháu mình sợ đến sắp khóc đến nơi cũng thấy xót, nói. Dù vậy, bà cũng đồng tình với Tuệ Phong, con bé này nếu không uốn nắn cẩn thận, sau này sẽ rất khó coi.

— Bác, con không muốn Thiên Phong ca ca lấy tiểu thư nhà họ Liễu.

— Đây là chuyện con muốn là được sao? – Mẫn thái hậu nheo mắt nghiêm nghị nhìn đứa trẻ trước mặt.

15. Chương 15: Viên Chi Liên, Muốn Tranh Giành Thiên Phong Với Ta

Đúng, đây mới đúng là bản lĩnh của người làm thái hậu, hà hà, Mẫn thái hậu, càng ngày con càng yêu quý người đó. Cái nheo mắt của người trông mới quyền rũ và cá tính biết bao. Ha ha.

Đúng, rất đúng, chuyện hôn nhân đại sự đâu phải chuyện một đứa nít ranh muốn là được. “Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy”, câu này rất đúng. (Nhím : Im miệng lại, rốt cuộc hồi đầu kẻ nào nói chuyện hôn nhân phải do tự mình quyết định mới được)

Nói thì nói vậy chứ lúc này ta cũng thấy có chút lo lo, cô gái này hẳn là Viên Chi Liên. Nghe nói em gái Mẫn thái hậu lấy Viên tể tướng và sinh ra 2 người con trai là Viên Hoảng Bạch Thiếu và Viên Chì Bính và cô con gái nữa là Viên Chi Liên. Thật ra ta cũng chẳng để ý lắm tới mấy cái quan hệ họ hàng này, khổ cái, tên hai người con trai nhà họ đúng là quá độc, độc thôi cũng muốn đứt cả lưỡi. Chưa nói tới , trẻ con thường được cha mẹ gọi yêu dùng tên cuối ghép chữ “nhi” hay “bảo bảo”, thử tưởng tượng hai người con trai to lực lưỡng mà cha mẹ suốt ngày một điều Bính bảo bảo hay điều Thiếu nhi...

Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta cười nẫu cả ruột rồi,(Nhím : rốt cuộc là nhờ người ta chỉ vì tên anh người ta hả???)Nhưng nghĩ thế nào đi nữa, dù cha ta có là kẻ đối đầu với Viên tể tướng nhưng dù sao ta cũng có phạm tội, gây mất lòng gì cô ấy đâu, sao lại ngăn cản hôn sự của ta?

— Không phải đâu bác, vốn dĩ cô ta không xứng đáng mà. Ba tuần trước, chính cô ta cũng một ông cụ nào đó đã gạch vào chó nhà con làm nó gãy xương sườn đang nằm chờ chết.

==””. Cái này.... hình như là có thật. Nhưng rõ ràng hôm đó Trầm lão bá nói đó là nhà của tên quan tham chết tiết cơ mà. Nếu biết là phủ tể tướng ta đã chả dại. Mà hôm đó chỉ ném khê thôi, ai ngờ gãy xương sườn cơ à. Có vẻ nghiêm trọng đây.

Mọi người vẫn yên lặng không ai nói gì.

— Chưa có hết, hôm nọ huynh trưởng Bạch Thiếu cưỡi ngựa ra ngoài thành kiểm tra, ai ngờ cô gái này đánh đắm gì với đám côn đồ ngoài chợ mà phi cả gậy vào con ngựa của đại ca.

— Vậy Thiếu nhi có sao không? – Mẫn thái hậu hỏi.

— Con ngựa của huynh ấy què rồi. – Nói xong, Viên Chi Liên có vẻ sụt sùi khóc.

@_@..... Mọi người thầm hét lên : Trâu bò đánh nhau,ruồi muỗi chết.

Còn ai là ruồi muỗi, ai là trâu bò chắc chúng ta đều đủ IQ để biết.

Ta thậm nhớ ra,... đúng là chuyện này cũng có,... nhưng mà hình như là vì đuổi theo bọn côn đồ kia nên không để ý mấy. Xem ra... chắc tội nhằm người rồi a!!

_ Điều quan trọng nhất, là con muốn cưới Phong ca – Viên Chi Liên hùng hồn nói

_ Phong nào? Con ta đứa nào cũng tên Phong cả! – mẫn Thái hậu cười nói.

_ Đương nhiên là Thiên Phong ca. – Viên chi Liên khẳng định chắc nịch

Vốn dĩ, cô ta chỉ nói Thiên Phong thì không sao, đằng này lại thêm chữ “ Đương nhiên” cùng cái thái độ tất yếu khiến cho Tuệ Phong vô cùng chán nản. Tại sao a???? Rõ ràng hắn có thua kém gì đệ đệ, tài mạo song toàn, ngực đủ 6 múi, chân tay đầy đủ, đủ mắt đủ mũi, tóc tai không thiếu, vì sao lại có tận hai cô gái tranh giành, trong khi hắn vẫn cứ giường đơn gối chiếc. Thật đáng buồn a (Nhím : Con zai, giờ con còn ngốc hơn Liễu Nguyệt rồi a, nói như con thì ta cũng là soái ca nè)

Riêng Liễu Nguyệt, nàng chấn động hoàn toàn trước câu nói của Viên Chi Liên, họ là anh em họ cơ mà, làm sao mà lấy nhau được. Ấy nhưng mà đây là cổ đại cơ mà, biết đâu được đây, chẳng phải theo truyền thống Ai Cập cổ đại , chị em, anh em ruột còn phải lấy nhau để gìn giữ dòng máu hoàng tộc tôn quý đó thôi. Nghĩ vậy, nàng khẽ túm vạt áo Thiên Phong, giật giật mấy cái ra hiệu. Thiên Phong quay sang nhìn , gần như chẳng thèm quan tâm tới những lời Viên Chi Liên vừa nói :

_ Cô ấy là em họ chàng sao?

_ Ừ.

_ Đông Phong hoàng triều cho phép anh em họ lấy nhau sao? Quái đản.

_ Chưa bao giờ.

_ Vậy sao cô ấy đòi cưới chàng?

_ Làm sao ta biết, con bé hỏi cưới chứ ta có hỏi cưới đâu mà. – Thiên Phong trả lời một cách vô trách nhiệm, Liễu Nguyệt lần đầu tiên suy nghĩ một cách nghiêm túc đó là... sẽ không cho Thiên Phong dạy con đâu, sẽ làm hư đứa trẻ mất (Nhím : Liễu Nguyệt, mau nhìn vào gương hộ cái.)

_ Ăn nói vô trách nhiệm.

_ Vậy sao? – Thiên Phong nheo mắt nhìn nàng, sau đó khẽ cười. Chẳng nói gì nữa,lại chăm chú nghe công cuộc chất vấn con cháu của Mẫn thái hậu. Trong suốt ngàn ấy năm sống trong cung của Mẫn thái hậu và khoảng thời gian tiếp nhận triều chính của Lăng Tuệ Phong, lần đầu tiên cả hai người đều cảm thấy khó xử. Việc này đúng là không biết xử trí ra sao.

Vốn chuyện hôn nhân của Thiên Phong và Liễu Nguyệt đã định sẵn, nhưng dù sao cũng là hôn nhân của vương gia... là chuyện phải thỏa đáng về mọi mặt. Tuy rằng ý kiến của Viên Chi Liên không quan trọng cho lắm nhưng nói sao thì cô ta cũng là biểu muội của Thiên Phong... cũng nên coi trọng chút ít.

Mẫn thái hậu cũng biết chuyện anh em họ cưới nhau là không được phép, hơn nữa bà cũng không đồng ý, huống gì người Thiên Phong yêu là Liễu Nguyệt. Tuy vậy, bà lại nghĩ ra một cách rất hay, vừa thử thách được tình yêu của Thiên Phong , Liễu Nguyệt, vừa xem khả năng giải quyết tình hình của Liễu tiểu thư ra sao, có đủ sức để giúp Phong nhi không, cũng để xem cô ta cảm hóa Chi Liên thế nào. Đúng là một mũi tên trúng ba con chim. Hà hà.

_ Chi Liên, nếu con đã yêu thương Phong nhi đến vậy, người làm bác như ta cũng cần suy xét. Được, vậy tạm gác hôn sự này lại, cả Chi Liên và Nguyệt nhi cùng chuyển tới phủ vương gia để Thiên Phong có thời gian chọn được người thích hợp với mình.

_ Cái gì???? – Toàn bộ mọi người đồng loạt nói, chỉ riêng Thiên Phong và Tuệ Phong chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào.

_ Dù sao trong hai cô gái, sẽ có một người phải chịu ra đi nên chuyện này hãy giữ kín để tránh cho người ra đi bị tai tiếng, khó kiếm mỗi lương duyên khác. Như vậy là ổn thỏa phải không?

Liễu tể tướng không nói gì, nhưng trong thâm tâm ông cũng thấy không thỏa đáng, vì sao chỉ vì một đứa con gái. Như vậy chẳng phải quá bất công với Liễu Nguyệt hay sao. Nhưng ông cũng chẳng biết nói thế nào, ông tức giận cũng là vì đứng trên phương diện một người cha, nếu nói một cách khách quan thì thái hậu làm như vậy là hợp lý lắm rồi, ông cũng không biết phải phản đối thế nào, vừa là thần tử, vừa là người cha.

Mẫn thái hậu dù sao cũng là người sống trong cung, dù có thần nhiên đến đây đâu bà cũng nhận ra sự bất mãn của Liễu ái khanh. Cũng đúng thôi, đã là người làm cha làm mẹ, mấy ai thấy con mình chịu thiệt thòi mà vẫn vui vẻ cho được. Có lẽ cũng nên có cuộc trao đổi riêng tư dành cho những ông bố bà mẹ rồi.

— Nếu không ai còn phản đối, vậy Chi Liên, con về nói với cha mẹ con ngày mai vào cung bàn về chuyện này. Liễu tể tướng cùng phu nhân, nếu không phiền, hai người có thể ở lại cùng ta hàn huyên một lúc. Những người khác có thể trở về.

Sau đó, Mẫn thái hậu cùng vợ chồng Liễu tể tướng ra hoa viên nói chuyện, ngay cả Lăng Tuệ Phong là vua cũng không được tham dự. Cũng không nói gì cao sang, cái nơi họ nghỉ chân ở hoa viên chính là “cái chòi để những người rảnh rỗi tới trà chanh chém gió” theo lời Liễu Nguyệt nói.

Kêu người chuẩn bị trà và điểm tâm, Mẫn thái hậu cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

— Liễu tể tướng, Liễu phu nhân, hai người có phải không hài lòng với những gì ta đã an bài?

— Thần không dám – cả hai vợ chồng họ Liễu đồng loạt nói.

— Không cần giấu, ta cũng làm cha làm mẹ, sao lại không hiểu suy nghĩ của các khanh.

— Thái hậu.... – Liễu tể tướng nói.

— Để ta nói, trên danh nghĩa, tuy Viên tể tướng là em rể ta nhưng ta biết ông ta là kẻ có dã tâm lớn. Năm xưa Tiên hoàng (Ông của Lăng Thiên Phong, Tuệ Phong) đã ban chiếu gả em gái ta cho hắn vốn để trấn áp lòng tham đã lộ rõ ngay từ khi hắn mới vào làm quan. Cho đến bây giờ, hắn đã trở thành con cáo già. Chuyện Thiên Phong và Liễu Nguyệt bây giờ phải giải quyết thật khéo léo, nếu giờ mặc kệ Chi Liên mà tiếp tục tiến hành hôn lễ, thế lực của Viên tể tướng sẽ được thể mà gây khó dễ. Vì vậy ta buộc phải làm vậy, ta tin Liễu Nguyệt có thể khiến Chi Liên từ bỏ. Bằng cách đó, lão cáo họ Viên đó sẽ phải chấp nhận. Trong triều đình giờ chỉ có khanh dám chống lại ông ta, khi hai đứa có thể lấy nhau, thế lực phe khanh sẽ có sự giúp sức của hoàng tộc, chắc chắn phe phái của Viên tể tướng sẽ phải khiêm nhường.

Mẫn thái hậu tin tưởng vào Liễu tể tướng, ông là người khiêm nhường, có tài có trí, tự tin, xuất sắc, hơn nữa còn là người cương trực, khảng khái. Hơn nữa ông ấy còn hoàn toàn trung thành với Đông Phong hoàng triều, tuyệt đối tin tưởng vào Lăng tộc. Còn nếu nói vì sao bà tin vào ông ấy đến vậy, có lẽ phải kể lại một câu chuyện.

Năm đó, Tiên hoàng trị vì đất nước đã 29 năm thì vùng dải đất Mãnh Châu bị lũ lụt, cả một vùng chìm chết hoàn toàn trong biển nước. Một vùng đất trù phú trong chớp mắt bị nước phủ trắng xóa. Rất nhiều đứa trẻ trở thành mồ côi, có những đứa bị bắt đi làm nô lệ trong khi cha mẹ chúng đang phơi xác trên mặt nước. Trong số đó có Liễu Tùy Sinh, chỉ trong một ngày, toàn bộ gia đình họ Liễu đều bị chết đuối, chỉ riêng người con trai cả may mắn mà thoát chết nhưng lại bị bọn buôn nô lệ bắt được. Liễu Tùy Sinh năm đó mới có 10 tuổi, bị bọn buôn nô lệ hành hạ, áp bức, ba ngày liền không có gì vào bụng. Trong một phút làm liều đã đi ăn trộm cái bánh bao, bị phát hiện liền bỏ trốn. Trên đường bỏ trốn thì bị chúng bắt lại, đánh đập tại chỗ. Đúng lúc đó Tiên hoàng đích thân tới Mãnh Châu cứu trợ gặp cảnh đó, liền đem người đi tiêu diệt bọn chúng, thả tự do những đứa trẻ bị bắt. Đặc biệt, ông thấy ở đứa trẻ có tên Tùy Sinh này một thần thái của người làm việc lớn, đôi mắt kiên định và cái đầu cực kì lạnh lẽo và Tiên hoàng đã bố trí cho Tùy Sinh thành con nuôi của một cặp vợ chồng làm quan ở Bình Thạnh không có con. Trước khi trở về cung, Tiên hoàng đã nói với Liễu Tùy Sinh.

— Ta sẽ đợi con 6 năm nữa, khi con 16 tuổi hãy ứng cử thi để trở thành Trạng nguyên. (theo luật của Đông Phong hoàng triều, phải đủ 16 tuổi mới được ứng cử thi hội rồi đến thi hương giống như của Đại Việt khi xưa. Trong cuộc thi, có hai phần là thi văn và thi võ. Vì vậy mỗi kì sẽ có hai trạng nguyên)

Kể từ giây phút đó, suốt 6 năm liền, Liễu Tùy Sinh ra sức học hành và sau đó, ông đã trở thành trạng

nguyên về văn. Còn trạng nguyên võ lại thuộc về Viên Đăng Quân – cũng chính là Viên tể tướng bây giờ. Viên Đăng Quân khác với Liễu Tùy Sinh, ông ta có tham vọng hơn bất kì ai khác, không lâu sau đó Tiên hoàng băng hà, vua Lăng Mệnh Thiên lên ngôi khi mới 17 tuổi. Viên Đăng Quân lúc này mới có 20 tuổi, trước khi Tiên hoàng ra đi đã ban chiếu cho hai cô con gái của Mẫn tướng quân, người chị lấy Lăng Mệnh Thiên, cô em lấy Viên Đăng Quân. Mẫn tướng quân lúc đó là người có quyền lực nhất trong triều, hết lòng phục vụ cho Lăng tộc, bằng cách này, Viên Đăng Quân mới có thể bị khuất phục. Thấy không thể lấy lòng các quan lớn, hẳn quay ra hợp tác cùng các quan nhỏ, gia tăng lực lượng. Rất nhanh, ông ta vươn lên chức vị Viên tể tướng, ngang hàng với Liễu tể tướng. Vua Lăng Mệnh Thiên lên ngôi, anh minh sáng suốt, làm Đông Phong hoàng triều càng ngày càng phát triển, giàu mạnh, dân chúng ủng hộ, Viên Đăng Quân không có cơ hội nào để lật đổ. Tiếc rằng, sau khi có được hai người con trai, vua Mệnh Thiên trở về với trời đất khi chưa đầy 35 tuổi. Và ... Lăng Tuệ Phong đã lên ngôi với sự giúp sức của Mẫn thái hậu.

Theo một số nguồn tin, vua Mệnh Thiên chết là do bị hạ độc và nhiều người cho rằng, Viên Đăng Quân đã nhúng tay vào việc này. Vì vậy bằng bất cứ giá nào cũng phải triệt hạ được Viên Đăng Quân.

Đúng vậy, bằng mọi giá...

Mẫn thái hậu ... bà ấy sẽ làm mọi cách để trả thù Viên Đăng Quân để Mệnh Thiên dưới tuổi vàng có thể yên nghỉ. Mệnh Thiên, chờ thiếp, một khi trả thù được Viên Đăng Quân, lo hôn sự cho Tuệ Phong, Thiếp Phong, thiếp sẽ trở về bên chàng.

Sau khi vợ chồng Liễu tể tướng ra về, tối hôm đó, Viên tể tướng được truyền vào trong cung. Tuy việc truyền một đại thần vào cung thái hậu vào buổi tối là điều cấm kị, tuy nhiên với Mẫn thái hậu thì cũng không vấn đề gì, thứ nhất, Viên Đăng Quân tính về quan hệ là em rể, thứ hai, Mẫn thái hậu là người cương trực, luôn có người túc trực bên cạnh. Vì vậy chẳng ai dám đàm tiếu điều gì.

_ Thái hậu cho gọi thần phải chăng là vì chuyện của lệnh nữ? – Viên Đăng Quân từ tốn hỏi.

_ Phải.

_ Là do tiểu nữ nhỏ tuổi, thần chưa dạy dỗ cẩn thận, làm náo loạn trong cung. Xin thái hậu thứ lỗi.

_ Không cần đa lễ đến thế. Toàn người nhà cả mà. – Mẫn thái hậu cười nói.

_ Tạ ơn thái hậu không trách phạt. – Viên Đăng Quân cung kính trả lời. Lão đã ở trong cung cả đời người, trong mọi trường hợp hẳn đều có thể cười nói một cách giả dối. Đó chính là bản lĩnh của một con cáo già. Tuy nhiên Mẫn thái hậu là người không vừa, tuy vợ hần và bà ta là chị em, nhưng vợ hần chỉ biết cách ăn nói và hành xử, còn Mẫn thái hậu thì khác, bà ta sắc xảo, khôn khéo và thông minh đến đáng sợ, nếu không muốn nói là có phần xảo quyệt. Người lúc nào cũng tỏ ra mình tài giỏi chưa chắc đã là nhất nhưng những kẻ biết lựa lúc nào tỏ ra uy thế, lúc nào bộc lộ bản chất thật mới thật sự là người nắm giữ tất cả.

_ Hần Chi Liên đã nói với khanh về chuyện của Thiên Phong.

_ Thần đã nghe nói.

_ Vậy khanh có ý kiến gì không?

_ Nếu thái hậu đã quyết thì thần nào dám có ý kiến.

_ Ấy, sao lại nói thế. Đây là chuyện hệ trọng, đâu phải muốn là làm được. Tình cảm là chuyện không thể cưỡng ép, cũng như... làm vua cũng cần nền tảng. Phải không Viên ái khanh.

_ Thần đương nhiên là hiểu.

_ Vậy khanh có thể cho ta biết ý khanh.

_ Thần vẫn vậy, không ý kiến gì hết.

Giọng Mẫn thái hậu trở nên lạnh lùng:

_ Tốt, vậy nội trong một tuần, hãy sắp xếp cho Chi Liên vào phủ Thiên Phong.

_ Thần tuân mệnh – Sau đó Viên Đăng Quân rời đi.

Khi tới cửa hậu cung, Viên Đăng Quân không khỏi quay lại nhìn một lần, sau đó thở dài rồi rời đi một mạch. Trong miệng thoáng lẩm nhẩm những câu chữ rời rạc.. “ Suốt gần ấy năm... vậy mà... nàng vẫn không hiểu tình cảm của ta”.... Tiếc là.. những lời nói ấy cứ theo gió bay đi mãi.

Đúng như đã hẹn, một tuần sau, hai nhà Viên ,Liễu bí mật đưa con gái tới phủ vương gia. Phủ vương gia ngoài hai bà vú chăm sóc cho Lăng Thiên Phong từ tấm bé ra thì không có một hầu gái nào, tất cả đều là nam. Khi mới vào phủ, Liễu Nguyệt còn có một suy nghĩ thật tội lỗi... có khi nào Thiên Phong xa lánh nữ giới, yêu nam sắc. Nhưng sau đó lại gạt ngay ra khỏi đầu, sao có thể thế được chứ, Thiên Phong thích con gái mà. Biệt viện của Thiên Phong thật sự là quá lớn, lớn hơn nhiều so với phủ tể tướng. Chia ra làm 4 dãy : Đông viện, Nam viện, Bắc viện và Tây viện. Đông viện là nơi ở của vương gia và phu nhân tương lai. Còn các khu còn lại đa phần là phòng dành cho khách, nơi ở của gia nhân, thuộc hạ. Có thể nói, đây là nơi đất rộng người thưa. Ấy.....

Sau khi được sắp xếp phòng ở tại Tây viện, tất cả đều tuyệt nể như phòng của Liễu Nguyệt không phải nằm cạnh.... phòng của Viên Chi Liên. Quên không nói, sau cái ngày Chi Liên gây náo loạn ấy, giờ hai người gặp mặt nhau là gườm gườm, giống như kẻ thù vậy. Ặ không, là tình địch

_ Phong, rốt cuộc là vì sao chuyện nó lại đi tới đây. Rõ ràng là hôn ước mà, sao giờ lại thành ra thế này. – Liễu Nguyệt bĩu môi nói chuyện với Thiên Phong khi hắn đang đưa đi thăm quan xung quanh.

_ Tự nhớ lại đi, nàng chứng kiến cả mà. – Thiên Phong cười, xoa đầu Liễu Nguyệt.

_ Nhưng mà ta không muốn thế này chút nào.

_ Hừ, không muốn thì rút lui đi, càng tiện. – Dường như Liễu Nguyệt và Thiên Phong đều quên mất sự hiện diện của cô gái đứng cạnh Thiên Phong – Viên Chi Liên. Đúng vậy, Thiên Phong đưa cả hai cô gái đi dạo chứ không phải mình Liễu Nguyệt.

_ Đây, cô bé, nói năng cho cẩn thận. Dù gì ta cũng hơn tuổi cô đấy. Nếu không phải cô chen chân vào thì giờ ta có bị giam cầm ở đây không hả?

_ Cô thì biết cái gì hả? Người biểu ca thích là ta. Chúng tôi ở bên nhau mười mấy năm rồi. Cô là ai mà đòi chen chân vào, hả?

_ Hừ, cô ngu ngốc đến mức không biết anh em họ không lấy được nhau hay sao mà mơ mộng vớ vẩn thế hả? – Liễu Nguyệt không ngừng công kích, vậy mới nói kĩ năng cãi nhau ngoài chợ mà Trầm lão bá dạy giờ có ích thật.

_ Cô nói ai ngu ngốc, ăn nói cho cẩn thận. Người biểu ca thích là ta.

_ Người Thiên Phong yêu là ta.

Hai cô gái cãi nhau ngày càng gay gắt, không khác gì hai bà thím. Thật may là vương gia chỉ lấy một vợ, không thì không biết cảnh này sẽ diễn đến bao giờ đây.

_ Phong/ Biểu ca, người chàng/ huynh yêu/ thích là ta/ muội phải không? – Hai cô gái đồng loạt quay phắt ra đằng sau hỏi. Nhưng đáp lại họ là khoảng trống vô hình cùng cơn gió lạnh thổi vi vu.

_ Người đâu rồi? – Cả hai cùng hỏi.

_ Tại cô. – Liễu Nguyệt

_ Tại cô – Viên Chi Liên

Đứng ở một góc tường nào đó, Lăng Thiên Phong xoa thái dương, thở dài nói :

_ Rốt cuộc là Chi Liên ngoan hiền và Liễu Nguyệt đáng yêu đâu mất rồi? Sao lại có hai bà bán cá trong phủ của ta.

16. Chương 16: Cuộc Chiến Giành Tình Cảm

Đã một tháng trôi qua kể từ ngày “thể chiến thứ ba bùng nổ” và vẫn đang có chiều hướng tiếp tục gia tăng. Ban đầu, Thiên Phong chỉ cho rằng làm thế này vừa giúp Liễu Nguyệt nhận ra tình cảm của mình, vừa khiến Chi Liên tâm phục khẩu phục... ai dè, giờ đây chính hắn còn chẳng muốn về phủ nữa. Cứ nghĩ đến là nhức cả đầu.

Liễu Nguyệt thì không nói làm gì rồi, tuy có hay gây chuyện nhưng rất biết kiềm chế, mỗi khi Chi Liên tới gây sự, nàng bèn coi như không thấy, không quan tâm. Khổ cái.... càng làm vậy Chi Liên càng tức, giống như đứa trẻ con không được người lớn để ý, suốt ngày ở phòng Liễu Nguyệt “lắm nhảm” không ngừng. Một ... hai ngày sau, đến khi Liễu Nguyệt không thể chịu đựng nổi cái đuôi bám dai nhách này nữa, bèn hét lên:

__Này, cô có thôi đi không hả? Viên tiểu thư, xin cô đó. Cô đi tranh thủ tình cảm với Thiên Phong đi. Để yên cho ta ngủ. Ba ngày nay, sáng sớm cho đến tối mịt cô ở phòng ta nói lung ta lung tung, cô không chán nhưng ta chán rồi.

__Ta làm cô chán sao? – Viên Chi Liên cười khê, nói.

__Phải – gật đầu lia lịa.

__Ha hả, đúng mục đích của ta rồi. – Viên Chi Liên cười sung sướng, sau đó lại ngồi xuống bàn trà, thản nhiên nhâm nhi tách trà nóng. Mặc kệ cho Liễu Nguyệt đứng bên cạnh đang hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà cô ta.

Không còn biết làm gì nữa, Liễu Nguyệt tức tối chạy ra khỏi phòng. Rất nhanh, nàng đã đứng trước cửa phòng Lăng Thiên Phong....

Các bạn ạ, nếu như trong tiểu thuyết, vào tình huống này, các câu chuyện sẽ có diễn biến như sau:

Nữ chính đứng tần ngần trước cánh cửa gỗ, khẽ cắn móng tay, không biết phải làm sao. Khi cánh cửa này mở ra, người đàn ông mà nàng yêu thương sẽ xuất hiện, người khiến nàng hạnh phúc, ân cần chăm sóc nàng sẽ ôm chặt nàng vào lòng.

Đột nhiên, như có thần giao cách cảm, nữ chính vươn tay định mở cửa thì cánh cửa như thần kì bật mở. Người con trai tuấn mĩ lạ thường, đôi mày kiếm thẳng, dày. Sống mũi cao, đôi mắt sáng như sao, kiên định lúc này dịu dàng nhìn nàng. Xoa đầu nàng, hắn khê cười, nói:

__Nàng tới rồi!

Tất nhiên, trong thực tế lại khác xa. Mà thậm chí là xa một trời một vực. Liễu Nguyệt không thèm gõ cửa, cứ thế theo đà chạy vào phòng....

“Rầm” – Liễu Nguyệt đâm vào cánh cửa gỗ. Lúc này nàng mới nhận, cửa ở đây đẩy ra chứ không đẩy vào, vì nàng chạy từ ngoài vào mà không kéo cửa nên mới “u đầu”.

__Cửa gỗ với chả cửa giấy, không có bản lề mà cứng thế không biết.

Thiên Phong ở bên kia cánh cửa nghe tiếng động cũng hiểu ra vấn đề, bèn đặt sách xuống, bước ra mở cửa phòng. “Ồngốc này, đến khi nào nàng mới chín chắn được.”

Cánh cửa vừa mở ra, bóng hình cao lớn xuất hiện, hắn lặng lẽ nhìn Liễu Nguyệt đang ngồi ăn vạ trên nền đất lạnh.... Cứ như vậy... 1 giây.... 3 giây.... 5 giây....Thiên Phong định giang tay đỡ nàng dậy. Còn chưa kịp hành động thì Liễu Nguyệt như tên bắn, nhảy lên ôm chặt Thiên Phong. Cả người như con bạch tuộc bám hắn không rời, ngay cả chân cũng không chạm đất. Thiên Phong bất ngờ, bị chuẩn choáng một lúc, cũng may là kịp giữ thăng bằng.

Thiên Phong dù có là vị tướng lạnh lùng bất bại trên sa trường, là vị vương gia tài trí, cánh tay đắc lực của hoàng đế đi chăng nữa thì trước hành động đột ngột... có chút “sâm sỡ” của người mình yêu cũng cảm thấy... hơi ngượng ngùng (nhất là giữa thanh thiên bạch nhật).

__Nàng.... làm cái gì vậy hả?

_ Phong, chàng phải cứu ta. – Liễu Nguyệt rưng rưng sắp khóc... mà không, phải nói là nước mắt nước mũi trào hết cả rồi.

Thiên Phong cố hết cỡ gỡ “ bạch tuộc” ra mà cũng như không. Cuối cùng, đành phải khệ nệ ôm “ bạch tuộc” vào phòng, đóng cửa lại.

_ Có chuyện gì? – Đặt Liễu Nguyệt ngồi lên đùi mình, hẩn ung dung rót một tách trà uống.

_ TT_TT, cho ta ở cùng phòng với chàng đi.

@@

@_@~ * Khụ khụ* – Với độ “bom tấn” của câu nói đó, vương gia cao cao tại thượng của Đông Phong hoàng triều đã chính thức nghẹn nước trà mà chết vào hồi giờ X ngày Y tháng Z

Hung thủ tạm thời được xác định là do vị hôn thê chưa chính thức của nạn nhân... các thông tin khác sẽ được làm rõ ở các bản tin sau.

Thiên Phong: Bậy bạ, ta chết hồi nào hả??????

Quay trở lại với câu chuyện

Sau một hồi im lặng, Thiên Phong bật cười, sờ sờ trán Liễu Nguyệt, ân cần hỏi mà mắt vẫn tràn ngập ý cười:

_ Ta sai người mời đại phu nhé.

_ Không đâu, cho ta ở cùng chàng đi, ta chịu hết nổi cái cô em họ chàng rồi. Bảo cô ta có gây sự thì gây sự đi. Ngày nào cũng đến phòng ta làm nhảm. Ta muốn ngủ, ngủ ngủ ngủ!!!! Oaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
– Ngay lập tức, như cơn sóng ồ ạt, Liễu Nguyệt khóc nức nở.

_ Được rồi, được rồi. Ngoan ! Đừng khóc mà. Ta sẽ bảo con bé.

Giọt nước mắt thoáng chốc biến mất, giọng nói nàng bỗng trở nên găm giữ đến đáng sợ:

_ Tốt nhất là đừng có lần sau, ta chịu hết nổi rồi. Ngày mai còn tiếp tục..... ta – Liễu Nguyệt sẽ “tùng xẻo” cô ta.

_ Nguyệt nhi, Chi Liên là biểu muội của ta, nàng muốn bị trị tội vì hành thích hoàng tộc sao?

_Không quan tâm! – Liễu Nguyệt bướng bỉnh bĩu môi.

Thiên Phong bật cười, đúng là hết thuốc chữa. Hẩn ôm chặt nàng vào lòng, khẽ nói vào tai nàng “ Vậy còn ta? Nàng có quan tâm không?”. Khi Liễu Nguyệt còn đỏ mặt trước câu nói ấy, hẩn nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn... nhẹ nhàng... êm ái.

Liễu Nguyệt à, tương lai sau này, chúng ta mãi ở bên nhau được không?

Sau ngày ta tới phòng Thiên Phong cầu xin hẩn giúp, quả nhiên hôm sau Viên Chi Liên cũng không tới làm phiền ta nữa. Đang tự hào khen lời vương gia đúng là có trọng lượng.... Nhưng người ta vẫn hay nói, trước cơn mưa bao giờ cũng là nắng đẹp. Quả không sai, đúng đến “ sáng an lành thứ ba” , ta còn đang ngồi trong phòng “tự kỷ” về một tương lai tươi sáng của quán thị viên do ta làm chủ (Nhím: Ôi, vương phi tương lai) thì Hạo Vân gõ cửa phòng ta. Quên chưa nói, phủ của Thiên Phong đa phần đều là nam nhân, ngoài các nô tài ra, hẩn có 4 thủ hạ đặc lực nhất là Hạo Vân, Bạch Vượng, Ngao Thiện và Tãi Thiên. Họ vốn là các mật thám được đào tạo từ nhỏ thuộc quyền quản lí của hoàng thượng, sau này vua Lăng Mệnh Thiên “tặng” 4 mật thám đặc lực cho Thiên Phong – đó là họ. Họ đi theo Thiên Phong ra chiến trường, giúp hẩn do thám quân địch, sát cánh bên hẩn trong những hoàn cảnh sinh tử , cả 5 người không hề coi nhau là quan hệ chủ tử, họ là những người anh em sát cánh bên nhau, và Thiên Phong là người mà họ kính trọng vô cùng. Và hẩn là kính trọng lắm thì Hạo Vân và Ngao Thiện mới chịu đựng đến vậy.

Chuyện là thế này, ngay ngày đầu tiên khi ta và Chi Liên vào phủ, Thiên Phong đã lệnh cho Hạo Vân tới phục vụ ta còn Ngao Thiện thì tới giúp Chi Liên. Thực ra thì hẳn để các nô tài trong phủ làm cũng được, nhưng lí do sâu xa có lẽ là để Hạo Vân theo dõi ta, không cho trốn ra ngoài “phá làng phá xóm”. Ừ thì Hạo Vân làm khá tốt đấy, quả nhiên từ khi vào phủ, ta chưa trốn đi được lần nào, Hừ. Còn về phần Viên Chi Liên, cô ta thấy Thiên Phong cho thủ hạ ở bên giúp ta nên cho là không công bằng, nhất quyết đòi “được như ta, bắt đặc dĩ Thiên Phong đành để Ngao Thiện khổ theo Hạo Vân. ==”’ Đúng là ngốc mà, tại sao có kẻ muốn trốn không xong mà có người cứ thích mua dây buộc mình nhỉ?

Ờ thì tất nhiên là có tận ba người không vui là Hạo Vân, Ngao Thiện và ta.... Ngao Thiện thế nào ta không quan tâm, quan trọng là Hạo Vân cứ nhìn thấy ta là mắt sa sầm xuống, trừng trừng như kiểu muốn giết ta vậy (Nhím: nhiều người muốn giết cô chứ chả riêng gì bạn Hạo Vân)... Lí do thì... sẽ có sau đây.

Hạo Vân tới gõ cửa phòng, nói :

_ Liễu tiểu thư, ta vào được chứ.

_ Vâng ạ – có ông ông đến mấy nhưng ta sợ nhất vẫn là tên Hạo Vân này, ta còn chưa từng “Vâng ạ” với Thiên Phong bao giờ)

Ngay sau đó, Hạo Vân mở cửa, bước vào... vẫn cái mặt như sấm chớp bùng bùng....

_ Viên tiểu thư cần gấp cô. – một câu gọn lọn.

_ Hạo Vân đại ca.... sao huynh toàn xưng ta – cô với ta thế.

_ Thế cô xưng thế nào? Hừ.... – tức giận

_ Hạo Vân đại ca...

_ Sao? – Khó chịu, nhưng phải nhịn.

_ Sao huynh có vẻ khó chịu thế? – rụt rè hỏi

Hạo Vân lúc này đã chính thức bùng nổ, đập bàn cái rầm mà quát :

_ Cô nghĩ đi, ta đường đường là một trong bốn mật thám đặc lực của vương gia, cả năm xông pha trận mạc, oai hùng như vậy. Giờ thì phải trói chân ở đây ngày ngày canh cô – không cho cô trốn ra ngoài. Cô nghĩ có thoải mái không? Trông coi cô còn mệt hơn đi bắt giặc. Ta rất mệt mỏi!!!! TT_TT – Hạo Vân ngồi phịch xuống, tưởng như sắp khóc đến nơi... xem ra có vẻ mệt thật.

Ta lại gần, vỗ vỗ vai hắn...an ủi :

_ Huynh không trông ta cũng không sao mà.

_ Hừ, không trông cô để cô trốn ra ngoài thì vương gia cạo trọc đầu ta à.

==”’ nói thế thì ta cũng bó tay rồi! Hạo Vân còn thế này, không biết Ngao Thiện thế nào nữa.

_ À phải rồi, huynh vừa bảo có chuyện gì ấy nhỉ? – Ta cố đổi chủ đề để Hạo Vân nguôi ngoai, làm ơn ,... phòng ta có phải cái nhà tang lễ đâu.

_ Viên tiểu thư cần gấp cô nói chuyện.

_==”’- giờ đến lượt ta khóc đây.

Chưa một lần nào ta gặp Viên Chi Liên mà không có chuyện xảy ra cả.

Sau đó Hạo Vân rời đi, Viên Chi Liên cũng vào... cười dịu dàng đến kì lạ. Cô ta khẽ nói:

_ Liễu tiểu thư, lâu rồi không gặp.

_ Ê, ăn nói cẩn thận nhé. Tính ra thì chức cha ta và cha cô bằng nhau đấy, mà ta còn hơn cô 2 tuổi đó. Lúc ta cai sữa mẹ cô còn chưa đẻ. (Nhím: E hèm, cô Liễu à, thực ra thì lúc người ta mất, ông nội cô cũng chưa đẻ đâu: Liễu Nguyệt = người hiện đại, Viên Chi Liên = người cổ đại)

_ Được được rồi, Liễu tử tử, muội có việc muốn nhờ tử.

~@. Mấy người các người là cầm thú hả? Một vương gia, một tướng quân và một.... (liếc nhìn Tiểu Ngạo) tên vô công dỗi nghề ngồi nghĩ cách trêu chọc một ông già. Vô nhân tính.....

Và kết cục sau đó thì khá là thương tâm, chứa đầy bạo lực. Để bảo vệ rating của truyện, xin được kết thúc tại đây)

Tiểu Ngạo thật sự không chịu đựng được nữa, cho dù có không coi hai người ngồi đây ra gì thì cũng đừng làm cho người ta buồn nôn ăn không nổi , nuốt không trôi vậy chứ. Có cần thiết phải ôm ấp áp áp rồi làm nũng vậy không. Hắn hét lên:

_ Này Liễu tiểu thư, cô tự trọng một chút đi.

_ Tự trọng? Tự trọng thì ăn được à! – Liễu Nguyệt hét lại, ngay từ hồi còn ở Soài Thành, vốn dĩ nàng và tên “ hâm” này đã hay gây chiến rồi.

_ Cô.. cô... nhị ca, hai người đừng có vấy bẩn đóa hoa non nớt của tổ quốc.

Liễu Nguyệt nhìn quanh phòng một hồi, vẫn bị Thiên Phong ôm trong lòng, ngơ ngác hỏi:

_ Làm gì có đóa hoa nào ở đây.

_ Đóa hoa đó là ta – Tiểu Ngạo đến phát điên vì cô nàng này mất. Nếu là con gái chắc cũng nên biết ý mà đỏ mặt xấu hổ chứ, đã ám chỉ đến mức huých toẹt vậy rồi còn gì. Nhưng Liễu Nguyệt quả không phụ công chăm sóc của Trầm lão bá, lập tức bật cười hớ hớ (Xin chắc chắn rằng đó là nụ cười phát ra tiếng hớ hớ) , liếc nhìn “đóa hoa” nào đó một cách chế giễu nói :

_ Hôm trước người vừa vào kỹ viện chơi suốt 3 ngày trong đó. Đừng có nói với ta người vào đó đắp chăn tâm sự với mấy cô nương.

Tiểu Ngạo tím mặt, cô gái đáng chết này, nói cái gì không nói lại xỏ toẹt ra chuyện đó, tuần sau hắn nhậm chức quan bộ lễ thượng thư. Cha và các huynh đều cấm hắn đi chơi kỹ viện, phải trốn mãi mới tới chơi được, ai ngờ bị con nhóc này nhìn thấy. Mà kể cũng lạ, chẳng phải Liễu Nguyệt bị Hạo Vân giám sát sao, sao lại biết chuyện đó, chết hắn rồi. Hai ca ca sẽ giết hắn ngay lập tức. Quả nhiên, Ngọc Khâm liền đặt chén trà xuống, tay sờ vào đoản kiếm treo bên hông , quay ra hỏi:

_ Đúng không, Tiểu Ngạo.?

Tiểu Ngạo thấy bộ dạng đó của Ngọc Khâm thì sắp sợ đến mất mật rồi, Ngọc Khâm là người đáng sợ nhất trong các huynh, lần này hắn chết chắc . ==

_ À, à thì đệ....

_ Nhị ca, bọn đệ đi trước nhé, ca cùng Liễu tiểu thư cứ nói chuyện đi.

Sau đó Ngọc Khâm “xách cổ” Tiểu Ngạo đi ra ngoài, rất nhanh liền rời khỏi phủ. Haixxx. Nghĩ bằng đầu gối cũng đoán chắc lần này Tiểu Ngạo thảm rồi. Mà thôi kệ , chuyện của người ta quan tâm làm gì.

Sau khi hai người rời đi, Thiên Phong cười gian manh, thổi nhẹ vào tai Liễu Nguyệt làm nàng đang ngẩn ngơ cũng cứng đờ cả người.

_ Chàng làm cái gì đấy?

_ Câu đó ta hỏi nàng mới đúng, khi không xông vào người ta, nàng định thách thức ta hả?

_ Không đùa đâu, ta có chuyện hỏi tội chàng đây. – Liễu Nguyệt lườm lườm Thiên Phong.

Thiên Phong bật cười, dịu dàng hỏi:

_ Có chuyện gì?

_ Nhạc hội?

_ Hử?

_ Viên Chi Liên nói chàng đồng ý cho cô ấy mở nhạc hội ở biệt viện?

_ Ừ – Thiên Phong bật cười khách khách, trêu Liễu Nguyệt lúc nào cũng là sở thích của hắn – quả là một thú vui tao nhã

_ Chàng đùa hả? Đã bảo đừng để cô ấy làm phiền ta, thế mà....

_ Vui chơi văn hóa là tốt mà !!! – Thiên Phong: ^ _ ^

_ Nhưng mà... ta không muốn. Đau đầu lắm.

_ Vậy sang ở với ta. – Nói một cách thản nhiên. Lần trước Liễu Nguyệt có nói, vì bất ngờ quá nên không đồng ý, mấy đêm nay hắn nằm thao thức nghĩ cũng hay. ^^

_ Còn lâu, đừng mơ.

_ Vì sao? – Chính nàng từng đề nghị mà.

_ Trai chưa vợ, gái chưa chồng làm sao có thể ở chung một phòng. Hơn nữa nam nữ thọ thọ bất tương thân. – Liễu Nguyệt bĩu môi, nói còn chưa hết câu đã quay phắt sang một bên, lại còn “hứ” một tiếng, nhìn thật dễ ghét.

Thiên Phong cười gian manh, liếc nhìn thế ngồi của hai người. Ánh mắt chòng chọc của hắn khiến Liễu Nguyệt ngứa ngáy hết cả người, trừng mắt nhìn, nói:

_ Chàng nhìn cái gì?

_ Nàng không thấy mâu thuẫn à?

_ Mâu thuẫn cái gì?

Liễu Nguyệt theo ánh nhìn của Thiên Phong, bộ não rất nhanh nhận ra tình huống hiện giờ. Thật sự lúc này nàng rất muốn vả vào mồm mình. “Trai chưa vợ, gái chưa chồng làm sao có thể ở chung một phòng”, hai người họ chẳng phải đang ở chung một phòng đây sao? “nam nữ thọ thọ bất tương thân”, hình như tư thế của hai người hiện giờ có hơi... thân mật thì phải. = - =”””.(Nhím : não cô sắp đông thành xi măng rồi đó, Liễu Nguyệt à!!!).

Ngượng quá, Liễu Nguyệt vùng ra khỏi cái ôm của Thiên Phong, nhưng vô ích, cái thứ sức mèo hoen của Liễu Nguyệt đâu thế nào được với Thiên Phong, tất nhiên là không chạy thoát nổi.

_ Cho ta ra! – KHóc không ra nước mắt

_ Còn mơ.- Thiên Phong ngang bướng nói.

_ TT TT

_ Ta đang nghĩ đến một chuyện. Chúng ta có nên....

Thiên Phong còn chưa nói hết câu, Liễu Nguyệt đã lấy hai tay che trước ngực. Không được, không thể, xã hội này tân tiến đến mức đã “ăn trước kén” rồi ư? Đồ vương gia biến thái.

_ Nàng làm cái trò gì vậy? – Thiên Phong bật cười, nói. Cái cô ngốc này đang suy nghĩ cái quái gì vậy.

_ = - =”””

_ Ta đang nghĩ chúng ta có nên đi chơi vào ngày mai. Đỡ cho nàng đau đầu vì nhạc hội.

Nhím: Thực tế đã chứng minh, Liễu Nguyệt không chỉ ngu ngốc mà còn đen tối, đầu óc chỉ độc có màu đen.

_ Tuyệt vời!!!! ^^ - Liễu Nguyệt phấn khích ôm chầm lấy Thiên Phong.

Rõ ràng là phũ của mình, vậy mà phải lén lút trốn đi... Như vậy chắc chỉ có ta – Lăng Thiên Phong. Nói ra cũng thật là buồn cười, đường đường là vương gia danh chấn thiên hạ mà bị cô nàng kì quái Liễu Nguyệt này “hành” cho rã rượi. Ấy (thở dài)... Chỉ vì muốn làm Liễu Nguyệt vui, ta đành hy sinh một – ngày – khó – khan – lắm – mối – không – bị – đại – ca – làm – phiền. Nói một cách nôm na dễ hiểu thì là không phải vào

chầu, vì chuyện Chi Liên ở nhạc hội mà ta đành đồng ý cùng nàng ra ngoài chơi một ngày cho khuây khỏa, nhưng chính vì không muốn bị làm phiền (nói cách khác là bị bám đuôi) , hai người đành bí mật ra đi.

.....

Nhưng Liễu Nguyệt à, có cần thiết phải “bí mật” thế này không? ===” Hai người đi rón ra rón rén đi về phía cái nơi... nàng ấy gọi là cổng sau. Ta nhớ ra biệt viện chỉ có 3 cổng, một cổng chính, 2 cổng phụ. Cổng chính thì phải đi ra viện chính, rất xa mà trên đường đi chắc chắn sẽ bị bắt gặp. Hai cổng phụ nối liền với biệt viện phía Tây và Nam. Phía tây là nơi tổ chức nhạc hội, phía Nam là nơi ở tập trung của nô tài, làm sao ra... hơn nữa cổng nào cũng có người canh gác.. Liễu Nguyệt à, ta là vương gia mà, còn nàng là vương phi tương lai đó, có thể đường hoàng mà đi chứ việc gì phải

_ Phong, chúng ta trèo tường nhé.

_ Không! – Ta dứt khoát không đồng ý..

_ Vì sao? – Liễu Nguyệt nhăn mặt.

_ Vương gia và vương phi trèo tường trốn đi chơi... Nàng không thấy kì cục à? – thật sự là đôi khi chính ta cũng chẳng hiểu Liễu Nguyệt nữa... rốt cuộc Liễu tử tử và phu nhân đã nuôi dạy nàng thế nào đây. (==, đồng chí à, có nuôi ngày nào đâu, mà cái người họ nuôi thì teo lâu rồi)

_ Hừ, đúng là bệnh sĩ chết trước bệnh tim. Cái gì cũng phải đặt sĩ diện hàng đầu . Hừ... – Nhưng rồi ngẫm nghĩ thế nào, nàng ấy lại thôi. HỪ, cái gì mà bệnh sĩ với bệnh tim chứ, rõ ràng là ta nghĩ cho nàng cư mà, cô nàng chết tiệt này....

Nói ra cũng thật ngại, hình như ở cùng Liễu Nguyệt lâu, ta cũng có lấy chút cách ăn nói kì quái ấy. Giả dụ như thỉnh thoảng sẽ nói “ Chết tiệt”, cũng không ngạc nhiên trước cách ăn nói kì cục của nàng... Đúng là...

_ Vậy thì đi cổng sau.

_ Cổng sau nào? – Cả hai cái cổng sau nàng đều không chịu mà...

_ Từ từ sẽ biết. – Liễu Nguyệt nháy mắt rồi kéo ta đi

.....

Và.... Cái cổng sau đó... chính là cái lỗ chó chui. ==Nói lịch sự hơn tí nữa thì là cái lỗ thủng trên tường mấy lần định bảo đắp vào nhưng ta lại để lại, dù sao cũng là kỉ niệm tuổi thơ trước kia ta và hoàng huynh thường trốn từ lỗ này ra để trốn học(Nhím: hức, tiểu vương gia, tiểu hoàng đế trốn học).

Thực ra phủ này trước đây là nơi gia đình bốn người họ thường tới khi ra khỏi cung, bức tường này là do phụ hoàng tự tay xây để chứng tỏ bản lĩnh trước mắt mẫu thân, cũng chính vì thế nên nó mới kém chất lượng đến mức ngay hôm sau đó trên tường xuất hiện lỗ hổng to đùng thế này. Haizzz (toát mồ hôi)

Ngủ đi ngủ lại, trèo tường và chui lỗ chó,..... Cái nào cũng vậy.... Thôi thì:

_ Thôi, trèo tường vậy.

_ Chàng nói ngay từ đầu có hơn không?

Vậy là cuối cùng ta cũng đành chịu thua cô ngốc này mà”trèo tường” ra. Quả nhiên ra đến ngoài, Liễu Nguyệt rất phấn khích, chạy khắp nơi giống như con chim sổ lồng vậy, ta đành đi theo sau. Thôi kệ, cứ để nàng ấy chơi cho đã đi, dù sao dạo này có được ra ngoài đâu.

Nhắc đến đó lại nhớ hôm no Hạo Vân có báo cáo lại, ngày có 24 tiếng thì quá nửa chỗ đó Liễu tiểu thư “ủ mưu” trốn ra ngoài, số còn lại thì để ngủ(hơ hơ). Đúng là với một người thích tự do như Liễu Nguyệt, làm vậy thật khổ cho nàng.

Thật ra, nàng ấy mở mồm ra là nói nhăng nói cuội, nói rất nhiều, nhiều đến mức Hạo Vân – người hiền nhất trong bốn thuộc hạ thân cận của ta cũng xin phép được nhét giẻ vào mồm nàng. Nhưng thật ra Liễu Nguyệt rất ngốc nghếch ngốc đến đáng yêu. Ta nhớ lần đầu tiên gặp, ta rất khó chịu khi thấy nàng. Là một vương gia, chịu rất nhiều áp lực, ta luôn lạnh lùng, những chuyện không liên quan đến mình thì chẳng

hề để ý. Vậy mà vừa gặp tên tiểu tử ngồi một mình trong kĩ viện đó, rất nổi bật, dáng người mảnh khảnh, xinh đẹp... giống y một tiểu cô nương. Không hiểu sao ta rất ghét, vì vậy mới gây sự với nàng.

Dần dần, ở bên nàng, ta càng thấy Liễu Nguyệt rất đáng yêu. Khi ấy nàng giả trai, dù có tình cảm với nàng ta vẫn nghĩ đó là tình huynh đệ, thậm chí ta còn phát điên khi nghĩ rằng mình là kẻ thích người đồng giới. Mọi kỉ niệm như ùa về, cái lần tình cờ có được nụ hôn đầu, cảm giác diệu kì ngọt ngào nơi đầu môi, hay cái lần ta nói : “ Ta mong đệ là con gái”... Đúng là rất buồn cười.... Hay lúc nàng ấy thừa nhận thích ta, tìm như muốn rời khỏi lồng ngực, cảm giác rất khó chịu, nhưng cũng rất hạnh phúc.

Hay khi nghe tin người được đính ước với ta là nàng... ta gần như không kiềm được cảm xúc nữa. Thật hạnh phúc, giống như không tin nổi nữa. Mặc dù thời gian quen nhau rất ngắn... nhưng cảm giác lại đến một cách đột ngột khiến cả hai đều choáng váng. Liệu đây có đúng là “mối tình đầu” trong truyền thuyết.

Cha ta là một người lãng mạn, cha chỉ yêu duy nhất mẹ, chỉ có duy nhất một người vợ. Nghe nói họ cũng là mối tình đầu của nhau. Khi còn nhỏ, nghe cha nói về tình yêu giữa hai người, người có hứng thú duy nhất là đại ca. Huynh ấy luôn cười và tự hào nói: “ Sau này ta sẽ yêu và cưới mối tình đầu”, “ Thật là tuyệt nhỉ? Không biết cảm giác yêu là thế nào?”. Còn ta lại khác, vô cùng chán ghét, từ nhỏ hoàng huynh luôn được coi là người vui vẻ, rất giống cha mẹ(từng từng giống nhau), còn ta lại thờ ơ, lạnh nhạt hơn nhiều, ngay đến mẫu thân nhiều lúc cũng phát bực với cái kiểu bất cần đời của ta.

Vậy mà cuối cùng, người đầu tiên “ thưởng thức” cảm giác yêu mối tình đầu lại là ta chứ không phải hoàng huynh.

Liễu Nguyệt à, cho dù thế nào, chúng ta cũng phải thật hạnh phúc nhé.

Nàng thật ngốc , nghe nữ quan nói muốn giành tình cảm của nam nhân phải biết nấu ăn, liền nấu cho ta ăn, quả thật ta chưa từng được ăn thịt băm hầm xương tủy, giá xào tỏi, canh trứng vịt lộn và bánh bột sắn bao giờ. Thật sự là nó rất kinh khủng.

Nàng lại nghe một tiểu thư nào đó nói con gái phải biết đàn ca mới được coi trọng, liền mua đàn cầm về.... Chỉ hai ngày sau, Hạo Vân tới đòi xin được đi khám tai, nhìn mắt hấn dường như chỉ muốn xông lên bóp cổ ta.

Nàng nghe một nô tì thân cận nói người đẹp phải biết múa để phu quân thấy được vẻ yêu kiều của mình. Cuối cùng Hạo Vân bị đập đến thâm tím mặt mày vì nàng múa như đánh võ.

==’’ Đây là cuộc chiến giành tình cảm sao?

Cả ngày hôm đó thật sự chơi rất vui. Ngoại trừ lúc Liễu Nguyệt kéo hấn vào kĩ viện.....

LIỄU NGUYỆT, mấy cô nương đó hơn ta a!!!!

17. Chương 17: Bị Âm Sát

Chơi suốt cả một ngày, khó khăn lắm Thiên Phong mới “xách cổ” Liễu Nguyệt ra khỏi kĩ viện, nghĩ cũng thật lạ, cứ tưởng trong các đệ tử của Trầm lão bá, người dễ chịu ảnh hưởng (nhiễm thói hư) của sư phụ cùng võ nghệ kém nhất là Tiểu Ngạo, ai ngờ.... Liễu NGuyệt còn không bằng một góc võ công Tiểu Ngạo mà tính cách thì y lột sư phụ. Xem ra lần này phải mở tiệc mừng Tiểu Ngạo hết mang tiếng “ bắt tài”.

Trên đường về, Liễu Nguyệt không ngừng ca thán, Thiên Phong cũng chẳng biết làm sao, chỉ đành cười khổ mà đưa tai chịu trận. nếu là trước đây, dù có là con gái hấn cũng ột cước để ả ta cả đời không nói được nữa, nhưng đây lại là Liễu Nguyệt -ý chung nhân của hấn. Hơn nữa ở bên nàng, lúc nào hấn cũng có cảm giác “bị nắm thóp”... nói chung là có cho vàng hấn cũng chẳng nỡ gắt lên với nàng, huống gì đánh (Nhím : khụ khụ, là không nỡ hay KHÔNG DÁM?, con trai à, dù thế nào cũng phải nói thật, con có chiều hướng sợ vợ rồi đấy!!!)

Dù sao cũng phải tìm cách đánh lạc hướng Liễu NGuyệt, Thiên Phong khéo léo chuyển chủ đề :

_ Chà, không biết giờ Lục đệ thế nào rồi?

Quả nhiên Liễu Nguyệt liền mắc bẫy, trợn tròn mắt hỏi

_ ” Lục đệ” là Tiểu Ngạo ấy hả?

_ ””

_ Mà sao lúc nghe chuyện Tiểu Ngạo tới kĩ viện, Ngọc Khâm lại sầm mặt thế.... Không lẽ... họ..... – “là gay” – hai chữ này có thách kèo nàng cũng không dám nói, thế kỉ 21 tân tiến là thế mà cũng chỉ vài nước chấp nhận chuyện quan hệ đồng giới, huống gì ở cổ đại... có khi còn là tội đồ ấy. Chỉ có tên gốc Thiên Phong này mới từng tự nhận mình là người đồng tính thôi. Nếu nàng nói ra.. không cần biết là đúng hay sai nhưng tới tai hai người đó thì chết chắc. Tên Tiểu Ngạo mồm to còn trị được chứ kể cả năm số tử hán nói không bằng một 1 ngày nàng ba hoa chích chòe.... Tầm ngẩng tầm ngẩng mà đâm chết trâu, người như Ngọc Khâm mới là nguy hiểm.

Thiên Phong cũng thừa hiểu suy nghĩ của nàng, chỉ là hấn vẫn không ‘tiêu hóa’ được hết, đành lặng câm một lúc, sau đó mới “run rẩy” giải thích . Dù cho có thế nào cũng phải lấy lại danh dự cho hai đệ đệ của hấn.

_ Đừng có nghĩ lung tung. Cha của Tiểu Ngạo là Lễ bộ thượng thư,còn cha của Ngọc Khâm là Đại Nguyên soái đương triều đấy. Họ là bạn thân, một quan văn , một quan võ. Khi hai phu nhân cùng mang thai, họ còn đính ước là nếu sinh một trai một gái thì lập hôn ước. Ai dè cuối cùng cả hai đều là con trai.. Thế là đành trở thành huynh đệ, hai người hai tính cách. Nàng biết mà, Tiểu Ngạo thì ham chơi, thích quậy phá, không trưởng thành chút nào.. còn NGọc Khâm từ nhỏ đã ít nói, làm nhiều, chín chắn hơn Tiểu NGạo nhiều. Vì vậy gần như việc trông coi Tiểu Ngạo đều nhờ Ngọc Khâm hết vì Tiểu Ngạo chỉ sợ Ngọc KHâm thôi. Mấy ngày nữa Tiểu Ngạo sẽ lên nhậm chức thượng thư. Vậy mà lại trốn vào kĩ viện, tin này đồn ra thì ê mặt nhà họ Tiểu. Vậy nên Ngọc Khâm mới tức giận

_ ”=_=” – Liễu Nguyệt tự nhủ : “ Với tính cách của tên Ngạo đó, làm sao mà sống được đến bây giờ nhỉ?”

Sau đó hai người lặng lẽ đi tiếp, mỗi người một ý nghĩ. Nhưng chắc chắn rằng, nó đều liên quan tới Tiểu Ngạo đáng thương của chúng ta.

Đứng trước cổng chính vương phủ, cả hai nhìn nhau. Đang tính định trèo vào như lúc trốn đi. Ai dè còn chưa kịp thực hiện ... thì một cái bóng lao vụt ra từ cổng chính, ào tới ôm THIÊN Phong. Vâng, cái bóng đó không ai khác chính là Viên Chi Liên (@~@)

_ Phong ca, cả ngày nay huynh đi đâu thế?? Muội đã chờ huynh để tham gia nhạc hội. Vậy mà ... – rồi Chi Liên quay ra trừng mắt nhìn Liễu Nguyệt – vậy mà lại đi cùng Liễu tiểu thư sao???

_ Được rồi , được rồi mà. Buông ta ra chút nào! Khó thở quá. –Thiên Phong nhăn mặt cười khổ, quay sang xem Liễu Nguyệt, nàng quay phắt mặt đi không thèm quan tâm,

_ Ta vào trước – Liễu Nguyệt hừ một cái, lạnh lùng bước vào trong. Miệng không ngừng rửa : “ hai người ôm nhau rồi chết ngoài đó luôn đi”

Đi tới chính viện, một bóng đen vụt tới, ngay tức khắc chặn đường Liễu Nguyệt,....

_ Em dâu, nhớ huynh không?

Đầu óc Liễu Nguyệt ngay tức khắc xử lí dữ liệu, “em dâu”? “huynh”? Vậy phải là anh của Thiên Phong, hơn nữa cái mặt này nàng đã từng gặp ở trong cung thì phải. Dựa theo hai điều kiện trên thì cái bóng này chắc chắn phải là.... Lăng Tuệ PHong.

_ Lăng Tuệ Phong?

BỐP

Lăng Tuệ Phong đánh cái bốp vào vai nàng, tức giận nói :

— Con bé này, không nhớ mặt anh chồng thì cũng phải nhớ tên hoàng đế chứ. Cái mặt ngu ngơ đó là sao hả?

— Hừ, hoàng thượng gì mà... rong ruổi khắp nơi, suốt ngày ăn đồ ngọt. Không biết xấu hổ! – Tất nhiên những lời này Liễu Nguyệt chỉ dám nói khẽ.

Và Liễu Nguyệt cũng quên mất Tuệ PHong là đại đệ tử của Trầm lão bá, võ công cũng không bình thường chút nào, làm gì có chuyện hần không nghe thấy. Hần quay ra trừng mắt hung tợn làm nàng giật cả mình.

— ẤY, không nói nữa. Đứng là tiểu thư bất trị. – Tuệ Phong thở dài ngao ngán. Nhìn Liễu NGuyệt chăm chăm

— Huynh làm gì ở đây vậy?

— Huynh làm gì ở đây vậy? – Tiếng Thiên Phong vang lên sau lưng Liễu Nguyệt. Hai người quay lại nhìn.. vẫn là Thiên Phong nhưng còn một “con bạch tuộc” đi cùng nữa.

— Tâm sự với em dâu! – Lăng Tuệ Phong cười nhăn nhở lại còn nháy mắt mới nàng. Liễu Nguyệt ngày càng chắc chắn với nhận định của mình – nàng đã may mắn có được người bình thường cuối cùng của dòng họ Lăng. Dòng họ Lăng đều là quái nhân, không ai bình thường hết. —=. Sau khi cưới Thiên Phong, chắc chắn nàng sẽ đẻ ra những đứa con giống Thiên Phong – bình thường một chút cho thiên hạ được nhờ (tất nhiên chuyện đó sẽ không xảy ra nếu gien nàng trội hơn) @

~@””’.

Lăng Tuệ Phong cũng nín bật khi nhận được “ánh mắt không mấy thân thiện” của Thiên Phong. Nhiều lúc hần cũng thầm tức giận oán trách cha hần, sao lại bắt hần làm vua chứ, để Thiên Phong làm chẳng phải hơn hần sao. Các triều đại khác, vì chức vị cao nhất này mà chém giết lẫn nhau, không còn tình người, nhưng với Đông Phong hoàng triều, xin lỗi, không ham!!!! Một lần thiên đế ốm nặng, cha đã nói sẽ truyền ngôi cho hần, hần nhất mực từ chối. Và người cha cả đời bị mẫu hậu ngồi lên đầu lần đầu tiên lạnh mặt nói :

— Con nghĩ nhà này có mấy đứa?

Đúng là trong nhà hần (cách nói đơn giản và khiêm tốn nhất của hoàng cung) người đứng đầu là mẫu hậu, người thứ hai là Thiên Phong, người thứ ba là vị vua tài giỏi của dân chúng và hần đứng bét. Cũng đứng tới, với ba người đàn ông trong nhà, ý mẫu hậu là ý trời, thánh chỉ của vua không là cái gì hết. —=’’ Ai bảo cha hần yêu mẫu hậu đến thế, hậu cung 72 phi tần vằng vặc vắng ngắt, nếu so về “chuyện đó”, có lẽ cha hần thua xa các vị đế vương khác a.. (Nhím : Ôi cái loại con này) Cũng may mẫu hậu hần không phải người có dã tâm, không chịu ảnh hưởng việc đua tranh triều chính, may mà bộ may quan lại có đạo đức tốt không chắc giờ dòng họ Lăng đã bị soái ngôi, còn hần giờ đang ngồi nhà cuốc đất, cày cấy với trâu. Thiên Phong chắc đã thành anh chàng chai lười làn da rám nắng.

..... Không muốn tưởng tượng nữa.

Cha hần mặt lạnh như vậy, thừa biết chẳng phải thật mà hần vẫn phải sợ. Chứ Thiên Phong từ nhỏ đã lạnh lùng, nói chuyện toàn hần độc thoại, ngồi học riêng với thầy dạy, Thiên Phong có ngủ cũng chẳng ai hay, thức hay tỉnh cũng như vậy – im lặng và câm lặng. Còn cái ánh mắt giết người, hần từng nghe lúc mới sinh, lúc ấy hần mới 3 tuổi, đòi bế tiểu đệ đệ đáng yêu. Em bé Thiên Phong lúc ấy đang mút ngón tay nhắm mắt ngủ đột ngột mở mắt ra trợn lên làm hần sợ tí nữa đánh rơi em bé, may mà mẫu hậu đỡ. Sau lần đó, 2 năm liền hần không dám bế tiểu đệ đệ.

Ngay cả cha cũng sợ thành bé, có thể nói tính chết nhất của Lăng Tuệ PHong chính là từ ông bố gan nhỏ này. Riêng cái mặt lạnh của cha, hần thì sợ chứ Thiên Phong nó chẳng coi ra cái cóc khô gì. Cũng may thầy dạy đạo đức rất có năng lực, không thì chẳng biết đất nước sẽ ra sao.

Quay trở lại câu chuyện, sau khi cha hỏi vậy, Lăng Tuệ Phong – chàng trai trẻ đã trưởng thành rất ngày thơ trả lời

— Hai ạ.

— Những ai?

— Lăng Tuệ Phong và Lăng Thiên Phong.

— Với Thiên PHong, con cảm thấy thế nào?

— Vừa yêu vừa sợ.

— Vậy con nghĩ bảo nó làm vua, mặt nó sẽ ra sao?

— Con...

— Con nỡ để đệ đệ con đùm bọc ngàn ấy năm phải đối mặt với khó khăn, gian truân trước mặt, con nỡ lòng nào để những thứ đó hủy hoại sự trong trắng của đệ đệ sao? – Vì nói liền một hơi, lại kích động khiến Lăng Thiên Mệnh ho khụ khụ.

— Vâng, con biết rồi. – Hừ, lúc đó hần rất muốn hét lên “ Trong trắng cái của khỉ, cha nói hai từ đó trước mặt Thiên Phong xem nó có xông vào bóp cổ cha không? Hừ, trong trắng, cha biết có cả một thế giới diệu kì trong thư phòng nó không? Là xuân cung đồ đó, còn nhiều hơn sách Phật trong chùa Thiếu Lâm tự đó!!!!!!” Nhưng hần đâu dám nói, ai bảo hần..... Nói theo thế giới hiện đại thì hần mắc hội chứng cuồng em trai (đổ mặt)

..... và đó chính là lí do tại sao lại có thể loại vua mà sợ vương gia đến thế!

— Đùa vậy thôi, ta có chuyện muốn nói với đệ.

— Vậy thì... Chi Liên, Liễu Nguyệt, ...

— Biết rồi, biết rồi, ta về phòng đi ngủ đây, không làm phiền hai người bàn chuyện đại sự. – Liễu NGuyệt phát tay bỏ đi. Viên Chi Liên cũng biết điều đi theo.

— Trước khi ngủ nhớ phải tắm qua. Nhớ không được ngâm quá lâu kéo cảm lạnh. Phải ăn cơm rồi làm gì thì làm... Chưa hết, nhớ trước khi ngủ phải rửa chân...

Còn chưa nói hết câu, một vật phi nhanh về phía Thiên Phong vẫn đang thao thao bất tuyệt, nó dừng lại một cú nhẹ hều trên ngực hần rồi đi theo tiếng gọi của tâm trái đất rơi xuống. Cùng với đó là tiếng hét có chút khàn khàn do tức giận :

— LĂNG THIÊN PHONG, NGƯỜI KHÔNG PHẢI MẸ TA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – vâng Liễu Nguyệt đứng từ xa hét lên, dưới chân chỉ còn lại một chiếc giày.

Trên đường hai cô gái trở về phòng, Liễu Nguyệt đã kêu Viên Chi Liên tới phòng mình. Dù là gì đi nữa cũng nên có một cuộc nói chuyện thẳng thắn. Cuộc nói chuyện này chúng ta sẽ tìm hiểu ở chương sau. Bây giờ nên nghe về cuộc đối thoại giữa hai chàng trai;

Sau khi trở về thư phòng, Thiên Phong căn dặn Bạch Vương và Tai Thiên – hai người may mắn hơn Hạo Vân và Ngao Thiện canh phòng cẩn thận

— Sao không gọi đệ vào cung, huynh tới đây làm gì.

Tuệ Phong chẳng nói năng gì, đứng lên ngồi vào một góc, lấy cành cây nhỏ không biết nhặt từ đâu về, đi đi trên sàn nhà... miệng lẩm nhẩm :” Kiến ơi kiến à, mày tin được không, tao đứng là kẻ bất hạnh nhất, em trai tao nó không cho tao tới nhà nó, ta làm anh mà bị khinh rẻ không ra gì. Nó coi ta là kẻ tạt nguyên không đi được... Ta bất hạnh quá kiến à!!!”

— Huynh thôi ngay cho đệ! – Thiên Phong phát bực vì cái thứ tình cách kì dị của Tuệ Phong. Đều tại cha hết!!!! >< (=” lăng=” mệnh=” thiên=” :=” ta=” chết=” rồi=” mà=” tụi=” bậy=” cũng=” không=” đẽ=” ta=” yên=” là=”>

— Hừ, Thiên Phong a, ta không ngờ cục băng ngàn năm như đệ lại có khuynh hướng.... hí hí.... Râu quặp (sợ vợ) – Tuệ Phong nhanh chóng lại gần Thiên Phong, một tay che mắt, một tay chọt chọt vào ngực Thiên Phong.

..... Không lâu sau, trong phòng vang lên những tiếng hét thảm thiết

— Cứu mạng a, đau quá!!! Dừng lại aaaaaaaaaaaaaa (khụ khụ, cảm các fan girl hiểu lầm, đây không phải shounen ai, càng không phải soft yaoi)

— Ám sát hoàng thượng..... Cứu.

Hai người đứng ngoài phòng không nói gì, liếc mắt một cái rồi lại đứng im canh chừng, bỏ ngoài tai những tiếng kêu thảm thiết của người nằm quyền sát sinh trong phòng.

Khó khăn lắm không khí trong phòng mới nghiêm túc trở lại, Tuệ Phong trở lại vóc dáng của người cai trị đất nước,, nghiêm nghị nói :

— Độ hiểu dụng ý của mẫu hậu khi để Liễu Nguyệt và Chi Liên tới đây không?

— Hiểu.

— Tốt, hôm nọ ta cho người đi điều tra một số chuyện quá khứ của “lão cáo già” đó, hầu như không điều tra được gì hết. Tuy nhiên lại có một chuyện rất thú vị.

— Chuyện gì?

— Năm đó, phụ thân và lão cáo đó từng thi đấu để giành mẫu hậu! He he.

— Cái gì??

Lăng Tuệ Phong nói thâm vào tai Thiên Phong

— Nói cách khác, người Viên tể tướng yêu là mẫu hậu. Dì của chúng ta – Mẫn Thuyên – vợ của Viên tể tướng là.... Người thay thế.

— – Thiên Phong không biết phải nói gì nữa. Thực ra nếu nghĩ kĩ lại thì không phải là không thể, đúng là mỗi lần mẫu thân và Viên tể tướng gặp nhau, Viên Đẳng Quân luôn nhìn bà với ánh mắt si mê, tuy nhiên phải nhạy cảm một chút mới nhận ra được.

— Chưa hết, còn có một nguồn tin mật, còn nhớ lần phủ Liễu tể tướng bị thích khách đột nhập không?

— Cái lần Liễu Nguyệt bị ám sát!

— Chính xác, nhưng lần đó Liễu Nguyệt bị thương là ngoài dự tính. Thực ra mục đích của kẻ chủ mưu là ắt cấp Kim Ấn Vương Mệnh.

— Kim Ấn Vương Mệnh là...?

— Lệnh bài vương quyền của Tiên đế – nói cách khác năm đó ông nội của chúng ta đã trao nó cho Liễu tể tướng thay vì cha chúng ta.

— Vì sao lại....

— Có thể thấy Tiên đế vô cùng tin tưởng Liễu tể tướng, bởi nếu ông ta có ý đồ bất chính, dựa vào Kim Ấn Vương Mệnh có thể đường đường chính chính lên ngôi. Kim Ấn Vương Mệnh là dấu ấn thể hiện vương quyền của bậc đế vương. Ngay cả ta cũng chưa được thấy nó. Nếu ta đoán không lầm, Tiên đế đã sớm nhận thấy mưu đồ của Viên Đẳng Quân, vì vậy mới giao Kim Ấn Vương Mệnh cho Liễu tể tướng – người thân cận nhất và cũng là người có thể lực ngang ngửa Viên Đẳng Quân. Và ngoài ra còn tác thành cho trưởng nữ của Mẫn tướng quân với cha chúng ta. – Lăng Tuệ Phong nói, rồi lại ngồi trầm ngâm.

— Vậy ngay từ đầu Viên Đẳng Quân đã muốn đảo chính, vì vậy mới chia ý định của hắn ra làm hai chiều. Giao Kim Ấn cho người ngang hàng mình là để tạo uy, còn khiến người ông ta yêu trở thành hoàng hậu là vì ông ta sẽ không khiến người mình yêu tổn thương.

— Chính xác, Viên Đẳng Quân là kẻ tài trí, tiếc rằng có dã tâm nhưng lại si tình. – Tuệ Phong vừa uống trà vừa thở dài tiếc nuối. Đúng là những mối quan hệ phức tạp, nghĩ thôi cũng muốn đứt dây thần kinh.

— Vậy vì sao phải giao Kim Ấn một cách liêm lĩnh như vậy? Ai mà biết Liễu tể tướng có một mực trung thành không? Vả lại giao cho cha chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

— Độ có biết cha mất năm người bao tuổi không?

_ 35.

_ Đó là lịch sự ghi chép vậy, thực ra... người mất khi vừa 31.

_

_ Khi Tiên đế mất, người lên ngôi năm 16 tuổi (theo luật của Đông Phong hoàng triều, hoàng đế kế vị phải đủ 16 tuổi, nếu không phải có người nhiếp chính) nhưng thực ra lúc đó người mới có 12 tuổi. Cả Tiên đế và hoàng thái hậu đều đã mất, vì vậy nói là Liễu tể tướng tạo áp lực cho Viên Đằng Quân nhưng mặt khác cũng là giúp người quản việc nước. Nếu việc người lên ngôi trước tuổi bị Viên Đằng Quân biết, hẳn sẽ lấy cớ vi phạm luật lệ Hoàng triều rồi gây áp lực lên ta. Sự việc giấu kín bấy lâu, nhưng dạo gần đây lão cáo đó hình như đã đánh hơi được nên sai người điều tra, chính vì thế ta mới biết chuyện này.

_ Vậy chắc chắn lần đột nhập vào phủ Liễu tể tướng do Viên Đằng Quân chủ mưu.

Lăng Tuệ Phong búng cái chóc, nói

_ Chỉ có thể là hấn thôi.

Thiên Phong đột nhiên nhếch mép cười khẩy, lúc mới nói tới chuyện này, hấn đã ngờ ngợ đoán ra ý của Tuệ Phong.

_ Vậy theo huynh tiếp theo hấn định làm thế nào?

_ Vì hôn ước giữa đệ và Liễu Nguyệt nhằm kết hợp lực lượng giữa hoàng tộc với Liễu gia nên – Tuệ Phong nhanh chóng bắt kịp suy nghĩ của đệ đệ, hai người bắt đầu chơi trò “vì – nên” . Có thể thấy họ hiểu nhau vô cùng. Hà hà

_ Hấn sẽ tìm cách phá hoại hôn ước này.

_ Nhưng ta không nghĩ ông ta ngu ngốc đến mức để Chi Liên tới phá.

_ Đúng vậy, đệ nghĩ ý định của Chi Liên là tự phát. Lão ta cáo già như thế, sao lại nghĩ ra cách ngớ ngẩn ấy.

_ Vậy thì... hấn sẽ sử dụng cách cũ.

_ Có lẽ đệ nên gia tăng lực lượng bảo vệ Vương phủ. Và chúng ta cũng nên nghĩ cách bắt gọn thì hơn.

_ Đúng là đệ đệ yêu quý, rất hiểu ý ta.

Trong phòng vang lên tiếng cười hài hòa đếnđáng sợ.... Giống như tiếng cười của những con yêu tinh nhỏ bé.... Có lẽ đông tổ sắp nổi lên rồi

(Tuệ Phong : ê này, yêu tinh nhỏ bé cái gì, ông đây lớn tởm ngông rồi nhé)

Quay lại cuộc nói chuyện của hai cô gái:

Chi Liên và Liễu Nguyệt quay trở về phòng, hai cô gái nhìn nhau, nhìn chán , mỗi mắt rồi Liễu Nguyệt mới vào thẳng vấn đề :

_ Từ khi chúng ta đến đây chưa lần nào nói chuyện cho tử tế. Nhỉ?

_ Có mà, là do cô không nghe.

_ Ý cô là những lần cô độc thoại làm tôi không ngủ được – Liễu Nguyệt :==”

_ (gật đầu) – Chi Liên.

_ Tôi vào thẳng vấn đề luôn. Cô là em họ (biểu muội) của Thiên Phong phải không?

_ Đúng vậy. Chúng tôi anh em họ. Nhưng như thế thì có sao nào? Tình yêu là thứ vượt lên tất cả : tuổi tác, địa vị, thân phận, quan hệ. Chúng tôi ở bên nhau từ khi còn bé, huynh ấy luôn chăm sóc yêu thương tôi. Ngay từ khi còn bé tôi đã tự nhủ sẽ cưới huynh ấy, chỉ huynh ấy mà thôi, huynh ấy thương tôi nhất.

Cô đừng mong xen được vào. Dù có là hôn ước tôi cũng mặc kệ, đừng ai mong cướp được huynh ấy từ tay tôi. – Viên Chi Liên nói một hơi dài, đến khi nói xong thì ngồi thở hổn hển như vừa chạy nước rút.

__ Uống nước đi này – Liễu Nguyệt điềm tĩnh đẩy chén nước cho Chi Liên, giống như sợ cô ấy nói nhiều như vậy chắc khát lắm – lâu lắm rồi nàng mới cảm nhận cảm giác của hội trưởng trường Phú Đình : lúc cần thiết sẽ điềm tĩnh đến đáng sợ.

Nàng mỉm cười, nói:

__ Một tiểu thư như cô mà có suy nghĩ tân tiến như thế tôi rất thích. Tình yêu không phân biệt tuổi tác, địa vị, thân phận, quan hệ. Nhưng cô không nghĩ nếu hai người lấy nhau là loạn luân sao?

Đột nhiên Chi Liên cười một cách kì lạ , nói thô tục một chút thì nụ cười này hơi ...dê. Câu nói sau của cô ấy mới khiến Liễu Nguyệt cảm lạnh:

__ Cô đọc “ Nhất loạn luân, nhì phu thê” chưa? Hay “ Thiếu niên loạn mộng”, “ Hồng nhất biểu tiểu thư ái hoàng huynh”, “ Sư huynh sư muội”, “ Loạn thế phu thê”. Hê hê, toàn những tác phẩm kinh điển đó, hê hê, những mối tình ngàn năm trong đó chẳng phải rất đẹp sao??????? Há há, cô đọc chưa, tôi ưon!! há há, đó là tình yêu của tôi.

Liễu Nguyệt : @0@’ – Sao giống biểu hiện của fan girl quá vậy. Không lẽ cô ta cũng mê.... Đam mỹ. Nghĩ vậy, nàng run run hỏi:

__ Vậy trong quan niệm của cô, tình yêu có không phân biệt về giới tính không?

Ai ngờ Viên Chi Liên nghe được, trợn tròn mắt rồi hét lên :

__ Cô bị sao vậy? Đoạn tụ ấy hả? Hai người đàn ông, hai người đàn bà... nghe thật là tục tĩu.

*BÙNG

~*

Tiếng nổ mạnh mẽ vang lên trong đầu Liễu Nguyệt. Viên Chi Liên , cô thích loạn luân mà dám bảo đam mỹ của tôi là tục tĩu. Đầu óc cô có vấn đề à, (Lưu ý, Liễu Nguyệt là fan girl) may cho cô sinh sớm để nhanh, không thì câu nói của cô mà rơi vào tay cộng đồng Đam mỹ thì cô chết chắc. Hứ.

Và thế là trận chiến “ Fan đam mỹ” và “ Fan loạn luân” bùng nổ dữ dội.....

Đến khi cả hai mệt rồi, cuộc chiến mới chấm dứt. Lại một lần nữa, vấn đề chính được đề cập đến

__ Chi Liên, cô có nhầm lẫn gì không? Tại sao lại muốn phá chúng tôi. Tôi với Thiên Phong yêu nhau, lại có hôn ước. Nếu cứ theo tốc độ từ lần đầu gặp nhau cho đến khi có hôn ước thì chắc giờ con chúng tôi cũng biết tự vất mũi rồi. (Nhóm: ==, cái này giống trong “Yêu em từ cái nhìn đầu tiên” nè)

Sau đó nàng chồm người qua Chi Liên, khẽ nói vào tai cô ấy:

__ Rốt cuộc ý đồ của cô là gì? Cô không yêu Thiên Phong, vậy cô muốn làm gì hả Chi Liên, nếu có gì khó nói có thể nói ra, biết đâu tôi giúp được. (Nhóm : bóp bóp, bé Nguyệt thông minh hơn rồi đấy)

Tuy vậy, Viên Chi Liên chẳng nói gì, gương mặt cô ấy tối sầm lại, cắn chặt môi. Mãi một lúc sau, cô mới nói;

__ Đúng, tôi không yêu Phong ca.

__ Đúng, tôi không yêu Phong ca.

__ hừm – Liễu Nguyệt gật gật đầu.

__ Nhưng tôi vẫn phải có được huynh ấy.

__ hừm

__..... – Chi Liên tự rót trà uống, nhìn Liễu Nguyệt chăm chăm

__ Ể, sao không nói tiếp. Nhìn tôi cái gì. – Liễu Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

— Cô bảo tôi nói cái gì? – Chi Liên trợn ngược mắt, vặn lại.

— Thế chuyện chỉ có vậy thôi à.

— Chỉ có vậy thôi.

Viên Chi Liên đứng dậy, rời đi. Nhìn bóng dáng cô gái mong manh, tà áo phiêu diêu bay trong gió, bước đi có chút không ổn định. Liễu Nguyệt thần thờ, chép miệng một cái rồi nói:

— Chắc chắn là đối, chịu không nổi nên phải về..

Hạo Vân đứng ngoài cửa nghe vậy, thở dài thườn thượt, nghĩ trong đầu mà không dám nói ra : “ Vừa mới ăn bữa phụ xong, chỉ có những kẻ vừa đi chơi cả ngày về mới thấy đói.”

Tại biệt viện tối đen nằm ẩn sâu trong khu rừng trúc ở ngoại ô, cách kinh thành 10 dặm, một người đàn ông tuổi trung tuần đứng trước gờ cửa sổ, thở dài. Đôi lông mày sắc lẻm chau lại càng làm hẳn rõ những nếp nhăn của tuổi già. Bất ngờ, một bóng đen xuất hiện đối diện với người đàn ông đó. Toàn thân hắn mặc màu đen u ám, duy chỉ có đôi mắt màu xám bạc tựa như ánh trăng là nổi bật càng làm tôn lên vẻ lạnh lẽo tỏa ra từ con người hắn. Hắn cúi người hành lễ với người đàn ông đó.

— Có tin gì mới không? – người đàn ông nói.

— Bẩm, hiện tại hoàng đế đang cử các mật giám đi điều tra về Kim Ấn Vương Mệnh.

— Ừm, lần trước là quá sơ suất nên mới đánh động đến chúng. Nhưng giờ ta cũng chẳng cần đến Kim Ấn Vương Mệnh nữa.

— Nhưng... – Người mặc đồ đen ngược lên nhìn , định mở miệng nói thì bị người đàn ông ngăn cản.

— Không cần nói. Tự ta có chủ ý của mình. Chuyện Chi Liên tới phủ vương gia, đã là ngoài kế hoạch rồi. Cái quan trọng bây giờ là phải phá bằng được hôn ước giữa Liễu gia với hoàng gia.

— Nhưng thuộc hạ thật không hiểu, nếu đã không muốn lật đổ vương triều, vậy vì cớ gì người phải phá hôn ước này.

— Ta không muốn lật đổ vương triều, nhưng người đó lại không hiểu tâm ý của ta. Cứ một mực chống lại ta, nếu hôn ước này thành, vị thế của ta trong triều sẽ chẳng còn gì. Ta không cam tâm. – Đúng là ông ta đối với người đó là vừa yêu vừa hận.

— Thuộc hạ hiểu. Cho dù ý người thế nào thuộc hạ đều một lòng một dạ trung thành.

— Được, ta hiểu. Chỉ có một điều, ta rất thắc mắc, tại sao màu mắt của người lại đặc biệt như vậy

— Đó là di truyền của gia đình thuộc hạ. Không chỉ thuộc hạ mà người anh ruột cũng có màu mắt này.

— À, cái thằng nhóc đó. Hắn đi theo vương gia phải không?

— Vâng.

— hai người là anh em mà phải đi theo hai người đối nghịch nhau. Khổ cho hai người rồi.

— Cái mạng này của thuộc hạ là do người cứu. Nên...

— Được rồi, được rồi. Không nói nhiều nữa. Người mau trở về tập hợp thuộc hạ lại. Đêm trăng tròn tháng này sẽ hành động.

— Vâng – người mặc đồ đen thoáng chốc đã biến mất. Trong đầu hắn thầm nghĩ “ Đêm trăng tròn? Chẳng phải đó là ngày dòng máu trong cơ thể này bộc phát sao?Anh à, Xem ra... lần này chúng ta lại phải chiến đấu đến cuối cùng rồi!”

Dạo này ta rất vui, vì sao vui? Đương nhiên là vì Hạo Vân đã thân với ta hơn,... Không còn cái kiểu nhìn mặt đã muốn bóp cổ như trước nữa. Thỉnh thoảng hắn đã cười – dù đó chỉ là hai cái khóe nhếch lên 0,01

cm. Đã chịu nói chuyện với ta – dù đó chỉ là “ Ừ, phải, vậy à” thay vì “ Hừ, hừ” như trước. ha ha, thật là tiến bộ vượt bậc.

Hôm nay là đêm trăng tròn. Vì Thiên Phong có việc nên ta không làm phiền được, mà ngồi một mình cũng buồn nên ... quyết định rủ Hạo Vân uống rượu cùng. Hì hì, tửu lượng ta không tệ, có khi chuốc say được Hạo Vân, lại khai thác được từ hẩn chuyện gì đó của Thiên Phong –ví dụ như hồi bé tè dầm nè, hay gì gì đó. Trẻ con đứa nào chẳng vậy. Hắc hắc.

Nhưng sự thật đã chứng minh, tửu lượng của Liễu Nguyệt so với Hạo Vân thật không khác gì cái đinh gỉ. Khi mà Liễu Nguyệt đã có trạng thái “ nói nhảm” thì Hạo Vân vẫn còn thoái mái như không. Cũng may Liễu Nguyệt mới chỉ hơi ngà ngà say chứ với tình trạng hai người ngồi trên mái nhà uống rượu thế này, ai mà biết lúc nào nàng trượt “mông” ngã lộn cổ xuống thì số phận Hạo Vân thật quá là thảm. Ấy....

Tuy chưa say hẩn nhưng chỉ số IQ vốn đã thấp của Liễu Nguyệt nay giảm xuống số âm rồi. Bằng chứng là lời nói của Liễu Nguyệt đã mất đi sự logic một cách trầm trọng. Nàng uống ba vò rượu, mặt hơi ửng hồng nhìn Hạo Vân. Trong tiểu thuyết lãng mạn, đây là lúc nữ chính bày tỏ tình yêu của mình với nam chính, sau đó hai người trao nhau một nụ hôn nồng nàn dưới ánh trăng. Nhưng vì Hạo Vân không được may mắn lắm, nên số phận hẩn rất đáng thương.

_ Hạo Vân ca, giờ... ta mới ... mới nhận ra... mắt huynh thật sự rất đẹp. Tròn y như cái Cáicái bánh bánh chưng vậy đó.

Hạo Vân chỉ còn nước thở dài. Hồi bé mắt hẩn rất híp,lớn dần mới khá hơn. Dung nhan cũng có thể coi là ưa nhìn, nếu không muốn nói cũng tạm chấp nhận là một mỹ nam. Vậy mà cô ta dám nói mắt hẩn tròn... lại còn tròn giống cái bánh chưng. Bánh chưng tròn từ khi nào vậy. Hẩn mới nghe bánh tét tròn, không ngờ bánh chưng cũng tròn. Quả nhiên vương phi tương lai có tầm hiểu rất uyên thâm.

_ Ha ha, màu mắt cũng rất giống.... ực (nắc) rất giống màu trắng. Giờ... giờ ta mới để ý mắt ca màu bạc ... bạc.. .bạc. Rất giống mắt cú vọ ban đêm. Bảo đảm đi vệ sinh ban đêm không dâm vào cột. Hắc....(nắc) hắc.

Câu đầu tiên có thể miễn cưỡng coi là uyên thâm, câu thứ hai có thể chắc chắn một câu – tửu lượng quá tệ, ba vò đã chẳng biết trời đất đâu nữa.

_ Hắc ... hắc. Hạo Vân ca, gia đình ca có bao nhiêu người. Nói cho huynh biết, ta ắc (nắc) có tận hai gia đình lận.

_ Hai gia đình ? – Hạo Vân nghi hoặc tìm ra điểm kì lạ trong câu nói của Liễu Nguyệt. Hẩn còn đang mãi suy nghĩ thì Liễu Nguyệt ngồi cạnh đã gào thét lên , chân vỗ đanh đạch.

_ Nhà ca có bao nhiêu người... mau nói mau nói mau nói.....

_ Haizzzz – hạo Vân thở dài, không cam tâm, nói – nhà ta ngoài cha mẹ ra, ta còn một người em trai nữa. Tuy nhiên cách đây 4 năm,vùng quê nơi gia đình ta ở chịu nạn lũ lụt.Cha mẹ ta đều đã mất, chỉ có em ta là không tìm được xác... Nó.... – Nhắc tới gia đình, người lạnh lùng như Hạo Vân cũng cảm thấy buồn. Muốn kể ra cho bớt nặng lòng, thì bên tai hẩn vang lên tiếng thở “khò khò” đều đặn.

Lúc đó, Hạo Vân đã rất muốn vươn tay ra..... Ẩn cho con nhóc con này rút từ trên mái nhà xuống cho đi toi luôn đi. Bực cả mình. Còn chưa kịp thực hiện mưu đồ đen tối thì có người hô hoán lên ; “ Có thích khách – Có thích khách”. Và không phụ sự kì vọng của Hạo Vân, Liễu Nguyệt đang ngủ bị giật mình, thật sự đã ngã lăn từ mái nhà. Cũng may hẩn nhanh tay kéo lại không thì nàng ta gãy cổ rồi.

Hẩn dìu (chính xác hơn là vác như vác bao tải) Liễu Nguyệt vào phòng thì gặp Viên Chi Liên. Nàng ta bàng hoàng chạy ra, hỏi

_ Có chuyện gì vậy? Ta nghe có thích khách.

_ Không còn thời gian đâu. Ta sẽ đi xem sao. Phiên Viên tiểu thư đưa Liễu tiểu thư về phòng. – Hạo Vân lạnh nhạt nói, hẩn cũng không thân quen gì với cô Chi Liên này, dùng kính ngữ là tốt nhất. Sau đó, chẳng đợi người ta đồng ý hay không đã ném qua rồi khinh công đi mất.

Viên Chi Liên đứng lại một mình, cố gắng ôm “cái xác nồng nặc mùi rượu”, miệng méo xệch, một lúc sau mới lắp bắp thành chữ : “ Được”.

Quả nhiên là một trong tứ đại mật thám xuất sắc nhất của hoàng cung, bắt đầu đi từ viện phía tây mà nơi tập kích lại là phía đông, Hạo Vân chưa mất tới một phút đã tới nơi. Một toán thị vệ đang đánh nhau với khoảng 20 tên thích khách. Võ công của chúng cũng khá cao cường , thị vệ phủ được đào tạo bài bản, với loại binh thường, họ có thể hạ thoải mái vậy mà giờ phải vất vả lắm mới đánh lại được. Cả Tãi Thiên, Bạch Vương, Ngao Thiện Đều có mặt cùng đánh lại. Tất nhiên là với ba người họ thì đám thích khách này chẳng đáng gì nhưng đông quá, đánh mãi không hết. Kì lạ ở chỗ, đám thích khách này lại đánh rải rác, không chỉ ở phía Đông, mà còn ở viện nam, bắc. Chỉ riêng viện Tây thì không có bóng ai. Hạo Vân bỗng nhận ra, thì nghe tiếng Thiên Phong

— Hạo Vân, Ngao Thiện, hai người theo ta trở về viện Tây – Đây chính là chiêu dương đông kích tây. Tập trung lực lượng đông đánh rải rác nhằm tập trung đại nội cao thủ trong phủ về phía viện Đông bảo vệ vương gia mà lơ là phía viện Tây. Có lẽ mục tiêu của chúng chính là hai cô gái ở viện Tây.

Hạo Vân vừa theo vương gia vừa tự trách mình “ Chết tiệt, cũng tại hần lơ là quá”.

Vì nghe tiếng ồn nên Liễu Nguyệt cũng tỉnh lại chút ít, mơ mơ màng màng ra khỏi phòng thì thấy một loạt cả chục tên áo đen đứng trước mắt. Trong lòng nàng thầm kêu lên sung sướng “ Oaaaaa, chẳng lẽ đây là thích khách trong truyền thuyết sao ? hì hì” Nhưng ánh mắt nàng nhìn về phía một kẻ đang giữ lấy Viên Chi Liên, gương mặt nàng ta méo xệch. Trong lòng nàng thầm kêu không ổn. Bất giác nhìn về phía kẻ dẫn đầu – hần bịt mặt nhưng lộ ra đôi mắt. Nàng bàng hoàng kêu lên;

— Hạo Vân – người đó có đôi mắt sáng như ánh trăng.

18. Chương 18: Ranh Giới Sống Và Chết

— Hạo Vân? – Liễu Nguyệt ngạc nhiên. Nhưng nhìn kĩ lại, màu mắt Hạo Vân rất khó nhận ra, nó chỉ phớt qua ánh bạc mà thôi. Vì vậy, Hạo Vân đã ở cạnh từ khi mới vào phủ nhưng tới tối nay nàng mới nhận ra màu mắt của hần. còn người này, mắt lại có màu bạc sáng rực, giống như một con sói, vừa lạnh lùng, ánh nhìn kiên định khiến người đối diện sợ hãi. Thật sự rất giống dã thú. Đôi mắt khiến người ta không thể quên.

— Ta không phải là Hạo Vân! – người đó lạnh lùng nói. “ Xoẹt” – đường kiếm xé không khí, chặn ngay trước cổ họng nàng. Liễu Nguyệt cảm nhận được cái lạnh của kim loại, nàng rất muốn khóc thét lên, muốn kêu người cứu nhưng sợ lời còn chưa phát thì cổ họng đã bị kẻ này cắt nát. Vì vậy, đành đứng im, cố bình tĩnh mà nhìn đối phương.

— Người là ai?

— Người ... à không, Liễu tiểu thư sẽ sớm biết thôi. – “ Ta có thể gặp được người đó rồi!” Hần đã giữ những lời này lại trong lòng.

Vừa dứt lời, ba thân ảnh vụt qua như xé gió. Một người đẩy thanh kiếm rời khỏi cổ Liễu Nguyệt. Một người đánh kẻ đang giữ Chi Liên, một người đứng đối mặt với người có đôi mắt bạc kia.

— Liễu Nguyệt, nàng ổn chứ? – Thiên Phong đặt Liễu Nguyệt xuống thềm cửa, lo lắng hỏi.

— Ta ổn. Thiên Phong, những kẻ này là ai?

— Đừng lo, đều nằm trong dự tính của ta cả rồi. Hơn nữa đây một phần là chuyện nhà người ta , để họ tự giải quyết.

— Ý chàng là sao?

Thiên Phong xoa đầu nàng, cười nói

— Kẻ dẫn đầu đám thích khách này là em trai của Hạo Vân.

— Người... là Hạo Vũ – Hạo Vân neho mắt nhìn người trước mắt. Tuy ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng hắn thì không được vậy... đôi mắt này chỉ có thể là Hạo Vũ. Nhưng Hạo Vũ đã chết cách đây mấy năm rồi.

— Đúng là huynh, Hạo Vân. – Người được gọi là Hạo Vũ kéo khăn che mặt xuống. Tất cả mọi người – trừ Thiên Phong và Hạo Vân, gương mặt đó giống hệt Hạo Vân .

Ngao Thiện đang đỡ Chi Liên ngồi xuống cũng ngạc nhiên đến tí nữa thì làm rơi nàng. Hắn – người được coi là thân thiết nhất của Hạo Vân cũng không biết gì nhiều về người em trai của cậu ta – Hạo Vũ.

— Quả nhiên, đệ chưa chết. – Hạo Vân cười khẩy, ánh mắt muốn giết người nhìn vào người em trai, trong đó dường như còn có chua xót.

— Huynh mong đệ chết vậy sao?

— Lúc đó thì không.. Bây giờ thì không chắc. – Hạo Vân rút kiếm, một đường sáng chiếu thẳng vào ngực Hạo Vũ. Không né tránh, vết thương dài bật máu, rớt xuống thanh kiếm. Ngay cả Hạo Vân cũng không nghĩ Hạo Vũ sẽ nhận đường kiếm này.

— Tàn nhẫn quá huynh. – Hạo Vũ vẫn thản nhiên cười đến thản nhiên.

— Đừng mong hôm nay ta tha cho ngươi.

— Vô ích, dù thế này hôm nay đệ cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

— Vậy thì bước qua xác ta.

Hai người xông vào nhau, mỗi đường kiếm đều dứt khoát, giống như họ là hai kẻ thù chứ không còn là anh em. Mỗi đòn tung ra đều hiểm hóc như muốn lấy mạng, nhưng chỉ cần khéo léo một chút là nhận ra Hạo Vân tránh nhiều hơn là đánh. Hơn nữa các đòn chủ chốt thường cố tình đánh chệch.

Liễu Nguyệt ngồi cạnh Thiên Phong, thực ra nàng cũng hơi bất mãn khi thấy Ngao Thiện thì đánh nhau với một đám thích khách, Hạo Vân thì đấu với em trai mình mà Thiên Phong thì.... Ngồi thản nhiên như không. Ít ra cũng phải có chút căng thẳng chứ.

— Thiên Phong, họ là anh em thật sao?

— Ừ. Ta cũng mới điều tra được thôi. Hạo Vân có người em song sinh là Hạo Vũ. Thể chất của Hạo Vũ khi nhỏ vốn yếu ớt nên Hạo Vân được chọn vào cung để đào tạo. Sau đó ít lâu thì quê nhà họ bị lũ lụt, tất cả nhà Hạo Vân đều chết, chỉ riêng Hạo Vũ là không tìm được xác. Nhưng bản thân Hạo Vũ ốm yếu, ít ai tin cậu ta còn sống. Gần đây ta mới điều tra ra, cậu ta được một viên quan trong triều cứu và rất mực nghe lời ông ta. – Nói rồi Thiên Phong liếc mắt nhìn Chi Liên, nói – Chi Liên, hẳn muội biết người này phải không? Muội nên chuẩn bị tinh thần.

— Muội... muội....

— Ổ yên đây nhé. Ta ra giúp Ngao Thiện. – Thiên Phong nói với cả hai nhưng ánh mắt hình như chỉ hướng đến Liễu Nguyệt

Có sự trợ giúp của Thiên Phong, đám thích khách có vẻ yếu thế hơn. Về phần Hạo Vũ và Hạo Vân, dường như họ đang vờn nhau nhiều hơn, dù ra tay dứt khoát nhưng chẳng bao giờ chạm vào người đối phương. Hạo Vân liếc mắt thấy đám thích khách còn lại đang yếu dần, liền ra tay nhanh hơn muốn bắt gọn Hạo Vũ.

Trận chiến cứ diễn ra, tưởng chừng như phần thắng đã nắm chắc... nhưng một chuyện không ngờ đã xảy ra...

— Liễu Nguyệt, cô.... Xin Xin đừng hận tôi, Tôi thật sự không muốn làm vậy! –

“PHẬP!!!!”

Chưa kịp nghe rõ câu nói của Chi Liên, chỉ biết cô ta quay sang nói gì đó, đột nhiên cảm giác kim loại đâm sâu vào ngực. Đau thì không nhiều nhưng rất khó chịu, cảm giác tức trong họng... ứ nghẹn khiến ta khó chịu muốn chết. Cuối cùng nó tràn lên khoang miệng, chảy ra.... Rớt xuống tay ta....

Ta nhìn xuống tay... ôi mắt hoa cả lên... nhưng hình như là màu đỏ, máu sao? Sao ta lại phun ra máu nhỉ??? Viên Chi Liên, rốt cuộc cô đang làm cái gì?

Đầu óc quay cuồng, khó chịu quá. Không nghĩ được gì nữa. Ta nhắm mắt, thả lỏng người. Tất cả chìm trong mộng mị, ta chỉ kịp nghe văng vẳng bên tai tiếng ai đó gọi tên mình... hình như là Thiên Phong.

Thiên Phong ôm lấy Liễu Nguyệt gần như đã quỵ trong lòng. Hắn cố níu lấy từng nhịp thở thoi thóp của nàng, gất lên:

_ Mau gọi thái y!

Không lâu sau đó, dưới sự trợ giúp của viện binh trong cung, toàn bộ đám thích khách bao gồm cả Hạo Vũ đều bị bắt. Liễu Nguyệt cũng được đưa vào phòng để thái y trong cung khám chữa. Thiên Phong đứng ngoài mà lòng như lửa đốt, ngay cả Lăng Tuệ Phong cũng không thể bình tĩnh hơn. Họ đều dự tính được hành động của Viên tể tướng nhưng lại quá lơ là với Chi Liên. Kiệu của Thái hậu và xe ngựa của Liễu phủ cũng nhanh chóng đến vương phủ.

_ Vương gia, Liễu Nguyệt thế nào rồi? – Liễu Tùy Sinh vừa vào tới nơi đã gấp gáp hỏi.

_ Tuệ Phong, Thiên Phong, thế này là thế nào? – Thái hậu nói mà ngữ điệu như đang oán trách.

_ Mọi người ra phòng ngoài, con sẽ nói rõ. Bây giờ hãy để mình Thiên Phong đợi tin Thái y. – Tuệ Phong cố gắng dàn xếp ổn thỏa, quả thật hiện giờ khó có ai bình tĩnh cho nổi.

Mọi người cũng hiểu ý mà ra ngoài. Còn lại một mình, Thiên Phong chăm chăm nhìn vào căn phòng nơi người hắn yêu đang nằm. Trong lòng đầy oán hận tự hứa : Ta sẽ không để yên cho nhà họ Viên đó.

Sau khi kể một mạch từ kế hoạch cho đến việc xảy ra ngày hôm nay, Tuệ Phong nói:

_ Chuyện là như thế. Hiện giờ đã bắt được đám thích khách đó. Con đang cho Hạo Vân và Tả Thiên thẩm vấn chúng. Còn Ngao Thiện , Bạch Vượng đang trên đường áp giải Viên gia. Ngày mai sẽ để hình bộ thẩm vấn.

_ Con nói, Chi Liên đâm Liễu Nguyệt? – Thái hậu xoa thái dương, giọng nói dường như không thể tin nổi.

_ Vâng.

Gương mặt Liễu tùy Sinh tối sầm lại, ông quỳ xuống, chấp tay hành lễ, kiên định nói:

_ Hoàng thượng, bao năm nay, Viên Đăng Quân lòng hành việc triều chính. Cậy là hoàng thân quốc thích mà làm càn. Bấy lâu nay luôn ngông cuồng dương dương tự đắc, không coi vương pháp ra cái gì. Nay con gái ông ta ra tay hại con gái thần. Nay mọi chứng cứ hoàng thượng đều nắm trong tay, xin hãy làm chủ cho thần.

_ Liễu tể tướng hãy bình tĩnh. Lần này tuyệt đối ta sẽ xử lý chuyện này đến nơi đến chốn.

_ Đa tạ hoàng thượng.

Bỗng nhiên, một nô tài trong phủ bước vào, khom người nói

_ Bẩm hoàng thượng, thái hậu, tể tướng, Thái y đã ra rồi ạ.

_ Được, chúng ta mau đi xem Liễu Nguyệt thế nào. – Tuệ Phong là người đầu tiên rời khỏi.

Thái y bước ra khỏi phòng, gương mặt không lấy làm vui vẻ. Nhìn thấy gương mặt chờ đợi của mọi người, ông cũng đành thở dài. Là người hành nghề y như ông, nỗi khổ không phải vất vả mà là không thể chữa khỏi bệnh cho người ta.

__ Thần cũng không làm gì được nữa. Giờ chỉ còn biết dựa vào ý trời mà thôi.

__ Ông... ông nói thế là ý gì? Con gái ta sao có thể? – Liễu tể tướng suýt nữa đã túm cổ thái y, ông không thể bình tĩnh được nữa.

Thiên Phong này giờ không nói gì, đột nhiên gọi một nô tài vào, ra lệnh

__ Đi tìm Tả Thiên, bảo hắn áp giải Viên Chi Liên vào ngục, đích thân ta sẽ thẩm vấn.

__ Phong, bình tĩnh đi con. Chi Liên nó làm thế chắc cũng có nỗi khổ.

__ Mẹ, đến giờ phút này còn nói tốt cho con bé. Nó đã 16 tuổi rồi, con gái nhà nông ở tuổi này đã phải lo việc đồng áng, gia đình đấy. 16 tuổi còn bé bỏng gì nữa, Liễu Nguyệt là vương phi tương lai, mẹ biết nó làm vậy sẽ bị khép vào tội hành thích hoàng thân quốc thích. Lần này con sẽ không tha cho nó đâu, tốt nhất mẹ đừng có xin tha cho nó.

__ Thiên Phong, à, dù sao con bé cũng là em họ con. Có tội thì cũng là tội của cha nó.

__ Mẹ, nó là em con nhưng Liễu Nguyệt cũng là hôn thê của con. Chính mẹ là người tác thành còn gì. – Nói rồi Thiên Phong phát tay áo, đi về đại lao.

Trong đại lao, Chi Liên bị nhốt cùng một phòng với đám thích khách. Gương mặt cô ta thất thần, hoảng loạn, giống như cái xác không hồn hơn là một con người. Ai mà ngờ một cô gái đáng yêu lại trở thành thế này., nhìn Chi Liên thế này, thái hậu cũng thấy xót xa. Nhưng Thiên Phong thì khác, nghe được tin dữ, lúc này trong lòng hắn chỉ muốn băm nát cô ta ngay lập tức. Nếu không có mọi người ở đây, biết đâu hắn đã giết chết cô ả.

Chi Liên nhanh chóng được đưa vào phòng thẩm vấn. Ngay cả thái hậu cũng không được vào, chỉ có mình Thiên Phong và Tuệ Phong. Thiên Phong cố hít hơi thật sâu, kìm nén cơn giận hờn:

__ Nói thử xem Chi Liên, rốt cuộc em đã làm cái gì thế?

Chi Liên chỉ cúi gầm mặt không nói gì. Mãi một lúc lâu sau, cô ta mới ấp úng nói:

__ Liễu Nguyệt, cô ấy thế nào rồi?

Lúc này Thiên Phong không bình tĩnh được nữa, hắn lại nhớ tới lời thái y. Liên bước lên túm chặt cằm Chi Liên, gần giọng nói:

__ Thế nào? Cô muốn biết thế nào? Cô ấy đang nguy kịch đó, cô thế mạng đi. Rốt cuộc cô nghĩ gì mà làm như vậy?

Tuệ Phong thấy Chi Liên tái nhợt cả mặt, đành giữ lấy tay của Thiên Phong, lắc đầu. Lúc này Thiên Phong nhận ra mình đã quá xúc động rồi đành thôi. Vừa thả tay ra, Chi Liên không còn chút sức lực ngã gục xuống ghế, mặt cúi gầm không nói lời nào.

Tuy rằng cũng rất giận nhưng giờ Tuệ Phong là người phải bình tĩnh hơn bất kì ai, hắn nói:

__ Là ai bảo em làm vậy? Vì sao em ám sát Liễu Nguyệt?

__ Không ai bảo em cả. Em... em ,.... Cho em gặp cha. Em muốn gặp ông ấy.

__ Hừ, được thôi. Dù sao cũng đã cho người tới áp giải Viên gia tới hình bộ. Em cũng là người họ Viên, đến đó đi – Tuệ Phong lạnh giọng, sai người áp giải Chi Liên ngay trong đêm tối.

Vì ý của thái hậu, hiện tại chưa để cho hình bộ xử lí vụ của Viên gia một cách công khai, trước hết sẽ điều tra về tội của Chi Liên trước. Đồng thời đưa ra các chứng cứ mưu phản của Viên tể tướng.

Rất nhiều lần thẩm vấn riêng Chi Liên nhưng không khai thác được gì. Thiên Phong đành dùng đến hạ sách này mong có kết quả. Vậy là hai người quyết định đưa Viên Đăng Quân vào một phòng riêng, đưa cả thái hậu tới. Ở đây, mọi người đều ba mặt một lời.

Bản thân thái hậu tuy rất yêu thương đứa cháu gái Chi Liên, nhưng lại căm ghét Viên Đăng Quân. Năm đó hấn một mực chia rẽ triều đình làm hai phe, phản đối các chính sách cải cách của hoàng thượng. Hơn nữa, có nguồn tin chính hấn nhúng tay vào cái chết của cha bà và Thiên Hoàng – Lăng Mệnh Thiên. Mỗi hận giết cha, hại chồng, bà chỉ hận không đủ bằng chứng kết tội hấn. Nhưng đến hôm nay thì không thể tha thứ được nữa. Nếu là quá khứ trước đây, đã từng một thời trước khi cưới Mệnh Thiên, bà đã coi trọng cái tình yêu đó biết nhường nào, nhưng giờ phút này, khi đầu đã hai thứ tóc, nói thẳng là bà khinh cái thứ tình yêu của ông ta. Yêu là khiến người mình yêu hạnh phúc, vậy mà ông ta toàn đem đến cho bà đau khổ, nhục nhã. Bà hận ông ta.

Khi Viên Đăng Quân bị áp giải tới phòng lao, trông thấy thái hậu, mặt ông ta sầm xuống, cố lảng tránh ánh mắt của bà. Cái lúc Thiên Phong cho người tới đưa lệnh bắt toàn bộ Viên gia, ông đã biết mọi chuyện vỡ lở rồi, công sức một đời đã tiêu tan hoàn toàn. Giờ có bảo không có mưu đồ phản quốc cũng chẳng ai tin nữa. Số phận đã an bài cho ông, nhưng ông chỉ muốn cứu được Chi Liên và thê tử của mình. Đó là hai người phụ nữ duy nhất luôn ở bên ông, tiếc là trong thâm tâm mình, ông chỉ có duy nhất hình bóng Mẫn thái hậu – người chưa một lần yêu mình.

— Viên tể tướng... à không, giờ chắc phải gọi là tội nhân Viên Đăng Quân nhỉ? – Tuệ Phong cười. bắt đầu với trò “mèo vờn chuột”

— Hoàng thượng, thần không rõ ý người là sao. Đang đem lại tới áp giải toàn bộ người của Viên gia. Không biết thần mắc tội gì? – Gừng càng già càng cay, có không thoát tội nhưng vẫn phải già mồm.

— Chủ mưu đầu độc giết chết Mẫn tướng quân, ám hại Thiên đế, âm mưu phản quốc, câu kết với quân địch, mưu đồ ám sát hoàng thân quốc thích.

— Hoàng thượng nói gì cũng cần có bằng chứng. Thần dù sao cũng được coi là hoàng thân quốc thích, quyền cao chức trọng. Hà có gì phải phạm vào những tội được coi là thiên cổ, giết chết ba họ như thế.

— Phải rồi, ông nói thì hay lắm nhưng cái bản chất lòng lang dạ sói thì không chệch đi đâu. – Tuệ Phong cười khẩy nhìn lão cáo già, thế hôm nay phải lột mặt nạ của ông ta ra.

— hoàng thượng, cho dù là người đứng đầu đất nước cũng không nên sỉ vả một trung thần như thế. Hơn nữa chuyện Mẫn tướng quân chết trên chiến trường lần Thiên đế băng hà đã xảy ra cả chục năm về trước, nếu là thần thì làm sao đến giờ mới phát hiện ra.

— Đúng. Đúng là suốt chục năm qua ông một tay che trời. Ta lại chưa có đủ bằng chứng để kết tội ông. Nhưng giờ thì khác, năm đó Mẫn tướng quân chết trên chiến trường nhưng không phải vì giáo kiếm mà là do hạ độc. Ông câu kết với quân địch sai người bí mật thả cổ trùng độc vào kho lương thực để hạ độc toàn quân. Nhưng rất may năm đó Trầm lão bá chỉ cách giải độc, nếu không có lẽ giờ đây Đông Phong quốc đã là thuộc địa rồi. Chỉ tiếc là không thể cứu được Mẫn tướng quân. Sao ? Chuyện này ta nói đúng chứ.

— Thần không hiểu hoàng thượng nói gì?

— Sau khi ký kết hiệp ước giữa hai nước, vua nước địch đã trị tội toàn bộ những kẻ gây ra chiến tranh, nhưng người không biết rằng, năm đó có một người trông ngựa đã trốn thoát. Ông ta đến giờ vẫn còn sống, vẫn nhớ rất rõ bản giao kèo năm đó của người, thậm chí vẫn còn giữ được bản sao chép của nó. Tuy thời gian đã làm mờ nó nhưng bút tích của người thì vẫn rất rõ. – Thiên Phong bắt ngờ đi vào, nói liền mạch. Trải tấm da cừu – bản sao chép của giao kèo năm đó.

Viên Đăng Quân không hề hay biết con gái ông ta, vợ ông ta và cả Hạo Vũ đều đang ở phòng trong nghe mọi chuyện dưới sự kim cặp của Hạo Vân và Ngao Thiệu. Ông ta cứ dần dần đi vào cái bẫy đã định sẵn.

Nhìn thấy bản giao kèo đó, gương mặt Viên Đăng Quân có chút tái nhợt nhưng ông ta nhanh chóng thu hồi lại, cười nhạt nói tiếp:

— Gương mặt còn có thể làm giả huống gì bút tích này.

Thiên Phong và Tuệ Phong cũng không lấy gì kì lạ. Nếu mới thế này ông ta đã nhận tội thì thật chẳng đáng để họ vất vả bấy lâu nay.

— Tiếp theo, năm đó Thiên đế băng hà nhưng không thể tìm được lí do gì. Nếu mổ cơ thể người đã chết ra thì là bất kính, vì vậy phải đợi đến khi cơ thể đã phân hủy. Không ngờ phụ hoàng lại bị hạ độc bởi Tâm Thất nhân. Loại thuốc này nếu dùng nhiều sẽ thành độc dược. Có độc tính giống thủy ngân, ăn mòn xương nhưng phải đến khi cơ thể bị phân hủy mới phát hiện ra được. – Thiên Phong tiếp tục nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt. Cứ nghĩ đến lúc mở mộ cha lên, phát hiện ra sự thật đó, hẳn chị muốn một đao chém gã đàn ông này thành vạn mảnh.

— Vương gia, người nói vậy oan cho thần quá.

— Năm đó người mua chuộc một nô tỳ trong cung, cung cấp một số tiền lớn cho cô ta về quê khi xong việc. Nhưng khoảng 2 năm sau thì vùng đó lũ lụt, người sợ không xóa hết dấu vết nên lấy cớ tới vùng đó thị sát. Đồng thời cứu một đứa trẻ, đó chính là Hạo Vũ, em trai Hạo Vân. Vốn dĩ là không còn manh mối gì nhưng tình cờ, trước khi chết, người nữ tì đó có đem cầm đồ một thứ – đó chính là lệnh bài của người. Người đưa ả làm tin và sau đó trở về chính để lấy lại. Nhưng vùng đó bão lũ, người tin chắc mọi việc đã đầu vào đó, ai ngờ ả ta đã mang đi cầm đồ tấm lệnh bài đó từ bao giờ.

— Không phải đưa cho, mà bị lấy cắp. – Viên Đăng Quân chột ngắt lời.

— Vậy là ông đã chịu thừa nhận.

— Ta đã sống ngần này tuổi, có chết cũng đâu đáng gì.

— Ông chắc chắn là phải chết. nhưng không chết một mình mà còn kéo theo đứa con gái duy nhất nữa. – Thiên Phong lạnh lùng đánh thẳng một cú vào điểm yếu của ông ta.

— Làm sao lại? – Đến lúc này thì Viên Đăng Quân không giữ nổi vẻ mặt lạnh lùng nữa.

— à, chưa ai nói cho ông nhỉ? Ông sai người hạ sát Liễu Nguyệt nhưng chính con gái ông đã ra tay. Dù sao Liễu Nguyệt cũng là vương phi tương lai, là hoàng thân quốc thích. Ông biết con gái mình mắc tội gì mà. – Thiên Phong gần giọng, bắt giắc lại liếc về phía phòng trong. Không cần nghĩ cũng biết lúc này Chi Liên hoang mang đến mức nào.

— Hoàng thượng, Vương gia, là thần có tội, chuyện này không liên quan gì đến Chi Liên. Hãy để thần gánh hết. – Cho dù ông ta không yêu vợ mình nhưng dù sao cũng là cốt nhục duy nhất, làm sao ông nỡ để con bé phải chết theo mình.

Đột nhiên cánh cửa phòng trong bật ra, Viên Chi Liên chạy ra, quỳ phịch xuống đất trước mặt Tuệ Phong, Thiên Phong, vừa khóc vừa nói:

— Hoàng, thượng, vương gia, xin hai người. Chuyện này là lỗi của em, cha em không biết gì hết. Tất cả là chủ ý của em.

— Vậy nói rõ ra xem nào? – Tuệ Phong từ tốn hỏi.

— Em biết cha em yêu thương Mẫn thái hậu, người cũng quan tâm hai anh nhiều hơn. Ban đầu đúng là cha em có ý đồ soán ngôi nhưng sau này nhận thấy giang sơn ổn định, nhân dân ấm no, người đất từ bỏ ý định rồi mà. Nhưng người không bao giờ quan tâm đến em, vì vậy em mới muốn lấy Thiên Phong ca, em đã nghĩ làm vậy em sẽ được cha để ý đến, yêu thương em. Em đã từng rất ghét Liễu Nguyệt, nhưng thật sự cô ấy rất đơn thuần, tốt bụng. Lâu dần em cũng không còn ghét nữa, vốn đã định từ bỏ nhưng cha lại cho người đột nhập vào phủ giết cô ấy. Lúc đó em chỉ nghĩ làm sao để cha không vướng vào việc này nữa, vì vậy mới ra tay. Em không có ý định giết cô ấy, nhưng không ngờ.... Thật sự em không muốn giết Liễu Nguyệt.

— Vậy con biết hết tất cả? – Mẫu thân của cô ta, em gái Mẫn thái hậu bước ra khỏi phòng, nước mắt đã nhạt nhòa.

— Con biết hết. Con biết cha yêu thái hậu, con biết mẹ bị cha ghẻ lạnh, con biết hết. Con hận các người... Nếu đã không thể yêu thương con sao còn sinh con ra. Vì sao lại đối xử tệ bạc với con như vậy. Hai người chỉ biết đến cảm nhận của mình mà thôi, đối thì cho ăn, lạnh thì ặc. Chỉ có vậy thôi sao, đến con thú cũng cần tình cảm cơ mà,,,... Vì sao? Đã bao giờ cả nhà chúng ta cùng ăn cơm chưa? Đã bao giờ mẹ dạy con thêu

thừa chưa? Đã bao giờ cha dạy con chữ? Lúc nào cũng chỉ có người hầu ở cạnh con. Đã bao giờ hai người để ý đến cảm nhận của con chưa? Con làm vậy thì có gì sai? Con muốn được quan tâm, vậy có gì là sai? – Chi Liên gần như gào lên, khóc nức nở, tất cả mọi người không ai nói được lời nào nữa. vốn biết điều đó, nhưng không ai ngờ Chi Liên lại biết nhiều đến như vậy., cũng chưa từng biết con bé đã nghĩ nhiều đến thế.

Bốp .Mẹ Chi Liên tát cô ta một cái, sau đó ôm chặt cô ta, hai mẹ con cùng òa khóc:

— Xin lỗi con, mẹ chưa từng nghĩ con đã buồn đến vậy. Xin lỗi con, mẹ xin lỗi con.

Bà cứ lặp đi lặp lại câu nói đó như bị thôi miên.. Viên Đăng Quân thần thờ nhìn họ, không nói được lời nào được. Có lẽ đúng như người ta nói, ông ta là tội đồ. Cứ nghĩ là nuôi con bé là hết trách nhiệm... Ông chỉ lo bàn mưu tính kế mà quên mất con gái mình đã lớn đến vậy, đã trưởng thành mất rồi. Lẽ ra ông đã có một gia đình hạnh phúc. Vậy mà.... Tất cả giờ chỉ còn lại nước mắt mà thôi.

Viên gia đã chính thức đi tới hồi kết rồi.

Sau đó, Viên Đăng Quân bị đưa ra hình bộ xử lí. Ngày đầu tháng tám năm đó, ông ta bị xử tội tử hình, bản án được công khai trước mặt toàn dân. Gia nhân trong nhà được trở về quê, những người có liên quan tới tội ác của ông ta đều bị lĩnh án phạt đích đáng. Riêng Viên Chi Liên nhờ được Mẫn thái hậu cầu xin thay, nên không lãnh tội chết mà bị đày đi (thực chất là để giải thoát ẹ con họ) . Hạo Vân và Hạo Vũ cũng không hiểu lắm nhau nữa, nhưng Hạo Vũ chịu ơn Viên Đăng Quân nên quyết định cùng đi với mẹ con Chi Liên , cũng để bảo vệ họ. Nghe Hạo Vân nói thực ra Hạo Vũ có tình cảm với Chi Liên. Họ sinh sống ở một thôn trấn gần biên giới, nơi đó không ai biết tới họ, cũng coi như được thanh thản. Vài năm sau, Chi Liên và Hạo Vũ đã kết hôn. Hôn nhân của họ chắc chắn hạnh phúc hơn nhiều so với cha mẹ Chi Liên.

Nhưng vấn đề trước mắt , chính là Liễu Nguyệt. Mọi chuyện đều đã giải quyết ổn thỏa. Nhưng Liễu Nguyệt vẫn cứ hôn mê không tỉnh. Nghe thái y nói không còn gì nguy hiểm nhưng nếu không tỉnh lại thì đó lại là vấn đề khác. Mọi người đều tìm mọi cách để chữa trị, Thiên Phong ngày ngày túc trực bên cạnh nàng hơn. Thái hậu và Liễu phu nhân thường lên chùa cầu khẩn Phật tổ.

Không ai biết, lúc này, Liễu Nguyệt đang ở một thế giới khác.

19. Chương 19: Thực Ra, Sắp Đặt Của Thần Tiên Cũng Không Bằng Sự Xoay Chuyển Của Số Phận

Đúng là nữ chính của chúng ta đang ở một thế giới khác...

Thế giới trong mộng....

Ngay sau khi bị Chi Liên đâm (nàng nhớ loáng thoáng như vậy), nàng chìm sâu trong cơn ngủ mê. Cũng chẳng rõ chuyện gì đang xảy ra.... Chỉ biết chớp mắt cái, bản thân đã lạc vào thế giới toàn màu trắng này. Đúng là chỉ có màu trắng, thi thoảng mới có một vài cảnh vật gì đó lơ mờ hiện ra, nhưng biến mất cũng rất nhanh. Cơ thể cũng trở nên nhẹ một cách lạ kì. Ừ thì... cái vụ giảm béo ấy mà, nàng luôn ám ảnh , lúc nào cũng cố ăn ít để mảnh mai một chút. Chỉ tội cho Thiên Phong, cứ nghĩ nàng mắc bệnh, hờ chút là nhồi ăn đủ thứ. =-="" Tuy là giảm béo là ước mơ của nàng, nhưng mà bản thân nhẹ đến mức lơ lửng thế này thì không hay chút nào.. Đúng là rất khó chịu, mà cảm giác này quen lắm, tiếc là Liễu Nguyệt nghĩ mãi vẫn không ra đã gặp ở đâu.

Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng vút qua, rất không tử tế “xoẹt” qua tóc nàng. Liễu Nguyệt rửa thắm, nhờ mà chảy tóc thì biết làm sao? Cái ánh sáng đó ở trước mặt nàng, lan dần, lan dần thành hình một con người, ... dần dần thành hình một người phụ nữ. Đến khi hiện rõ ra, Liễu Nguyệt chỉ biết trợn mắt, há mồm:

— Người ngậm bốt mồm đi. Trông gớm quá! – “Cái ánh sáng” đó phẩy tay, liếc nhìn nàng bằng ánh mắt.... Nói thế nào nhỉ, giống như là “khinh bỉ” (một cách thiện chí nhá).

— Bạch... bạch... bạch sỏa ... sỏa nương nương!!!- Liễu Nguyệt ngoan ngoan khép mồm lại nhưng giờ lại nói lấp. Không dung lại gặp cái bà lão gần 500 tuổi này, lần nào gặp cũng là xui xẻo hết.

— Người đừng có xúc động thế chứ hả? - Bạch Sỏa nương nương cũng có chút xúc động, con bé này bị bà hại dần dần đi chút ít, vậy mà vẫn nhớ mặt bà. Có lẽ nên tặng cho nó bảo vật gì đó..

— Sao bà già lại đến đây? – Liễu Nguyệt sau ngạc nhiên là cái nhìn chán nản, thần nhiên hỏi. Và tất nhiên cái thái độ này so với tưởng tượng của Bạch Sỏa nương nương là hai thái cực khá là xa nhau...

Bốp, bốp , Bạch Sỏa nương nương đánh hai cái vào đầu Liễu Nguyệt, bà tự quát trong lòng : “ con ranh này, làm ta mất công xúc động, người dần dần rồi, đánh hai cái cho ngu thêm chút nữa cho dễ bảo! ”..

— Nương nương, không nên bạo lực như vậy?

Một thân ảnh khác xuất hiện, lại “ xoẹt ” lần nữa qua tóc Liễu Nguyệt đang ôm đầu sau hai cú đánh đau điếng. Nàng tức giận, gầm lên:

— Cái gì cũng chỉ một lần thôi chứ. Mấy cái ánh sáng chết tiệt cứ bay qua tóc người ta, tóc ta đã không nhiều, lỡ cháy tóc thì lấy gì làm vốn hả?

Độp, cái thân ảnh mới xuất hiện cốc cái vào đầu nàng, Liễu Nguyệt ngẩng mặt lên định quát ột trận thì lại há hốc mồm lần nữa:

— Trầm lão bá, sao ông ở đây?

— Con bé này, vì sao người ở được đây mà ta thì không?

Bỗng nhiên nàng nhớ ra, đúng, cái cảm giác này chính là lần xuyên không trở về đây, là lần đầu tiên nàng gặp Bạch Sỏa nương nương. Hình như lúc đó Liễu Nguyệt là hồn ma mà, chẳng lẽ..... thật sự đã bị Chi Liên đâm chết rồi sao. Nếu lại xuyên không lần nữa, liệu có khi nào trở về thời kì đồ đá không.... Có khi nào lại thành vợ tộc trưởng của bộ lạc nào đó không? Không!!!!!!!!!!!!!! Nàng không muốn như vậy, Mỹ nam như Thiên Phong đâu phải ở đâu cũng kiếm được, không thể giao ột ai khác. Mà công nhận giống nòi của thái hậu với Thiên đế tốt thật, 2 anh em Thiên Phong ai cũng đẹp chết người cả. Hắc hắc

— Con bé kia, nghĩ cái gì thế? – Trầm lão bá lắc tay trước mắt Liễu Nguyệt, ánh mắt ghê sợ nhìn gương mặt ... thiếu trong sáng của nàng.

— Hử? Chẳng phải Bạch Sỏa nương nương là tiên sao? Làm sao mà Trầm lão bá tới đây được?

— Sao người nói câu trước câu sau chẳng liên quan gì thế? – Trầm lão bá nhăn nhó nhìn nàng, sau đó thở dài, nó – ta không phải người thường.

— Ta biết mà. – Liễu Nguyệt khẳng định chắc nịch. Đúng là chuyện này nàng biết lâu rồi.

— Người biết ta không phải người thường? – Trầm lão bá há hốc mồm, hấn che giấu linh lực rất kĩ mà, làm sao con bé với võ công gà mờ này biết được cơ chứ. Đây chính xác là sự sỉ nhục sức mạnh của hắn.

— Đúng vậy. Lão bá à, ta nói thật, độ điên khùng của lão không phải của người thường đâu. – Liễu Nguyệt vỗ vai Trầm lão bá, thực ra nàng dám trêu lão vì chẳng bao giờ lão đánh mắng gì cho dù có tức đến đâu.

— =—= ” ” ” – Bạch Sỏa nương nương nín lặng không nói nổi lời nào.

Trầm lão bá tí nữa thì xông lên đánh chết Liễu Nguyệt , may mà Bạch Sỏa nương nương nhanh tay giữ lại. Không thì hậu quả thật khó lường.

— Không đùa nữa, vào chuyện chính thôi ! – Bạch Sỏa nương nương đột nhiên nghiêm túc lạ thường.

— Chuyện chính gì? – Liễu Nguyệt gãi đầu, hỏi

— Trầm lão bá thật ra là Trầm Sinh Tuyền Nhân, là một vị cao tiên đắc đạo , không phải người thường như ý người nói - Bạch Sỏa nương nương nói, ánh mắt lại lườm về phía Trầm lão bá.

— Thật á. Tiên gì mà toàn đi vào thanh lâu, ném đá chọi chó nhà người ta, phá làng phá xóm. –Nàng bĩu môi, kể cả loạt tội của Trầm lão bá.

— =-=’ Người nghĩ người không đóng góp gì à?- Trầm lão bá cũng bó tay luôn với con bé này. Chết đến nơi mà cứ cợt nhả.

— Ngậm miệng lại cho ta. Nghe ta nói hết . Liễu Nguyệt, người có muốn trở về hiện đại không? – Bạch Sỏa nương nương chặn miệng hai người lại, ôn tồn hỏi nàng.

Nhắc đến hiện đại, mọi quá khứ đang dần mất đi trong kí ức nàng như ủa về ngay tức khắc. Gia đình, bạn bè, trường học.... tất cả Nàng có thể trở về đó thật sao?

— Vì sao tự nhiên lại trở về.? Chẳng phải ta đã bị chôn rồi sao?

— Trở về hiện đại không phải thân phận Liễu Nguyệt nữa, mà với thân phận Liễu Hàn Dương.

— Liễu Bạch Dương là ai? Nhà tôi làm gì có ai tên đó? – Liễu Nguyệt nhú mày, nhà nàng làm gì có ai tên như vậy? Chẳng lẽ lại đầu thai vào nhà họ Liễu khác.

— 8 năm sau cái chết của người, anh trai Liễu Hoàn sẽ lấy Hàn Doanh. Liễu Hàn Dương là con gái đầu lòng của họ. Người có thể đầu thai thành con gái của anh trai mình. Có muốn trở về hiện đại không? Cơ hội duy nhất cho người đó.

— Đương nhiên là c.. – Đột nhiên tâm trạng của Liễu Nguyệt chùng hẳn xuống. Nàng đi rồi Thiên Phong sẽ phải làm sao? Nàng yêu hắn, nhưng hắn còn yêu nàng nhiều hơn. Nếu thật sự nàng chết đi, không chỉ làm khổ hắn, khổ gia đình Liễu tể tướng mà ngay cả Viên Chi Liên cũng phải chịu tội. Chẳng phải sẽ liên lụy tới rất nhiều người sao.

— Người quyết định đi! – Bạch Sỏa nương nương đương nhiên hiểu rõ tâm trạng Liễu Nguyệt. Vì vậy bà cũng chẳng ép.

— Nếu ta trở về hiện đại, Thiên Phong sẽ ra sao?

— Hắn thật sự rất yêu người! Sau khi người chết đi, hắn không còn quan tâm đến nữ nhi nữa. Lâu dần người ta đồn rằng hắn yêu đàn ông. Vì để hạ nhiệt tin đó, thái hậu ép hắn lấy con gái của một vị tướng quân. Hắn lấy nàng về nhưng chưa từng đụng đến. Ba năm sau, quân Mãn tới xâm lược Đông Phong, hắn chết trên chiến trường. Cũng khá là oanh liệt! – Bạch Sỏa nương nương nói, nhún vai . Nhưng bà biết chắc câu trả lời cuối cùng của Liễu Nguyệt mà.

— Không thể, không thể như thế được. Thiên Phong là mối tình chưa dứt của ta mà. Làm sao ta bỏ hắn mà trở về tương lai được – Liễu Nguyệt ôm đầu, thật sự lúc này nàng muốn khóc, nhưng thật sự là khóc không nổi nữa.

— Thực ra, Thiên Phong không phải là chân mệnh thiên tử của người đâu. – Trầm lão bá lúc này mới lên tiếng, vẻ mặt cũng không khỏi thấy áy náy. Kiếp nạn này mà Liễu Nguyệt phải chịu cũng có một phần lỗi là do hắn. Lại để nàng gặp Thiên Phong đầu tiên rồi yêu hắn.

— Trầm lão bá, ý ông là sao? – Liễu Nguyệt cảm thấy hoang mang, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện nàng chưa biết đây?

— Thực ra, mệnh của người là làm hoàng hậu kìa! Tức là người người phải lấy lẽ ra là Lăng Tuệ Phong mới đúng.

— Trầm lão bá, ông già quá nên ăn nói hồ đồ rồi phải không? Làm sao mà chân mệnh thiên tử của tôi có thể là Tuệ Phong được?

— Vì sao lại không thể? Đó là sự sắp đặt của thần tiên. Lẽ ra người phải gặp Tuệ Phong trước, nếu lần đó người không tới kĩ viện ở Soài Thành, người sẽ gặp Tuệ Phong giả trang đi vi hành. Hai người kết thành huynh đệ, đến khi xác nhận thân phận thật thì yêu nhau. Nhưng vì người đã tới kĩ viện đó, gặp Thiên Phong nên số phận người mới dịch chuyển theo. – Bạch Sỏa nương nương nói, không kìm được tiếng thở dài. Số phận đúng là khó đoán, đến cả thần tiên cũng chẳng thể ngờ hết (Nhím: chỉ có tác giả mới ngờ được thôi)

— Không,... lí nào lại như thế. Vậy giờ ta phải làm sao?

— Chẳng làm sao hết, tất cả đều là duyên số. Chuyện trước mắt người hãy suy nghĩ cho kĩ, trở về hiện đại hay về quá khứ. Lựa chọn nào thì người hãy chuẩn bị sẵn tinh thần, người sẽ nuôi tiếc hay hạnh phúc. Chọn đi !

— Ta... ta thật sự không biết! Ta muốn trở về nhà, muốn gặp lại bạn bè, muốn được yêu thương đùm bọc, muốn sống ở cái thế giới hiện đại đó. Nhưng ta cũng không muốn Thiên Phong đau khổ, không muốn hấn phải chết, không muốn giao hấn cho bất kì ai. Không muốn, ta không muốn. Ta thật sự không rõ phải chọn thế nào nữa.

Liễu Nguyệt gần như bật khóc, cảnh vật dường như cũng thay đổi, thay bằng màu trắng ảm đạm là những khung cảnh quen thuộc. Nhìn bên trái là những kí ức ở hiện đại, những bức ảnh, những bữa tiệc, vui vẻ, đầm ấm đến nhường nào. Nhìn bên phải là những kí ức ở cổ đại, khi Liễu tể tướng chấp nhận nàng làm con, những ngày tháng ngao du cùng Trầm lão bá, khoảng thời gian hạnh phúc được ở bên Thiên Phong, quen thêm những người bạn mới. Đó , thật sự cũng là những thứ nàng không nỡ rời bỏ.

— Hãy lắng nghe con tim mình đi. Đó là vì ngươi còn lưu luyến, nhưng thực ra trong trái tim ngươi đã có sự lựa chọn ngay từ đầu rồi. – Bạch Sỏa nương nương dịu dàng nói, tay chỉ vào phía lồng ngực nàng.

Liễu Nguyệt nhắm hai mắt lại, thực lòng lắng nghe nhịp đập của trái tim. Nàng nghe, mọi thứ cứ nhỏ dần, nhỏ dần, nàng lại lạc vào cõi u mê nào rồi ư. Nhưng rồi một giọng nói lại vang lên trong tiềm thức : “ Đến khi ngươi sẵn sàng, hãy mở mắt ra. Đó chính là câu trả lời của ngươi. Đừng hối hận vì những gì mình đã chọn hôm nay.”

— Liễu Nguyệt, nàng mau tỉnh lại được không? Làm ơn, hãy mở mắt ra nhìn ta này.

Giọng nói quen thuộc, ấm áp vọng tới bên tai nàng. Liễu Nguyệt cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, giống như vừa trải qua một giấc ngủ dài – hay nói cách khác là giấc mơ kì lạ nhỉ? Vậy đây là lựa chọn của nàng, nàng đã chọn Thiên Phong. Liễu Nguyệt đã chọn tình yêu của đời mình. Cho dù đó là tình yêu xuất phát nhờ sự chuyển dịch của số phận.

— Thiên..... Phong. Là chàng.- Nàng vươn đôi tay mệt mỏi, tái nhợt vuốt má hấn. Bàn tay liền bị hấn túm lại, Thiên Phong hôn vào lòng bàn tay nàng, nhẹ nhàng, trêu mếu ...

— Là ta đây. Tốt quá rồi, rốt cuộc nàng cũng tỉnh rồi. Cám ơn nàng vì đã không rời xa ta.

— Phong, nếu ngày đó chúng ta không gặp nhau ở thanh lâu, liệu có được như ngày hôm nay không? – Giờ nàng không còn quan tâm gì đến thần tiên hay số phận nữa, cái nàng cần là Thiên Phong.

— Nguyệt nhi, đời này kiếp này, ta sẽ yêu nàng, không bao giờ buông tay. Cho dù thế nào chúng ta cũng sẽ gặp và yêu nhau. – Thiên Phong ôm lấy thân hình gầy guộc của Liễu Nguyệt, khẽ hôn lên tóc nàng.

— Ta không tin – Dù vậy, nàng vẫn thấy thật ngọt ngào

— Ta nguyện lấy thân thể, tâm hồn này ra làm tin.

— Vậy ta tuyệt đối không cho chàng có người khác, mãi mãi chỉ được yêu mình ta – chàng nhớ đấy Lăng Thiên Phong!. – Liễu Nguyệt cũng ôm lấy hấn.. Họ trao nhau một nụ hôn ngọt ngào nhất, say đắm nhất và cũng là chân thành nhất – chứng minh cho tình yêu của hai người.

— Nương nương, nếu thần nhớ không lầm thì Liễu Hoành đâu có con! – Sau khi Liễu Nguyệt rời đi, Trầm lão bá mới dám nói ra thắc mắc của mình.

— Đúng là thế, hấn yêu đàn ông mà.

— Vậy làm sao có cơ hội để Liễu Nguyệt đầu thai. Người nói vậy không sợ con bé chọn trở về hiện đại sao? – Trầm lão bá kinh ngạc.

— Ta làm vậy vì ngay từ đầu ta đã biết sự lựa chọn của con bé.

— Đó là Lăng Thiên Phong.

— Đúng thế!

— Hay thật, không ngờ cuối cùng lại đến với nhau. Thực ra Tuệ Phong cũng rất thích Liễu Nguyệt, chỉ là không nói ra thôi.à – Trầm lão bá trầm cảm than, đại đồ đệ đáng thương của hắn.

— Thực ra, sắp đặt của thần tiên cũng không bằng sự xoay chuyển của số phận – Bạch Sảo nường nường nhìn lên bầu trời trong vắt, khẽ nói. Sau đó bà phát tay, chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, bà vẫn kịp để lại “chỉ thị”

— Người chuẩn bị phong bao mừng tân hôn đi là vừa!

Trầm lão bá ngẩn ngơ một mình, cuối cùng mới thở dài một hơi, chán nản nói :

— Ấy, tự dừng lại tốn thêm một khoản.!!!! =-='

“Thiên Phong, chàng mau cưới ta!!!!”

“ Cái này là lời con gái nên nói sao?Vương phi của ta à, nàng có phải nữ nhân không?”

“ Nguyệt nhi, chúng ta hãy sống thật hạnh phúc nhé, để cho tất cả mọi người đều phải ghen tị!”

“ Sống trong sự ghen tị của người khác ta chịu không nổi! Nhưng có một điều chắc chắn, ta sẽ không buông tay chàng đâu, Thiên Phong à.”

“ Đúng vậy, chúng ta hãy mãi ở bên nhau nhé. “

“ Giống như sự khởi nguồn cho tình yêu của chúng ta – sự tình cờ của số phận”.

HẾT

20. Chương 20: Ngoại Truyện 1: Cô Dâu Chăn Lợn

Truyện kể rằng vào ngày lành năm đó, sau khi vương phi tương lai Liễu Nguyệt thoát kiếp nạn. Thái hậu đã lên chùa chọn ngày lành tháng tốt để rước Liễu tiểu thư về phủ Vương gia.

Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ, và cho đến sau này.... Nhân dân vẫn luôn yêu quý vị Vương phi đáng yêu ấy và gọi với cái tên : Cô dâu chăn lợn.

Và lí do vì sao có cái tên đó, thì xin phép được kể về ngày cưới của họ.

Hôm đó là lễ cưới của Nhị vương gia.... Khắp nơi nơi treo đèn lồng kết hoa mừng cho đám cưới này. Người thì mừng vì họ đẹp đôi, người thì mừng vì được ngắm lễ cưới hoàng gia. Nhưng đa phần họ mừng vì Liễu tiểu thư từ nay không đi gây chuyện làm khổ họ nữa. ==

Các con phố, nhà nhà kết đèn lồng, hoa đỏ. Đặc biệt ở phủ Vương gia thì náo nhiệt vô cùng.... Người người ra vào tấp nập, phủ Vương gia cũng thuê thêm mấy chục tì nữ để phục vụ chứ mấy gã đàn ông thì ăn thua gì.Đoàn rước dâu dài cả con phố . Xe đầu tiên đã đi được nửa đường rồi mà xe cuối cùng vẫn còn chưa đi. Bình thường người của hoàng gia làm gì cũng không khoa trương, dân chúng Đông Phong cũng ít khi được thấy lễ cưới như lễ hội thế này. Vậy nên đám cưới này của Vương gia và Liễu tiểu thư được coi là dịp may hiếm có. Thiên Phong cưỡi ngựa, mặc áo chú rể màu đỏ, bình thường trông hắc lạnh lùng là vậy, nhưng từ khi quen Liễu Nguyệt, quả thật cũng có chút từng tưng, vui vẻ hơn. Nên mặc đồ chú rể vào trông càng đẹp, càng hợp hơn cái vẻ lạnh lùng trước đây.

Đầu tiên là dàn âm nhạc đi đầu tiên cùng hai người cầm dải hoa trải khắp đường. Sau đó là Thiên Phong cưỡi ngựa, sau đó là Tiểu Ngạo, Ngọc Khâm và tứ đại thị vệ. Sau đó là một dàn kiệu hoa kết vải đỏ, rực rỡ , nổi bật, lễ vật rước dâu... rất rất nhiều.

Đoàn người đang đi oai phong , dàn nhạc vui tươi. Ai nấy đều khắp khối, cười nói vui đùa thì chợt nghe thấy tiếng huych huych ở phía xa vang tới. Thực sự là cái tiếng này rất to, giống như một đàn ngựa đang tới. Người bình thường còn nghe rõ, huống gì người học võ. Tuy vậy, vì cả một đoàn dài nên ngay cả Thiên Phong cũng trở tay không kịp. Quả nhiên có một đàn chạy tới – nhưng là một đàn lợn

Dàn nhạc và người kết hoa bỏ chạy toán loạn khi thấy đàn lợn lao về mình... thật sự rất giống lợn điên...nhưng không phải, có một chủ bé chạy theo, vừa khóc vừa hét lên :

_ Giúp, giúp với!!!!!! MỌI người tránh ra , có lợn điên. !!!!!!!

Đồng loạt, Thiên Phong, Ngọc Khâm, Tiểu Ngạo và tứ đại thị vệ bay khỏi ngựa, xông vào đàn lợn đang chạy như lên cơn đó. Không biết Ngao Thiện và Hạo Vân kiếm đâu được sợi xích, 7 người dùng khinh công vây quanh bọn lợn, dồn chúng thành một đồng rồi xích vào. (Nhím: hehe, khinh công bắt lợn!). Rất nhanh, bọn lợn đã giải quyết xong, nhưng... trong lúc lũ lợn làm loạn lên, một vài con cùng với lũ ngựa hốt hoảng vì giật mình đã lao vào đoàn còn lại, mọi người chạy toán loạn sang hay bên đường. Rất may là lễ vật vẫn còn.

_ Cảm ơn các vị, không có các vị không biết tôi sẽ thế nào? – Chú bé chặn lợn ban nãy quỳ phịch xuống đất khóc.

_ Phù, giải quyết xong xuôi, may quá đi. Không sao đâu, bắt đắc dĩ thôi mà. – Tiểu Ngạo lau mồ hôi trên trán, chân dẫm lên chế trụ một con lợn, nói

_ Xong cái gì... Nhìn kia kìa – Ngọc Khâm gõ vào đầu hấn, chỉ về phía cái kiệu hoa.

Thiên Phong cùng bốn người còn lại đang bận trờng mắt với bọn lợn ngang ngạnh cũng quay lại. Tất cả đều đứng hình. Đúng là cái kiệu hoa giờ đã hỏng nặng nề do bị ngựa va lợn húc cho tơi tả. Ngay cả Thiên Phong cũng chỉ biết đứng nhìn , mắt trợn trờng trờng.

Không lâu sau, thợ sửa kiệu đến , mọi người trong đoàn cũng đứng dần về vị trí, chuẩn bị đi tiếp thì thợ sửa kiệu hoa nói:

_ Không được rồi, hỏng nặng quá sửa không nổi. Mua cái mới cũng không kịp.

.....

Lúc này, tại Liễu phủ, mọi người cũng đang sốt hết cả ruột. Sắp qua giờ lành mà vẫn chưa thấy đoàn rước dâu đâu. Liễu Nguyệt hôm nay mặc đồ cô dâu cũng trở nên xinh đẹp, dịu dàng lạ thường. Nàng bước ra cổng cùng cha mẹ đợi (Nhím:ngĩ tới cái cảnh cô dâu ngồi xồm đợi chồng mà cười đứt ruột). càng ngày càng nóng ruột, nàng chỉ lo không biết Thiên Phong có bị sao không? Định chạy đi xem thế nào nhưng nàng biết chắc cha mẹ không cho, tính lên đi thì thấy một chú bé chặn lợn cũng một đàn lợn bị xích đi qua cổng nhà. Trên tay cầm một bịch gì đó giống cám, mắt bọn lợn chỉ tập trung tới cái bịch đó (chắc để dụ lợn). Chú bé đó đi qua cổng nhà nàng thấy treo chữ hỉ, nhìn lướt qua thấy mọi người đang nhăn nhó không biết đoàn rước dâu sao giờ chưa đến. Kể ra chú bé cũng thông minh, hỏi;

_ Dạ, xin hỏi có phải mọi người đang đợi đoàn rước từ phía Nam kinh thành không?

_ Đúng. – Liễu tể tướng phản ánh rất nhanh, lập tức trả lời. Ông nhìn đàn lợn bị xích cũng lơ mờ đoán ra.

Chú bé thấy vậy, cũng biết mình hại đám cưới nhà người ta nên kể hết một mạch mọi chuyện. Còn chưa nói xong đã bị cô dâu tóm vai, lắc như lật đật, hỏi;

_ Thế chú rể có sao không? Có sao không? Hả?????

_Dạ không sao ạ!

Liễu Nguyệt đột ngột dừng lại. Quay ngoắt ra nhìn cha mẹ cùng hai anh, cười một cái, nói :

_ CHA, ME, ANH, CON ĐI TÌM THIÊN PHONG. LÁT MỌI NGƯỜI TỚI SAU NHÉ!!!!!!- Lời còn chưa dứt mà đã không thấy bóng nàng đâu,

Bóng thì không thấy nhưng thật sự nàng rất thu hút. Vì sao ư? VÌ... CẢ ĐÀN LỢN ĐANG ĐUỔI THEO NÀNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Liễu Nguyệt đã sợ bị bắt lại, lại thấy đàn lợn chạy theo càng hoảng. Thế là cứ người chạy trước, lợn đuổi theo sau.

Cái khung cảnh cô dâu xách váy chạy, lợn đuổi theo sau đã được toàn bộ dân chúng trong kinh thành chiêm ngưỡng. Đi tới đâu là mọi người cười ồ tới đó.

Xa xa có tiếng chú bé chặn lợn vừa khóc vừa hét ;

_ Tiểu thư, làm... làm ơn..... DỪNG LẠI!!!!!!!!!!!!!!

Liều Nguyệt cứ thế chạy cho đến khi thấy bóng dáng đoàn rước của Thiên Phong.

.....

Đoàn rước đành ở lại một chút nữa, dân chúng thì đang bàn tán, thợ sửa ra sức hì hục dưới sự giúp sức của Ngọc Khâm và Hạo Vân. Bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng rất quen, mọi người đều tái mặt lại khi nhìn thấy lại là đàn lợn ban nãy. Nhưng 7 người kia thì ngạc nhiên là phần nhiều vì chạy trước đàn lợn là bóng dáng áo đỏ quen thuộc – Cô dâu của ngày hôm nay – LIỄU NGUYỆT.

_ Thiên Phong, cứu ta!!

Nghe tiếng nàng gào lên, dường như hai chân sắp quỵ đến nơi, Thiên Phong phi thân túm lấy nàng nhảy lên mái nhà cao. Đàn lợn một lần nữa bị xích lại bởi 6 người còn lại. Cũng may cái kiệu chưa tan tành.

Cuối cùng, dân chúng xung quanh lại cười ồ trước cái cảnh vương phi tương lai bị lợn đuổi. Sau đó, Thiên Phong đưa Liều Nguyệt xuống... thì thấy chú bé ban nãy chạy lại, khóc nức nở nói:

_ Tiểu thư, làm ơn trả cho tôi cái gói cám!!!!!!!!!!!!!!1 TT~TT

Sau đó mọi chuyện được làm rõ, Liều Nguyệt chạy qua cậu bé, cái mũ đầy dây tua với chả kim châm trên đầu mắc vào cái túi cám trên tay cậu bé. Đàn lợn vì vậy cứ chạy theo túi cám thôi. Bảo sao ban nãy chạy nàng cứ thấy đầu bị kéo về đằng sau, nặng bà cổ. ==.

Vị vương phi với hình ảnh xách vác, mang trên đầu túi cám với đàn lợn theo sau đã theo chân Liều Nguyệt đến mãi về sau. Người ta thường lấy chuyện đó ra làm chuyện tấu hài trong những khoảnh khắc sum họp.

Và điều quan trọng nhất là đám cưới hôm đó diễn ra khá suôn sẻ. Cái kiệu cuối cùng cũng sửa xong, tiếc là nó hơi lỏng lẻo. Liều Nguyệt ngồi trên đó mà sợ gần chết. Đến lúc đặt chân xuống đất rồi mới an tâm.

Vậy mới nói, Hoàng gia toàn những người không bình thường, một thái hậu nhiều mặt, một hoàng thượng mê đồ ngọt, một vương gia trái khoáy,... giờ đây còn thêm một cô con dâu không bình thường. Không bình thường đến mức ngay cả đám cưới cũng chẳng bình thường.

==.....

21. Chương 21: Ngoại Truyện 2 : Đêm Tân Hôn Mà Chẳng Ai Muốn Nhìn Trộm

Truyện này tất nhiên không phải ai cũng biết. Dựa theo cái tên truyện là hiểu đây là vấn đề riêng tư. Chỉ có một vài người thân thiết, mà nói trắng ra những người anh em yêu quý của cặp đôi không bình thường này biết mà thôi.

Chuyện là, lễ cưới ngày hôm đó diễn ra suôn sẻ. Đặc biệt là những người không có cơ may trực tiếp thấy chuyện vui – cô dâu chấn lợn như Trầm lão bá với Tuệ Phong thì rõ ràng là không vui, một chỗ lại thờ dài thượt thượt. biết vậy đừng có lười, chịu khó đi một chút có phải là được xem kịch hay không? Tiếc quá!!!!

Tuệ Phong được coi là đại đệ tử của Trầm lão bá không phải vì hấn lớn nhất, cũng không phải vì hấn giỏi nhất mà là vì.... Hấn điên nhất! ==.”

Đúng là thế, tính theo độ khủng thì Tiểu Ngạo còn thua xa Tuệ Phong, có thể nói cái tính tưng tưng của Trầm lão bá thì chỉ có Tuệ Phong mới đủ “tư chất” lĩnh ngộ được. Vì bản thân hấn giống sư phụ nên tất nhiên khả năng cả hai nghĩ cùng một ý nghĩ là rất cao. Cùng không được xem kịch hay, tất nhiên là sẽ không vui. Mà không vui thì phải tìm cách tự làm mình sướng.....

Mà trong lễ cưới này, cái cặp không bình thường thì đúng là vui rồi, làm gì cũng khiến người khác bật cười, ai bảo tính cách trái ngược quá... nhưng mà xem mãi cũng chán. Phải kiếm trò nào đó kinh thiên động địa một chút. Hai thầy trò ngồi cùng một bàn chủ tọa, Thái hậu ngồi cạnh trông thấy ánh mắt gian manh của

hai người, cũng không có nghĩ nhiều, thư thái mà uống trà. Bà tự nghĩ “ dù sao cũng lâu rồi chưa có gì vui?”

Theo tục lệ, sau khi chính thức được công nhận là vợ chồng, hai người phải đi mừng rượu từng bàn một. Lễ cưới của Vương gia đương nhiên là rất to, rất lớn, mỗi bàn khoảng 5,6 người mà cũng phải đến mấy trăm bàn. Mỗi xong chỗ này chắc Liễu Nguyệt không chết vì say cũng chết vì gãy cổ. Vì sao mà gãy cổ ư? Còn phải nói à, ở hiện đại chỉ cần một cái khăn voan như cái màn bị xé đôi ra cài lên đầu là xong. Đây thì..... cũng tại tóc nàng dài, cấm chỉ cấm chít đủ loại trang sức, kim châm, thoa vàng lộng lẫy. Nhìn thì đẹp đấy nhưng mà nặng bằng chết. Sướng mắt người ta nhưng cổ thì đau muốn chết. ==

Thực ra thì Cũng có một số lượng đáng kể các bàn là ăn gian, bốn thị vệ phải đi theo họ tiếp rượu, đa phần là họ uống chứ Thiên Phong và Liễu Nguyệt thì không nhiều. Cũng phải thôi, say quá cu đơ rồi thì còn “làm” được gì nữa.

Khi Liễu Nguyệt mời bốn tứ đại thị vệ, mỗi người một li, chỉ riêng Hạo Vân là không chịu. Hắn đâu có ngu, Vương phi này à, tửu lượng đã kém còn thích nói khoác, thêm chén hấn kính rồi nhờ may nàng say, lúc cao trào lại lăn tôm xuống giường giống lần rơi từ trên mái nhà xuống thì chắc đầu hắn cũng rơi theo. Hấn không có hứng thú với cái chủ nghĩa “ Chết một đồng còn hơn sống một mình”. Có gì cho ba tên kia chịu tội, hấn không quan tâm. Ai bảo chủ nhân của họ yêu chiều vương phi đến thế, lỡ có chuyện gì không trút giận được lên ai, thì bọn họ chịu trận là..... cái chắc!

Nhưng đây là cái phận làm tôi, chứ còn mấy vị anh em đáng kính của hai nhân vật chính nào có nghĩ được như thế. Họ ra sức kính, rồi chúc rượu, rồi phạt đủ thứ vớ vẩn. Chén thứ nhất là để chúc hai người hạnh phúc trọn đời, chén thứ hai là để chúc con cháu đầy đàn, chén thứ ba là chúc gia đình hạnh phúc, chén thứ tư là để giải xui cái chuyện xui hôm nay, chén thứ năm là phạt vì tội giờ mới đến bàn họ chúc rượu (Mặc dù Thiên Phong tới bàn họ đầu tiên), chén thứ sáu là để mừng 5 chén trước, chén thứ bảy là để mừng sáu chén vừa uống xong. Nói chung là từ chén thứ sáu trở đi là lí do rất có vấn đề, cứ thế cho đến chén thứ ba mươi lăm, lại gộp thêm phần uống thay cho Liễu Nguyệt. Riêng bàn của mấy người “ tốt” mà cầm đầu là Trầm lão bá đó, Thiên Phong phải gồng hết 70 chén rượu. Sau đó còn một loạt các bàn khác nữa, người nhà bên nội, bên ngoại rồi thì quan viên trong triều, họ hàng người này, họ hàng xa người kia. Đến khi chúc xong thì Thiên Phong cũng hơi chóng mặt rồi. Vốn tửu lượng hấn rất tốt, mà chén rượu cũng không to lắm nên chẳng hề gì, mỗi tội hấn chưa có gì vào bụng mà uống thì như dốc nước lã vào mồm, đến hử còn chết huống gì người.

Sau đó là đến lúc chào đón đêm tân hôn đáng giá ngàn vàng.

Trong lúc Thiên Phong và Liễu Nguyệt còn đi chúc rượu, mấy người bao gồm Trầm lão bá, Tuệ Phong, Liễu Thụy, Liễu Vũ, Ngọc Khâm , Tiểu Ngạo ngồi bàn bạc kế hoạch .;

_ Mấy đứa, lát nữa chúng ta bày trò chơi đi. – Trầm lão bá cười hề hề, nói

_ Bày trò gì? – Theo kinh nghiệm dày dặn của Liễu vũ – kẻ từng bị “vị sư phụ” này ném vào thanh lâu không thương tiếc khi chưa đầy 13 tuổi, vẫn thơ ngây chưa biết nam nữ khác nhau thế nào, thì tuyệt đối cái trò này không tốt đẹp gì.

_ Đêm tân hôn của hai đứa nhỏ, nếu chỉ có vậy thì làm sao để lại kí ức tốt đẹp cả đời không quên! – Trầm lão bá cười, vẫn cứ cười. Dù sao cứ đồn bọn nhóc này đi , hấn ở nhà ngồi nghe và hưởng thụ cảnh mình về ra là được. Chứ hấn ngần này tuổi rồi, cái gì cần xem cũng đã xem rồi, không phải kể thơ ngây hay lão già dê nữa. Ngồi nghe cho vui là chính thôi. Chứ con bé kia nhìn từ đầu đến chân không khác gì cây tre, tóc như lá tre, chân tay thì như búp tre, thân hình thì như tre già.... Chán ngắt. (Nhím ; Viết đoạn này thấy có lỗi với Liễu Nguyệt) (Tre là biểu tượng của người Vn mình, nhưng là biểu tượng về phẩm chất, con người Vn – cái này ai học văn cũng biết mà nhỉ? , còn ở đây mình dựa vào hình dạng gậy, thẳng của cây tre để ta, không động đến gì tới dân Vn chúng mình nhé)

_ Kí ức tốt đẹp á? – Tiểu Ngạo nheo mắt hỏi.

_ Ừ.

— Thế định làm thế nào? – Liễu Thụy cau mày nhìn ông già quái chiêu trước mắt.

— Các con có biết vì sao năm xưa ta đưa các con vào thanh lâu không? – Trầm lão bá hỏi, ánh mắt mơ màng, giọng nói sù sụ giống như đang hỏi “có biết vì sao năm đó ta bỏ chồng mà trốn đi không?”.

— – tất cả đều im lặng. Không phải vì không biết mà là hoàn toàn không muốn biết.

— chính là vì chuẩn bị cho lúc này đó – Lão bá đưa cái tay cầm bánh bao ngoạm một miếng bánh, vừa ăn vừa cười nói, trong lòng thì chỉ mong bọn nhóc này hiểu ra vấn đề cho nhanh, này giờ hấn giả đồ cười hiền lành muốn sai quai hàm, rụng lợi, rách miệng, đau răng, tê lưỡi, cơ mặt giật rồi.

— Biến thái quá, sư phụ à, người già rồi, vậy là không nên đâu! – Tuệ Phong tỏ vẻ không đồng tình.

— Có mi biến thái ấy, ai nói gỡ ngói ra nhòm trộm đâu, chỉ cần khéo léo nghe lén, khi nào tới đỉnh thì đánh động cho tụt hứng, làm phiền hai đứa nhóc tí xúu thôi mà. Ta tin Thiên Phong rất lí trí, cũng rất khỏe mạnh, không thể chỉ một lần mà hỏng luôn được. (Nhím : ai nghe hiểu thì hiểu, không hiểu thì đừng hiểu cũng được cho đỡ đen óc)

— Đây là bài kiểm tra tính kiên nhẫn và khả năng chịu đựng hả? – Liễu Vũ hỏi.

— Thông minh!

— Vậy lẽ Thiên Phong, anh ấy không qua bài kiểm tra..... thì sẽ thế nào? – Tiểu Ngạo run rẩy hỏi.

— Thì mấy đứa sẽ bị đánh chết chứ sao!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Đến đây thì Trầm lão bá rất vui, rất hứng thú.

— Làm gì có mà đòi, Thiên Phong anh ấy uống rượu thế kia, mà với con bé Liễu Nguyệt, thì chắc chắn là đêm tân hôn đáng giá ngàn vàng sẽ thành đêm tân hôn không đáng ba đồng. – Ngọc Khâm liếc mắt nhìn hai người đứng đằng xa, nói không hứng thú.

— Được, vậy cá đi.! – Trầm lão bá nói.

— Được, cá! – Tuệ Phong đột nhiên trở nên rất có hứng thú lấy ra hai cái bát sạch, chỉ vào bát màu xanh, nói : Bát màu xanh là nên chuyện đêm nay, bát màu đỏ là không thành. Ai đặt vào đâu thì thả một vật của mình vào đó. Bên thua sẽ mất vật cá cược và phải giả thêm cho bên thắng..

Sau đó nghe tiếng “keng keng” mấy cái,..... Kết quả như sau :

— Bát màu xanh ngoài đồng xu của Trầm lão bá ra thì trống không.

— Bát màu đỏ chứa đầy ngọc bội, đồng tiền, thậm chí cả lệnh bài, thoa châm.

Tất cả đã cho thấy rõ, rất ít người tin vào khả năng “tái tạo con người” của cặp đôi Thiên Phong, Liễu Nguyệt.

— Nhưng dù sao cũng là đêm tân hôn của người ta. Hơn nữa lại là người thân quen, theo nhòm trộm có nên không? – Tuệ Phong vẫn thấy chuyện này không nên cho lắm.

— Đại đệ tử của ta, từ khi nào con trở thành người anh tốt vậy? – Trầm lão bá vỗ vai hấn.. Hấn nhìn lại sư phụ mình, ánh mắt giao nhau mất mấy phút..... Cuối cùng bé Tuệ Phong đáng thương đã phải đầu hàng :

— Đi thì đi.

— Nhưng con cũng thấy giống đại ca đó. Làm vậy không nên – Lần này đến lượt Tiểu Ngạo lên tiếng.

Trầm lão bá nhìn đồng đồ trong bát đỏ, mỉm cười triu mến nói:

— Tiểu Ngạo nè ta nhớ không lầm mảnh ngọc con vừa đặt vào là mảnh ngọc bội của cha con thì phải. Nghe bảo ông ấy thích nó lắm đó.

— Con xin lỗi, con đi mà – Tiểu Ngạo vội nói, ngăn không cho Trầm lão bá nói hết câu.

Vậy là trong năm người, hai người còn có chút lương tâm cũng đã bị đánh bại một cách triệt để. Tất cả đều thảm bại dưới tay.... À không, dưới chân của Trầm lão bá mới đúng.

Sau đó, khi Thiên Phong và Liễu Nguyệt về phòng tân hôn, thì cũng là lúc đến ‘ giờ hoàng đạo’. Tiểu Ngạo, Ngọc Khâm đến đầu tiên, Tuệ Phong đến thứ hai, cuối cùng là hai anh trai Liễu Vũ, Liễu Thụy của Liễu Nguyệt. Thấy mọi người cứ chần chừ mãi không đi, như đang đợi ai đó. Khoảng nửa giờ sau, Tiểu Ngạo mới hỏi :

__ Mọi người đang đợi ai à?

__ Sư phụ đã đến đâu! – Ngọc Khâm trả lời, mắt vẫn lạnh nhạt như thường ngày.

__ Ể, các anh không biết gì à? Trước khi đi, Lão bá cho người tới nhắn tin là ăn nhầm bánh bao thiêu, bị tiêu chảy phải nằm nhà rồi.

__ Thằng ranh này, sao giờ mới nói, lỡ hết cả việc quan trọng. – Tuệ Phong hừ lạnh, trừng mắt nhìn. Không ai nhận ra đây là kẻ ban nãy còn chưa đồng ý đi rình trộm. Cái bộ dạng này, phải nói là sốt sáng đòi đi đầu mới đúng.

Sau đó tất cả cùng đột nhập vào ... cái nơi gọi là tân hôn. Vì Thiên Phong rất giỏi võ nên họ phải cực kì cẩn thận. Tuy rằng hấn hơi say nhưng khả năng nghe nhìn chắc chắn không giảm đi nhiều, nên gần như họ toàn rón rén đi. Cuối cùng, sau khi tham quan cả cái nhà gọi là phòng ngủ của vương gia, họ quyết định trèo lên mái nhà nghe. Dù sao cũng nghe khá rõ chứ quanh đây cây cối không nhiều nhưng núp dưới đó, ngồi lâu muỗi cắn cho thì chết sưng mắt.

Và họ bắt đầu nghe được tiếng nói vọng từ bên trong ;

__ Aaaaaaaaaa, Thiên Phong, chúng ta bắt đầu đi. Chàng lấy cái đó ra đi.

Nghe xong, mấy người đầu óc như trời đêm không trăng lại nghĩ lung tung. Tiểu Ngạo dùng âm ảnh (không nói ra bằng miệng mà dựa vào nội công để nói chuyện, chỉ những người có nội công tương đương hoặc hơn mới nghe được) để nói ;

(ở đây dùng đại từ anh – em cho hay nhé)

__ Ôi trời ơi, sao mà chị dâu mạnh bạo thế. Em cứ tưởng phải thẹn thùng cơ chứ, ai ngờ vẫn như mọi ngày .

__ Yên nào còn nghe tiếp – Ngọc Khâm ấn đầu hấn xuống.

Tiếp theo họ lại nghe được những câu khác như thế này :

__ Đùng tưởng ta đã dùng hết, ta còn rất nhiều cái. Hôm nay nàng thua là cái chắc.

__ Còn lâu, ta đã chuẩn bị rất kĩ rồi, chàng không đủ khả năng đâu.

__ Được, tiếp theo đến nàng đó, mau lên.

__ Chàng làm gì mà chậm thế, nhanh lên nào, ta chịu hết nổi rồi.

Và những người bên ngoài lại được một hồi nghĩ ngợi....

__ Sống động quá!!!! – Tuệ Phong dùng âm ảnh, cảm thán nhưng dường như cũng để những người có chung suy nghĩ với mình nghe thấy.

__ Cặp này... tại sao không ai chịu nhường ai chứ. – Liễu Vũ nói

__ Đúng là không tới đây thì thật phí – Tiểu Ngạo nói.

Trong 5 người thì hai người nghiêm túc nhất là Ngọc Khâm và Liễu Thụy cũng cảm thấy xây xẩm mặt mày. Mấy câu này họ nghe mà không hiểu mới là chết.

Cứ thế, những câu nói đầy mờ ám cứ vang lên cho đến khi câu nói của Liễu Nguyệt đánh thức họ :

__ Ta thắng rồi nhé, từ giờ chàng phải cho ta đi ra ngoài chơi. Được rồi, ván tiếp theo, điều kiện là..... tiền tiêu vặt của ta nhé.

__ Được, chơi tiếp.

Ở ngoài, năm người cứ nghếch cả mặt ra, cuối cùng, Tiểu Ngạo nói mà như hét lên (tất nhiên vẫn bằng âm ảnh)

__ Hai người họ..... đừng có nói là.....”làm” để quyết định thắng thua, đặt điều kiện nhé!!!!!!!!!!!! Đen tối quá đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

__ Vớ vẩn, hình như có chuyện gì đó không ổn lắm. – tuệ Phong nghi ngờ, bắt đầu vỗ vai mọi người ngồi đây.. Hắn dò vị trí gạch ngồi kín đáo nhất, bắt đầu gỡ mấy miếng ngồi ra thành cái lỗ nhỏ. Đưa mắt nhìn vào bên trong.... cái lỗ đó nằm sát cạnh mép mái..... Hắn nhìn.... Nhìn... nhìn vào đó, cuối cùng thả mình lộn cổ xuống đất. May mà hắn có võ, ngã không tiếng động.

Mấy người còn lại thấy biểu hiện đó cũng thò mắt vào xem.....

Và họ đã thấy.... hai người ngồi trong đó Thiên Phong và Liễu Nguyệt.....

Nhưng họ không nằm như năm người nghĩ.....

Họ đang ngồi..... ngồi..... chơi bài!

Sau đó, năm người chán nản phi thân đi mất. Tức tối chẳng muốn nhìn hai người đó nữa. Mất công họ rình rập làm mỗi uối cần, ai dè cái cần rình thì không có mà lại đi rình người ta chơi bài.

Vương gia và vương phi, đêm tân hôn ngồi chơi bài.... Đúng là chuyện vừa buồn cười vừa đáng chán nhất trong lịch sử.

Đúng là đêm tân hôn chẳng ai thèm nhìn trộm, chán ngắt.

Sau đó vì quá thất vọng vào vị nhị ca yêu dấu, Tiểu Ngạo đã ngầm đặt cho Thiên Phong một biệt danh : Vương gia bất lực..

Quả nhiên ... Vương gia bất lực- Vương phi chán vệt.... Rất là hợp đôi.

Ấy là nói thế, chứ cả năm người họ không một ai biết, sau khi họ rời đi, Thiên Phong liếc mắt lên nhìn mái nhà, chậm rãi nói

__ Đi rồi đấy.

Liễu Nguyệt nghe vậy mới buông bài xuống nói :

__ May quá, không chơi nữa đâu. Đau cả mắt. Ta đi ngủ đây.

Thiên Phong cười khẩy một cái, vươn tay ôm nàng vào lòng, nói :

__ Chơi nốt một ván nữa đi.

__ Chơi gì?

__ Bốc.....

__ Bốc bài làm gì?

__ Chọn một con đi – số lần chúng ta “ làm” đêm nay. Ta sẽ phục vụ nàng.- Thiên Phong cười khẩy đầy gian manh.

__ Cái gì.....?????

Nghe nói hôm đó, dưới sự áp bức của Thiên Phong, Liễu Nguyệt đã bốc được con bài rất đẹp – quân K.

Ai nói là đêm tân hôn chẳng đáng ba đồng, đêm tân hôn của cặp ngọc này đáng.... À không, là vô giá ấy chứ.

Mỗi tội...., hơi mất sức tí xịu. Nhưng dù sao..... họ đã hạnh phúc, rất hạnh phúc bên nhau.

Và cái giá phải trả cho những người đi rình rập là..... Trầm lão bá tướng mình thua nên phải giả ấy anh chàng kia một số tiền kha khá. Nhìn khoản tiền cưới, rồi lại đồng tiền cá cược, lão chỉ biết cắn răng mà khóc. Mấy người anh em tốt tuy có tiền nhưng bị thất vọng một phen nên cũng buồn.

Trên hết, họ quên mất một câu ; cuộc sống chỉ cần một phát đạn.

Cái biệt danh vương gia bất lực chỉ đi theo Thiên Phong tới chưa đầy một tuần. Một tuần sau ngày cưới, nghe bảo họ đã có tin vui rồi. Mấy người kia chỉ biết há hốc mồm ra mà nhìn..... cay đắng nhìn người ta có vợ đẹp, (sắp) có con ngoan. == Họ thì vẫn mãi cô đơn, biết bao giờ mới tìm được vợ đây. Đúng là quá bất công mà.

Vậy mới nói, chất lượng hơn số lượng.... mà bạn Phong nhà chúng ta lại có cả chất lượng lẫn số lượng..... Tận số K lần cơ mà.

Một chuyện nữa, sau đêm tân hôn, Liễu Nguyệt đã kể cho Thiên Phong nghe chuyện mình xuyên không và bản thân mình là ai. Mọi người đoán xem Thiên Phong đã phản ứng thế nào? Cũng không quan trọng lắm nhỉ, điều quan trọng hơn cả là họ đã rất hạnh phúc, chờ sự chào đời của đứa con đầu tiên và chắc là vài đứa tiếp theo nữa. =——= ””’.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 3 : Chồng Vẫn Là Nhất!

Tin Liễu Nguyệt – tân vương phi có thai sau một tuần tân hôn đã lan nhanh ra khắp nơi. Mọi người vui mừng cũng nhiều nhưng nhiều hơn cả là khâm phục hai người đó. Nam thì ngả mũ chào thua trước “khả năng siêu cường” của vương gia. Đúng là người ta cái gì cũng giỏi, đánh giặc trên chiến trường cũng giỏi mà “ xử vợ” trên giường cũng giỏi nữa. Nữ thì tôn vinh khả năng và sự hi sinh , chịu đựng của “người vợ mẫu mực “ Liễu Nguyệt. Nhân dân khắp nơi gửi quà đến rất nhiều, không ai bảo ai nhưng đa phần quà đó là Thuốc trị đau lưng và thuốc bổ sinh lực phái mạnh.... (Mọi người hiểu vì sao không????, Liên quan đến số K lần đó. Vậy mới nói hai anh chị được nhân dân tin yêu thật)

Đây là ở ngoài, còn trong phủ tể tướng và hoàng cung thì cứ như đi hội ấy. Ai ai cũng bàn về chuyện vương phi mang thai,... Tất nhiên câu chuyện cũng không khác lắm so với việc người dân “khâm phục”. Thái hậu và Liễu phu nhân thì khỏi nói rồi, lúc nào cũng cười rạng rỡ, đến mức các thái y phải nghiên cứu phương pháp chữa sởi quai hàm nhanh nhất. Thái hậu từng nghĩ sau khi tiêu diệt Liễu Đằng Quân, bà ấy sẽ đi theo Thiên đế, nhưng mà giờ có đứa cháu thể này...thôi thì dù sao cũng nên xem mặt cháu nó phát, chồng để sau cũng được (Nhím : vậy mới nói thái hậu không bình thường). Liễu tể tướng tuy rằng bề ngoài vẫn lạnh lùng không thể hiện thái độ nhiều, nhưng đêm nào cũng thức ngồi phòng đọc sách tra từ điển nghĩ tên cho cháu ngoại (dù cái thai chưa được 1 tháng).

Trầm lão bá thì vui buồn lẫn lộn, nói chung tâm trạng cực kì lộn xộn. Vui vì đệ tử mình thật là có bản lĩnh, mới đó mà đã có con rồi, dù sao cũng là một người sống lâu rồi, cảm giác chờ đợi một sinh linh thật là kì diệu. Biết đâu sau này đứa nhỏ đó lại thành đệ tử của lão (Nhím : vậy thì hỏng). Vui thì vui vậy chứ cứ nhìn đến cái túi tiền là lão muốn khóc. Làm tiên cũng có giàu có gì đâu, Ngọc hoàng keo kiệt thì chớ còn được bà Bạch Sỏa nương nương kì kèo đòi vay tiền, đồng lương bạc bèo mà hết đám cưới lại tới đầy tháng con cháu. Thực sự lão rất muốn xông lên bóp cổ hai vợ chồng tội nghiệt đó!!! Rõ ràng là lão mai mối cho chúng, có gì cũng phải nghĩ đến cái túi của lão chứ, để từ từ cho nó hoàn vốn chứ thể này chắc Trầm Sinh Tuyền Nhân biến thành Cái Bang Đại Nhân mất thôi. Nhà giàu như vậy, sao không dùng biện pháp phòng tránh chứ!!!! >.<>

Liễu Vũ , Liễu Thụy thì khắp khối mừng vì sắp được lên làm bác. Tự hứa sẽ chăm sóc cho đứa cháu này thật là tốt, nếu là con trai thì dạy văn dạy võ, để sau này thành bé lớn lên trở thành người tài. Nếu là con gái..... cũng sẽ dạy văn dạy võ, cái thứ nhất là để có bản lĩnh sau này không bị chồng bắt nạt, cái thứ hai là ngoài dạy văn dạy võ ra thì họ còn dạy gì được nữa, chẳng lẽ lại dạy thêu thùa.... (nghĩ đến cảnh hai anh tướng quân người to cao ngồi thêu là muốn té ghế)

Ngọc Khâm thì..... chính hắn cũng chẳng biết phải thế nào nữa. Chỉ nghĩ thế này nhé, Thiên Phong lạnh lùng, tính tình thất thường, ngoài lạnh trong nóng. Liễu Nguyệt thì ngốc nghếch, nhanh nhẩu và còn thích đi gây sự. Đứa trẻ mà mang dòng máu của hai người đó, chịu sự giáo dục của hai người đó..... chắc chắn sẽ trở thành quái thai!!!! Không được, trẻ con không có tội, không thể biến nó thành kẻ hại nước hại dân, giống kiểu đào hồ chờ người ta rơi xuống, ai ngờ rớt nhằm còn mặt lạnh chửi đứa nào ngu đào hồ hại người.

Hai người thảm hại nhất là Tuệ Phong và Tiểu Ngạo. Tiểu Ngạo khá là hoảng loạn, hắn đặt biệt danh Vương gia bất lực cho Thiên Phong, vậy mà một tuần sau anh ấy lại có con, cảm giác như đang tự cầm gạch nhét vào mồm mình vậy. Rất là nhục nhã. Tuệ Phong thì rất rất rất là buồn, vì cái gì mà em trai của hắn lấy vợ trước, giờ còn có con. Trong khi hoàng cung của hắn lại vắng lạnh như vậy. Hắn rất rất đẹp trai, quyền thế, nhà giàu cơ mà. Tại sao???????????? Ông trời vì sao bất công như vậy, liệu có khi nào hắn sẽ lấy vợ cùng ngày con Thiên Phong Trưởng thành không. == Không thể được!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Đời trai của hắn làm sao chịu được cả chục năm nữa, không thể được... Hắn không muốn cô đơn nữa!!!!!! (Phát hiện ra anh em nhà này có nhu cầu sinh lí cao)

Thiên Phong và Liễu Nguyệt, mỗi người một tâm trạng. Thiên Phong thì khỏi nói rồi, rất rất là vui à, kết hôn có hai điều tuyệt vời nhất là được chung sống với người mình yêu và có con với người đó. Giờ hắn có cả hai, bảo sao mà không hạnh phúc cho được. Nhưng mà vui thì vui hắn cũng thấy có lỗi, Liễu Nguyệt còn nhỏ quá, giờ có con e rằng sẽ khổ cho nàng mà thôi (Nhím : sai rồi bạn Phong, bạn mới là người phải hối hận đó). Vì vậy, Thiên Phong tìm đủ mọi cách để làm hài lòng những đòi hỏi đôi khi rất Không bình thường của nàng

Liễu Nguyệt thì tất nhiên là không vui mấy, nàng mới có 18 tuổi, bảo nàng giống mấy bà chị cuối hai đầu ba xoa bụng, ngắm mặt trời, tưởng tượng cái cảnh tạo ra một sinh linh nhỏ bé, ngày ngày ngồi rủ rỉ với cái bụng..... quả thật là khó quá!!! ==-

18 tuổi là cái tuổi ăn chơi, bay bổng, lẽ ra nếu ở hiện đại, nàng đang chuẩn bị là một cô sinh viên năng động, đang tìm kiếm một mối tình đại học ngọt ngào. Vậy mà đúng một cái lại trở về cổ đại sinh con là sao? (Nhím : nói chuyện vẫn khó nghe như ngày nào) Mặc dù nàng yêu Thiên Phong thật đấy nhưng mà thật sự cũng thấy ... hơi hối hận rồi đấy!!!! Lần đầu tiên của người con gái đã đau muốn chết rồi, nàng đã tự thề không bao giờ cho Thiên Phong động vào mình nữa. Nhưng thực tế đã chứng minh, hắn nói là làm được, đúng y như con dã thú, đêm tân hôn hai người “làm” đến K lần thật. Hại nàng cả ngày hôm sau người tê dại, lặn còn không được hưởng gì đi. Vậy mà hắn vẫn còn không tha cho nàng, cứ thấy mặt nhau là hắn nổi máu cầm thú chẳng lẽ bị cầm dục lâu ngày nên mới vậy sao? Chỉ khổ cho nàng thôi, tân hôn chết tiệt, mệt muốn chết.

Vậy mà chưa hết, dùng cái nàng lại có bầu. Nghe bảo có bầu khó lắm, có cặp vợ chồng lấy nhau ba năm mà còn chưa có con nổi, vậy mà hai người mới có 1 tuần, 1 tuần đó!!!! Nghe người ta nói, lần đầu tiên đã đau nhưng lúc sinh con còn đau hơn nhiều, nghĩ tới mà ớn lạnh. Thật sự nàng vẫn chưa ý thức được việc này. Nhưng nói gì thì nói, dù sao Thiên Phong cũng vì nàng mà chiều hết lòng, yêu thương hết lòng. Mọi người cứng như cứng trứng, hững như hững hoa, thôi thì có thêm đứa trẻ chắc cũng ổn mà. Liễu Nguyệt thường tự an ủi mình vậy thôi, nhưng ban ngày nàng vẫn luôn trò chuyện với cái thai trong bụng, tự chăm sóc bản thân cũng như cái thai. Có thể nói nàng cũng yêu đứa trẻ này lắm. Nhưng đó là ban ngày, còn ban đêm, Liễu Nguyệt thường nói mơ trong mơ “ Giá mà đàn ông cũng mang bầu được thì thật tốt”. Những lúc ấy, Thiên Phong chỉ biết thở dài.

Để lấy lòng em/ chị dâu, đám Tuệ Phong, Ngọc Khâm, Tiểu Ngạo, Liễu Vũ, Liễu Thụy tặng cho Liễu Nguyệt đủ thứ. Vì cái thai đã được mấy tháng nên bụng Liễu Nguyệt to dần, không thể đưa ra ngoài chơi nữa – vì “chơi” của nàng thì toàn mấy trò bạo lực không à?!

Người thì tặng nhân sâm, linh chi, thảo dược quý, người thì tặng ngọc bội lấp lánh, người thì tặng trang sức, người thì tặng đồ chơi cho trẻ con rất là đáng yêu..... Tất cả toàn những bảo vật đắt tiền, Liễu Nguyệt tuy không hứng thú với mấy cái này lắm, hơn nữa Thiên Phong rất giàu có, mấy cái này nhiều đếm không hết.... Nhưng thế nào cũng là tấm lòng của người ta hơn nữa đem đi bán cũng được kha khá tiền. (hề hề)

Mọi người thường xuyên đến thăm nàng, kể cả trong thời gian thai nghén khó chịu nhất, nhờ có họ “làm

phiền” mà bản thân cũng bớt khó chịu hơn. Thiên Phong thì tất nhiên là không vui chút nào, vợ mình bị người ta làm phiền suốt ngày, hơn nữa còn đang mang thai, không thích hợp để tiếp khách nhiều. Hơn nữa chơi với cái đám này từ nhỏ, đột nhiên họ trở nên nhiệt tình thế này chắc chắn là có lý do, mục đích nào đó. Vì vậy, trong lúc Liễu Nguyệt về phòng để thầy thuốc bắt mạch định kỳ, hắn hỏi thẳng mấy người họ :

— Vì sao tự nhiên lại nhiệt tình như thế?

— Ô, chị dâu mang bầu, bọn em cũng có trách nhiệm chăm sóc chứ? Tiểu Ngạo hồ hởi nói.

— Vợ anh mang bầu, liên quan gì đến em mà phải có trách nhiệm – Thiên Phong nhú mày, câu nói trên đúng là có vấn đề trầm trọng.

— Hê hê, bọn em đến thăm em gái thôi mà. – - Liễu Vũ nói, tuy hắn là anh rể Thiên Phong nhưng giờ bảo gọi Thiên Phong là em, hắn không quen chút nào.

— Đến thăm một hai lần là được. Đâu cần ngày nào cũng tới hai ba lần như vậy – Thiên Phong đứng lên , trừng mắt nhìn kẻ chắc chắn là chủ mưu – Tuệ Phong.

— Vì bọn anh muốn làm cha nuôi của đứa bé mà! – Tuệ Phong cười gượng gạo trước cái ánh mắt đáng sợ của Thiên Phong. Bao năm rồi hắn vẫn sợ như vậy. Cầu mong cho con Liễu Nguyệt đừng có đôi mắt giống vậy, không chắc hắn cũng chẳng dám bế cháu mình quá.

— Em có tiền, có thể nuôi đứa bé. Em có học vấn, có thể dạy dỗ nó. Hơn nữa, con em chỉ cần một cha mà thôi! – Thiên Phong rất chi là bá đạo tuyên bố.

Sau đó mấy người kia chính thức bị đập bay không thương tiếc. Vậy mới nói, anh em vào sinh ra tử với nhau, có vợ rồi thì chẳng còn gì nữa.

Từ khi mấy “ người anh em” bị Thiên Phong cấm cửa, Liễu Nguyệt tất nhiên là không vui. Ngày ngày chẳng có việc gì làm, Thiên Phong thì bận rộn, hơn nữa giờ không nên gặp hắn nhiều, ba tháng đầu “bị cầm cửa”, giờ thai đã ổn định, có thể “làm” rồi, giờ gặp hắn chỉ tổ mệt hơn.==. Mấy ngày nay cứ đêm xuống là bị “con sói” cắn quấy, tuy rằng không làm đến cùng nhưng cũng đủ kích thích lắm rồi. Kỹ thuật của Thiên Phong thật sự rất tốt, nếu cứ tiếp tục bị trêu ghẹo , sớm muộn gì nàng cũng không kìm được mà hóa thành “cầm thù” đè hắn ra. =—=””’.

Thiên Phong thấy nàng không vui vẻ cũng thấy tội, bèn nghĩ cách an ủi nàng.

— Nguyệt, vì sao nàng buồn thế? – Thiên Phong ôm Liễu Nguyệt vào lòng, tay xoa xoa cái bụng đã nhô to của nàng.

Gần đây Liễu Nguyệt có béo ra một chút, hắn rất vui vì trông nàng có vẻ khỏe mạnh hơn. Nhưng nàng thì không muốn chút nào, luôn miệng nói hắn nuôi vợ hay nuôi heo. Nhưng Liễu Nguyệt à, nàng không định nuôi con trong bụng hay sao mà muốn giảm béo. =—=

— Vui làm sao được, ta chán quá à. Đám Tiểu Ngạo không đến chơi nữa, chán quá.

— Vì sao nàng lại thích họ đến. – Thiên Phong nhú mày hỏi.

— Vì họ rất vui, hơn nữa lần nào đến cũng có quà rất đáng yêu. – Không phải nàng sống thực dụng, nhưng quà họ tặng không quý giá thì cũng rất chi là đáng yêu. Biết vậy là không nên nhưng toàn những người bạn của mình đến thăm, hơn nữa quà của họ rất dễ thương- toàn những đồ chơi nhỏ xinh, bảo không yêu quý họ cũng khó lắm, Hơn nữa ai mà chẳng thích có quà. Bình thường ngày nào cũng bị họ làm phiền đến đau đầu, giờ tự nhiên yên tĩnh vậy cũng hơi buồn

— Ngốc. Chẳng phải nàng còn có một món quà còn tốt hơn sao? –Thiên Phong cười, ôm nàng chặt hơn.

— Hử, quà nào? – Liễu Nguyệt không hiểu lắm, ngạc nhiên hỏi.

— Chẳng phải ta đã tặng ta cho nàng sao? Cả nàng và con đều dùng được món quà này. Chẳng phải có ích hơn nhiều à.

Liễu Nguyệt suy nghĩ một chút, Thiên Phong vừa đẹp trai, tài giỏi, lại yêu thương nàng và con hết lòng đến thế. Đúng là kiếm cả đời cũng không có người thứ hai. Hơn nữa hắn còn rất giàu có, có quyền thế, kĩ thuật phòng the cũng quá giỏi – cả về vật chất đến tinh thần cũng chẳng có gì để chê để. Hơn nữa, hắn sau này mới nuôi con được chứ mấy đồ chơi kia làm sao nuôi được bảo bối cũng nàng. Nghĩ đi nghĩ lại, đúng là “quả Thiên Phong” ăn đứt rồi còn gì nữa.

Thế là rất nhanh, bao công sức của đám Tuệ Phong trôi xuống sông xuống biển. Món quà của Thiên Phong với nàng mà nói là quá đủ rồi. Vậy mới nói, gì thì gì chồng vẫn là nhất!!!!

Sau khi vấn đề anh em được giải quyết, Thiên Phong lại đau đầu, hình như giờ đây Liễu Nguyệt yêu con hơn yêu hắn mất rồi, nhiều lúc nói chuyện với hắn mà chỉ chú ý tới cái bụng. Ngày ngày ngồi nói chuyện với cái bụng, thủ thủ gì không biết nữa. Tệ nhất là sau khi thái y trong cung chuẩn đoán là thai sinh đôi, Liễu Nguyệt càng vui, nhiều lúc còn lơ hắn luôn, chỉ chú ý tới hai đứa con trong bụng.

=-=-,...Thiên Phong dần thấy trước được tương lai vất vả của mình. “Con à, hai con còn chưa ra đời đã làm khổ cha rồi!”

Quả thật từ tháng thứ tám, hai đứa trẻ thường xuyên làm khổ cha của chúng. Thường thì lúc hai người thân mật là khi hai đứa trẻ ra sức đạp bụng mẹ chúng kháng nghị. Cho đến lần họ quyết định làm tới cùng, khó khăn lắm hắn mới dụ được Liễu Nguyệt. Cả nửa năm ăn chay, đến giờ cả hai người cũng khó nhằn nhịn. Tuy rằng là tháng thứ tám, làm cũng hơi nguy hiểm một chút nhưng chỉ cần nhẹ nhàng chút thì vẫn được.

Vậy mà khi Thiên Phong chuẩn bị giải thoát ình thì Liễu Nguyệt bất chợt kêu đau âm ỉ, lo lắng không biết chuyện gì, Thiên Phong dừng lại xem biểu hiện của nàng. Chưa bao giờ Liễu Nguyệt thấy đau như vậy, hắn chợt nhận ra :

— Nàng chuẩn bị sinh!

— Mau gọi bà đỡ đến mau!!! – Thiên Phong từ trong quát ra ngoài.

Rất nhanh, Liễu Nguyệt được đưa vào phòng đỡ. Đứng bên ngoài, nghe tiếng hét, thở dốc của nàng, không ít hơn chục lần Thiên Phong định xông vào phòng sinh. Lần nào cũng vậy, hắn lại bị đuổi ra không thương tiếc. Đến khi chính Liễu Nguyệt cũng không tập trung để đẻ nữa, nàng mới từ trong quát ra :

— Cút ra ngoài, ai cho chàng vào!

Thiên Phong nghe goings nàng nói không ra hơi cũng xót xa, hắn đành đứng ngoài, đi đi lại lại. Mọi người nhanh chóng tới nơi, thái hậu lo lắng hỏi:

— Sao rồi, Liễu Nguyệt thế nào rồi?

Thiên Phong chỉ tập trung lo lắng cho nàng, gần như không biết mọi người đến từ bao giờ, hướng gì trả lời câu hỏi của bà. Cuối cùng Tuệ Phong đành ra mặt kể lại tình hình cho thái hậu và cả vợ chồng Liễu tế tướng. Lúc đó đã là tầm 2,3h sáng.

Cứ 15’, Thiên Phong lại quay lại hỏi

—Sao lâu như vậy vẫn chưa xong, có khi nào.....- Ngay cả kẻ lạnh lùng, kiên cường như hắn lúc này cũng bình tĩnh không nổi. Liễu Nguyệt còn nhỏ như vậy, người bình thường đẻ một đứa còn khổ sở,vậy mà nàng phải chịu những hai đứa. Giá mà hắn chịu đau đỡ cho nàng được thì thật tốt.

— Bậy nào, đừng có nói gở. Lúc sinh con ta cũng đau nhanh đến vậy.- Thái hậu cũng lo có kém gì đâu, bà khê mắng. Cái thằng con này còn thiếu bình tĩnh hơn cả cha nó nữa.

Vì chuyện vương phi sinh con vào đêm khuya làm kinh động đường phố, người người nhà nhà tụ tập trước cửa phủ vương gia. Tuy rằng không cần thiết phải làm vậy nhưng Thiên Phong là vị anh hùng nhiều lần tiêu diệt quân xâm lược, hắn có công rất lớn trong việc bảo vệ an bình cho xã tắc. Vương phi Liễu Nguyệt là người vui vẻ, hòa nhã, tuy rằng hơi nghịch ngợm một chút nhưng ai gặp cũng thích, bao lần nàng trừng trị gian thương, còn đồ bắt nạt dân nghèo. Cặp vợ chồng được nhân dân yêu quý như vậy, vào thời khắc này họ tụ tập chờ đợi trước vương phủ cũng có gì là lạ.

Tất cả mọi người đều chờ đợi sự chào đời của hai đứa trẻ.

Cuối cùng, khi những tia nắng nhỏ bé nhất của mặt trời xuất hiện trên thế gian, khi những khoảnh khắc đầu tiên của bình minh xuất hiện, tiếng khóc chào đời vang lên như đánh thức nhân gian. Tiếng khóc vang vọng khiến những người đứng phía ngoài cũng nghe được. Tất cả hò reo mừng rỡ, chúc mừng sự ra đời.

— Là con trai, hai con trai cùng sinh đôi! – Bà vú mở cửa phòng, thông báo với mọi người ở ngoài.

Người đầu tiên phi vào phòng là Thiên Phong, hẳn chỉ để tâm đến Liễu Nguyệt, không biết nàng giờ này thế nào rồi.

— Liễu Nguyệt, nàng thấy đỡ không?

— Ta ổn, chàng mau xem con đi. – Liễu Nguyệt tuy mệt nhưng lúc này rất đặc ý. Không ngờ lại là hai con trai, có tận hai người nối dõi, không cần đẻ thêm nữa.

Lúc này Thiên Phong mới bình tĩnh đến lấy hai đứa trẻ trên tay bà vú, vì là lần đầu tiên bế trẻ con, hẳn lóng ngóng không biết phải làm sao, bà vú phải hướng dẫn một lúc hẳn mới bế được hai đứa trẻ. Vì là phòng mổ nên Đám Tuệ Phong không tiện vào lắm, chỉ đứng ngoài ăn mừng. Kiểu gì cũng phải làm cha nuôi hai đứa nhỏ này. Thái hậu và Liễu Phu nhân vào nhìn hai đứa trẻ và con gái mà bật khóc vì xúc động. Liễu tể tướng cùng Trầm lão bá ra ngoài báo tin ọi người đứng ngoài cổng.

Tiếng hò reo, tiếng chúc tụng, tiếng cười đùa vui vẻ,... Những khúc ca vang lên suốt ngày hôm đó và nhiều ngày sau. Tất cả mọi người đều hạnh phúc. Hai con trai, là điềm may. Những đám mây trên trời như kết lại thành những bông hoa, khắp nơi đốt pháo ăn mừng. Nơi náo nhiệt nhất là hoàng cung và phủ Vương gia.

Hai đứa trẻ được sinh ra, kết tinh kì diệu của tình yêu.

Một thời gian sau, khi Liễu Nguyệt và hai đứa trẻ không cần ở cữ nữa, Thiên Phong đưa vợ và con vào hoàng cung. Thái hậu cứ cười sung sướng, còn cười kinh khủng hơn hồi Liễu Nguyệt mới mang thai. Để không mất công Liễu Nguyệt và hai đứa nhỏ còn yếu lại phải đi nhiều nơi, Thái hậu mời cả nhà Liễu tể tướng và cung để vợ chồng Thiên Phong bãi kiến một thể. Cũng coi như chính thức nhận mặt hai đứa cháu. Đám Tuệ Phong, Tiểu Ngạo, Ngọc Khâm, hai anh em họ Liễu chỉ chú ý đến hai đứa nhỏ. Tuy là con trai nhưng trông đáng yêu muốn chết, giống y hai cục bông nhỏ, bé xíu, mềm mềm, cái gì cũng nhỏ, chỉ muốn cắn ấy cái.

Trong lúc ăn cơm, tình cờ thái hậu nhắc tới chuyện Liễu Nguyệt sinh vào tảng sáng. Thiên Phong mới chợt nhận ra một điều: Hai đứa trẻ này đòi ra thật đúng lúc, lần đó chưa giải thoát được đã phải nhịn lại.... thật sự rất khó chịu ==.

Hai đứa con này, đúng là khắc tinh của hẳn rồi.

Tương lai phía trước đúng là.... Rất thú vị.

23. Chương 23: Ngoại Truyện 4 : Thiếu Nam , Thiếu Hoàng

Sự ra đời của hai đứa trẻ khiến cuộc sống vốn đã ồn ào của Liễu Nguyệt và Thiên Phong nay càng náo nhiệt hơn. Vốn người của hoàng tộc không phải người bình thường, vậy nên tất nhiên cặp sinh đôi này cũng không thể bình thường. Cái tên cũng phải đặc biệt.

Mọi người nghĩ nhiều về cái tên, người này nghĩ, người kia chê. Cuối cùng đến khi chúng nhìn mặt trời được sáu tháng thì cả hai vẫn chưa được cha mẹ cho cái tên nào.

Dường như việc không có một cái tên để gương mặt với đời khó chịu không kém gì bị đói, hai đứa đã tự tìm tên mình. Và tất nhiên, sự tích hai cái tên cũng không thể coi là bình thường.

Bé trai được cho là ra đời trước khá là trầm lặng, trẻ con chào đời cũng không khóc, trái với đứa em, vừa chào đời là khóc muốn rách tai người khác, khóc thay cả phần của anh. Đứa anh được khoảng 5 tháng đã có thể lẫy, có lẽ bé chiếm của mẹ gien hiếu động. Khi nhận thức được mình biết lẫy, bé bắt đầu khinh thường cái đứa nhóc mồm to, háu ăn háu đói làm mình muốn ngủ cũng không được. Đáng ghét nhất, là cha bé đúng là kẻ ác bá, bắt hai đứa phải bú bà vú, không cho động vào mẹ. (Nhím: ba tháng mà nghĩ hơi nhiều đấy ==, thôi thì dù sao cũng không bình thường mà)

Mỗi lần đứa nhóc bên cạnh khóc đòi ăn, bà vú lại bắt cả hấn bú luôn, rõ ràng là không đói mà cứ bị ép muốn ngạt thở. ==. Vậy mới nói, sáu tháng qua vất vả cũng chỉ vì cái đứa nhóc nằm cạnh này.

Thế là, càng nghĩ càng tức, bé nhất quyết đi tìm không gian mới cho bản thân, cao ngạo nhìn đứa nhóc đến giờ còn chưa biết lẫy (bình thường trẻ con ba tháng là lẫy được rồi) một cái, hừ mũi rồi lăn..... lăn... lăn.

Tuy rằng bé rất là thông minh, rất là dũng cảm nhưng với kinh nghiệm 5,6 tháng trên đời, bé chưa đủ khả năng nhận ra nơi hai đứa nằm là chỗ khá cao. Bé nằm ngoài, cứ thế lăn...lăn... lăn...

Trước khi bé kịp nhận ra trước mắt rất cao thì cơ thể đã hẫng một cái..... * Bụp*, bé ngã bịch từ trên giường xuống đất. Nếu là bình thường, hẳn đứa trẻ sẽ khóc hết cả hơi, thậm chí để lâu có thể ảnh hưởng đến đầu óc. Nhưng... đã nói bé là con của Thiên Phong và Liễu Nguyệt, có sợ mấy bé cũng không thêm khóc, vả lại không đau thì khóc thế quái nào được! Vì sao không khóc ư? Nhờ bà mẹ vụng về đóng cái tã dày đến nỗi không quần nỗi chần cho bé nữa, đầu chụp cả đóng khăn, nếu giờ bé mà biết đi chắc chắn sẽ tùng bệ mà ngã. Vậy nên, bé hoàn toàn không có cảm giác đau đớn gì. Nhưng mà.....khổ cái đúng lúc đó bà vú vào phòng, thấy bé ngã lại không khóc, tưởng đau quá không kêu nổi , sợ quá hô hoán ọi người. Vội vàng bế bé lên giường. Đáng ghét,lại trở về vị trí cũ. ==. Mà kể cũng lạ, tại sao nhà bé ngoại trừ ông cha ích kỉ ra thì ai cũng mồm to là sao. Ngay cả cái ông bác lần nào tới cũng mặc đồ sáng vàng chói. Đàn ông đàn ang mà mặc màu vàng, dở hơi. (Nhím : Mọi người nghĩ ra ai không?)

Sau đó mẹ và cha chạy vội tới , nghe bà vú kể lại. Như người ta, bình thường phải lo lắng gọi thầy thuốc kiểm tra cho bé. Ai mà ngờ, cặp vợ chồng này.... Còn vui mừng... vì bé biết lẫy (dù rằng bé lẫy được hai tháng rồi)vậy mới nói, quan tâm con cái thế đấy.

Sau đó bà vú tả lại lúc bé ngã thế nào, cuối cùng hai người nhìn nhau, suy nghĩ một lát, cuối cùng mẹ nói:

__ Thằng bé ngã đầu hướng về phía Nam. Vậy đặt tên là Nam, mẹ (chồng) lại thích chữ Thiếu. Vậy đặt là Thiếu Nam đi.

Ngay cả bé cũng biết cái tên này với chuyện bé ngã “liên quan với nhau ghê gớm”. Vậy mà cha bé lại nói:

__ Được, tên hay!!!

Nghe bảo cha yêu mẹ lắm, quả nhiên cái yêu gì gì đó làm cha bé thành.... Hồ đồ như vậy. ==. Bé sẽ không” yêu” đâu! (cái suy nghĩ này giống y hệt Thiên Phong hồi nhỏ!!!==)

Không được, tuyệt đối không chịu cái tên này, bé ra sức lẫy tỏ ý phản đối, ai ngờ bà vú lại cười nói

__ Quả nhiên vương phi đặt tên rất hay. Ngay cả đại thiếu gia cũng thích thú. Trông kìa, còn lăn qua lăn lại tỏ ra sung sướng nữa chứ.

Bé rất muốn hét lên, rốt cuộc trông bé sung sướng chỗ nào chứ. Vì sao phản đối lại thành sung sướng chứ. Đáng ghét, đáng ghét, không chịu đâu. Nghĩ vậy bé càng lăn không chịu, mọi người càng tin tưởng rằng bé vui mừng.

Cuối cùng, vì sự cố đó, bé phải miễn cưỡng chấp nhận cái tên đó. Tuy rằng không xấu, nhưng sự tích của nó hoàn toàn không bình thường chút nào.

Vậy là bé có tên là Thiếu Nam.

Anh trai mình đã có tên, tất nhiên mọi mũi dùi lại chĩa vào bé. Anh trai bé thông minh, tuy rằng trầm tính nhưng được cái thích hoạt động. Nói tóm lại, anh trai bé lười nói nhưng rất hiếu động. Còn bé, niềm hạnh

phúc chỉ có ăn ngủ mà thôi. Tội gì lẩn mãi làm chi, ở đời sướng nhất là ăn chơi. Bé biết lấy chỉ sau anh trai một vài tuần, nhưng đến giờ mỗi người vẫn tưởng bé không biết. Cả ngày chỉ ăn nằm, ngủ, ai bế thì theo.

Nhưng rồi, việc bé biết lấy cũng đã lộ. Bé có một người bác, bác rất là đẹp trai, nhưng mà không bằng bé được! Lúc nào tới bác cũng mua đồ chơi cho hai anh em, lại còn thường ẵm bé trên tay nữa, người bác lúc nào cũng có mùi kẹo rất thơm, rất ngọt. Đáng yêu nhất là bác thường mặc áo màu vàng, rất là bắt mắt. Anh Thiếu Nam có vẻ rất ghét cái màu đó, cứ thấy bác mặc áo màu đó là quay phắt mông lại, rất chi là kiêu ngạo. Bé thì khác, chỉ cần bác mặc áo màu khác, đừng có mong bé cho bế. Bé thích áo màu vàng sặc sỡ, rất là đẹp a.

Bé còn thích cái cục vàng vàng gì đó rất đẹp mà bác và cha thường đeo trên người, có khắc gì đó trông như mấy con giun, làm hồng cả cái tấm vàng vàng. Bé không cầm được, nhưng mỗi lần chơi với bé, bác thường lấy cho bé chơi, nghe bảo đó là lệnh bài. Mấy lần thè lưỡi liếm thử, chả có mùi vị gì cả, nhưng mà vẫn rất đẹp. ^ ^.

Không chỉ bác mà bà nội cũng mặc rất nhiều đồ màu vàng, bé thích lắm. Nghe bảo họ là người nhà của cha mẹ, nhưng mà bé không thích cha, cha xấu xa không cho hai anh em bú mẹ, còn đối xử rất bất công, bắt anh và bé ở phòng riêng. Không ẹ chơi nhiều với hai anh em. Đặc biệt, cha toàn mặc màu đen xì hoặc trắng toát, xấu muốn chết.! Hứ! Nhưng mà gì thì gì, cha cũng cần được con cái yêu thương, nhưng mà anh trai bé thần tượng cha lắm, một đứa là đủ rồi, bé nghĩ tới cha vậy là tròn bổn phận (Nhím: Bạn Phong ... trẻ con mới có mấy tháng mà đứa nào cũng không thích bạn là sao?==)

Dù sao bé vẫn thích mẹ nhất, má mẹ rất mềm, áp vào rất thích. Bé cũng thích áp vào chỗ mềm mềm khác nhưng mà cha không cho, lần nào cũng trừng trừng nhìn bé rồi “ném” cho bà vú, bản thân lại kéo mẹ đi. Vì vậy, để nguôi nỗi nhớ nhung chỗ mềm mềm, em ái đó. Hằng đêm bé thường áp mặt vào mông anh trai, dù sao hình dạng cũng na ná nhau cả. Thực ra, thi thoảng trong đêm, có tiếng gì đó phát ra từ mông anh trai, mùi cũng không dễ ngửi lắm. Thực ra bé không lười, chỉ là đêm đến, cứ áp mặt vào mông anh trai, một lúc Thiếu Nam lại lẩn ra chỗ khác, bé lại lẩn theo, mặt áp vào cái mông. Cả đêm hai đứa thi nhau lẩn, anh bé thừa năng lượng hôm sau còn lẩn được chứ bé thì bó tay. Chỉ muốn ngủ thôi.

Nhưng dù thế nào, đối với bé, mông của anh trai là một kỉ niệm tuổi thơ đáng nhớ.

(Nhím: Liễu Nguyệt thật đáng thương, ngực chỉ đáng so sánh với mông trẻ con hơn sáu tháng tuổi)

Sau mẹ thì là bác, nghe bảo bác là người cao nhất đất nước này. Bé không biết “đất nước” là loại kẹo, loại bánh gì? Nhưng mà nghe đến cao nhất là thích rồi. Đời là thế, có quyền có thế là có tất cả. Lạ ở chỗ, nếu bác cao nhất thì cha thấp hơn bác, thế sao mỗi lần bác thấy cha trừng mắt cái là chạy không thấy tăm hơi đâu nữa. Bé thật sự không biết ai mới là người cao nhất? >.

Như đã nói, anh bé đã có tên rồi, giờ mọi người chỉ lo tìm tên cho bé. Thực ra, bé chẳng thích có tên. Nếu không có, ai gọi “bé à, cục cưng à”, thích thì theo, không thì coi như không biết, dù sao cũng là danh từ chung. Nhưng mà có tên rồi, gọi cái là phải phản ứng lại, danh từ riêng nó một thế đấy. Vì sao lại có người muốn có tên cơ chứ.

Không quan tâm chuyện đặt tên nữa, lại kể đến người bé thích tiếp, trước khi biết lấy, bé chỉ biết giương mắt nhìn cái màu vàng óng ánh trên người bác, khi nào được bé thì tranh thủ liếm xem mùi vị ra sao. Nhưng sau khi biết lấy, cũng là khi bị lộ rồi, bé càng thích thú với mấy bộ áo vàng ấy. Cứ nhìn thấy là bé ra sức nếm, liếm, rõ đầy nước dãi ra đó, mẹ nói cái gì có vẻ ngoài đẹp chắc chắn rất ngon (ý chị ấy là chỉ bạn Thiên Phong, mọi người hiểu ý chị ấy chứ??) Nhưng bao lần liếm thử rồi mà chẳng có vị gì, cứ hết lần này đến lần khác, bé nuôi hi vọng sẽ phát hiện ra mùi vị của nó. Chắc chắn là rất ngon vì nó đẹp vậy mà.

Chả hiểu sao, có một dạo bác không mặc áo vàng nữa, lại mặc mấy màu nhạt nhạt chán ngắt. Bé không cho bác bế nữa.

Tuệ Phong thật sự không hiểu, vì sao bé út lại không thích hần vậy nhỉ? Thiếu Nam tính y đúc Thiên Phong chả nói. Hần chỉ hi vọng vào đứa em, ai dè bé lại ghét hần... Toàn nhỏ nước dãi lên hoàng bào. Nhưng lạ ở chỗ, hần mặc áo màu khác cho hai đứa trẻ đỡ ghét, nào ngờ bé còn chẳng thèm nhìn mặt hần. == thế là sao nhỉ?

Tuệ Phong kể chuyện đó với Liễu Nguyệt, nghe vậy, Liễu Nguyệt bật cười nói:

— Anh không biết à, thằng bé thích thứ màu vàng đó.

— Vậy tại sao thằng bé lại nhỏ nước dãi vào hoàng bào? – Tuệ Phong vẫn thắc mắc.

Lần này chính Liễu Nguyệt cũng không hiểu nổi, đáp lại một câu rồi đi mất

— Đợi nó biết nói rồi hỏi.

Chỉ còn lại Tuệ Phong với bé, anh bé vì phản đối cái tên của mình, ngày ngày lặn qua lặn lại nên bị đau đầu, được bà vú cho đi uống thuốc rồi.

— Bé con, cháu ghét bác sao? – Tuệ Phong hỏi.

— – Bé con hãy cái mông về phía Tuệ Phong, hỏi vợ vẫn, bé làm sao trả lời được.

Đột nhiên Tuệ Phong ngờ ngợ nhận ra, hần thay bộ quần áo màu xanh nhạt bằng hoàng bào, vỗ vỗ mông bé con một chút. Ai mà ngờ bé quay lại thấy thế, liền sà ngay vào lòng hần. Lúc này hần biết chắc, thằng bé này..... thích màu vàng, thích áo hoàng bào, thích vàng. Àzzzzzzzz

Hừm, Tuệ Phong liền kể cho Liễu Nguyệt và Thiên Phong, sau khi dỗ được thằng bé ngủ. Liễu Nguyệt đặt Thiếu Nam xuống giường, cạnh thằng bé. Sau đó ngồi nghe anh chồng kể chuyện.

Sauk hi nghe xong, nàng buột miệng nói:

— Thằng bé chưa có tên!

— Thích hoàng bào, thích màu vàng, vậy đặt tên là Hoàng đi. Thêm chữ Thiếu vào thành Thiếu Hoàng. – Thiên Phong thờ ơ nói, không hứng thú lắm chuyện này.

— Đúng vậy, Thiếu Nam, Thiếu Hoàng, rất hay – Tuệ Phong cũng tán thưởng cho cái tên này.

Trên giường, Thiếu Nam ánh mắt thương cảm nhìn Thiếu Hoàng đang say giấc không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Bé nghĩ rồi, lặn tiếp để được đi uống thuốc, đỡ cho thằng bé này khóc phản đối lúc tỉnh dậy.

Đó là sự tích hai cái tên!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-cua-ta-nang-co-phai-nu-nhan-khong>